

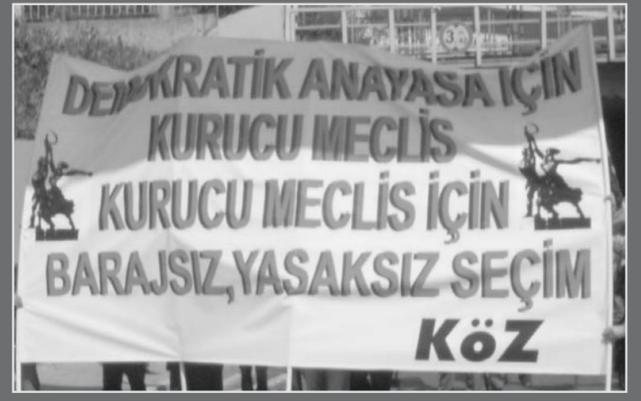
"Demokratik Bir Anayasa İçin Barajsız Sansürsüz Tehditsiz Pazarlıksız Seçimlerle Belirlenecek Kurucu Meclis" başlıklı KÖZ özel sayılarını alanda ve yürüyüş boyunca yoğun bir şekilde dağıttık.

Kadıköy'de Kitlesele Anayasa Mitingi

Geçtiğimiz yıl yapılan bir anayasa sempozyumu ile ortaya çıkan, anayasa değişikliği tartışmalarına müdahil olmak ve 12 Eylül 1980 sonrası oluşturulan Darbe Anayasası'nın değiştirilmesini istemek için 200'e yakın aydının imzasıyla oluşturulan "Sivil Demokratik Anayasa Platformu"nun organize ettiği mitinge 5000 civarında kişi katıldı. Darbe anayasasına karşı çıkan ve 12 Eylül rejiminden hesap sorulmasını isteyen, sivil, eşitlikçi,

demokratik, çoğulcu bir anayasa talebiyle saat 12:00' de Tepe Nautilus Alışveriş Merkezi'nin önünde toplanan kitle, saat 13:30 gibi buradan Kadıköy İskelesi'ne kadar yürüdü.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizler de, "Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis, Kurucu Meclis İçin Yasaksız, Barajsız Seçim! KÖZ" imzalı pankartın arkasında eylemdeki yerimizi aldık. **SAYFA 10**

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 15 MAYIS 2010

GANDİ KEMAL EZİLENLERE KARŞI

Bugün Kılıçdaroğlu'na dair yazılanları gündem saptırmak için kopartılan bir kuru gürültü, gelip geçici bir halkla ilişkiler kampanyası olarak tarif etmek doğru değil. Gelişmelerin tam tersi istikamette seyrettiği, emekçilerin başına yeni bir çorap örmek için uzun vadeli planlar yapıldığı ortada. O yüzden Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçiş sürecini iyi okumak, solun bu gelişmeler karşısındaki görevlerini iyi tarif etmek gerekiyor.

SAYFA 14

1 Mayıs Henüz Kazanılmadı Demokratik Haklarımız için Seferber Olalım

Taksim kazanıldı mı?

2010 1 Mayıs'ı uzun bir aradan sonra Türkiye çapında kitlesele ve birleşik eylemlerle kutlanan ilk 1 Mayıs oldu. Ancak Taksim'in kazanılmadığını anlamak görmek isteyen gözler için zor değil. 1 Mayıs devletin barikatları aşılma kazanılmış olsa idi 1 Mayıs alanında işçileri selamlayanlar, işçiler adına konuşma yapanlar 2010'un en önemli direnişine imzalarını atan Tekel işçileri olurdu. 32 yıl aradan sonra Taksim barikatı gerçekten püskürtülmüş olsa idi 1 Mayıs'ın peşi sıra gerçekleşen ırkçı saldırılara, 1 Mayıs alanını açan güçlerin ortak ve güçlü bir tepki vermeleri gerekirdi. O halde Taksim'in işçiler, ezilenler, devrimciler tarafından kazanılmadığı bellidir.

AKP'yi Taksim'i açmaya iten faktör BDP'dir

Taksim açılımı, işçilerin ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlerin en temel demokratik hakları için bir mitingde buluşmasından çekinen AKP'nin çözüm anahtarı olmuştur. BDP'nin İstanbul'daki

tabanının işçi sınıfının en çok ezilen ve en dinamik kesimlerini oluşturduğuna göre AKP'nin ne yapıp edip BDP'nin önünü kesmesi gerekiyordu. 1 Mayıs'ın hükümeti protestoya dönük bir gösteriye dönüşmesini engellemek için 1 Mayıs'ın anahtarı sendika bürokratlarına teslim edildi.

2010 1 Mayısı AKP'nin istediği şekilde gerçekleşti

2010 1 Mayıs'ında AKP'nin hesapları başarıya ulaşmıştır. 1978'den bu yana gerçekleşmiş en kitlesele 1 Mayıs olmasına rağmen en apolitik 1 Mayıs mitingi olmuştur aynı zamanda. Üç yürüyüş kolundaki kortejlerin pankartları bu apolitizme ayna tutmuştur.

Emekçilerin ve ezilenlerin demokrasi mücadelesi mi yoksa CHP'nin sahte muhalefeti mi?

Önümüzdeki dönemde tüm devrimci ve sol güçlerin karşısındaki soru budur. Bu sorunun yanıtının ne olacağı da odağında BDP'nin durduğu eylemli bir savunma hattının örülüp örülemeyeceğine bağlıdır.

Bu yıl mezar başında dört ayrı anma gerçekleşti

Ankara'da Denizler Anması

Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ın idam edililerinin 38. Yıldönümünde mezarları başında andık. Bu yıl mezar başında dört ayrı anma programı gerçekleşti. İlk anmayı saat 10.00'da Mücadele Birliği Platformu gerçekleştirdi, arkasından da BDSP de kendi anmasını gerçekleştirdi. Saat 12.30'da EMEP, BDP, SDP, EDP, ESP, TÖP, KESK Ankara Şubeler Platformu, PSAKD ve Kızıllırmak Köy Dernekleri Federasyonu'nun ortak çağrısını yaptıkları anma programı başladı. Bu anmanın bitmesi ile Devrimci 78'liler Federasyonu, 68'liler Dayanışma Derneği, Ankara Halkçileri, ABF, Devrimci Hareket, ÖDP, SDP, TKP'nin düzenlediği anma gerçekleşti. **SAYFA 3**

Platform ziyaret programını bir basın toplantısı ile duyurdu

Barış ve Demokrasi Platformu Ahmet Türk'ü Ziyaret Etti

Kapatılan DTP'nin siyasi yasaklı genel başkanı Ahmet TÜRK'e Samsun'da yapılan faşist saldırı sonrası İstanbul Barış ve Demokratik Çözüm platformu bileşeni 45 kurumun temsilcisi Ahmet TÜRK'e geçmiş olsun ziyaretinde bulunmak ve dayanışma mesajı vermek için Ankara'ya geldiler. Sabah saatlerinde Ankara'ya ulaşan kurum temsilcileri ilk olarak mecliste BDP grup toplantısına katıldılar. **SAYFA 3**

İstanbul 1 Mayıs'ında KÖZ

Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak 1 Mayıs, bu yıl İstanbul'da birleşik ve kitlesele bir miting olarak gerçekleşti. KÖZ olarak yürüyüş boyunca ve alanda güncel siyasi gelişmelere dair ajitasyon konuşmaları yaptık. "Demokratik anayasa için kurucu meclis; kurucu meclis için yasaksız, barajsız, tehditsiz seçim" talebini döviz ve sloganlarımızla dile getirdik.

SAYFA 7

Ankara'da 1 Mayıs

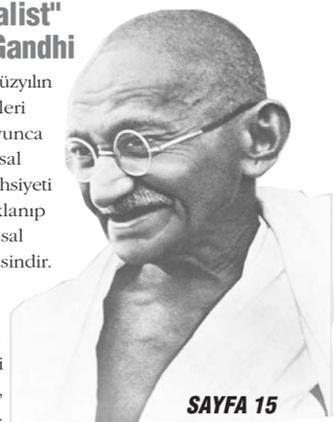
SAYFA 8

Ankara'da DİSK, KESK, Türk İş, Kamu Sen, Memur Sen ve Hak İş örgütlediği 1 Mayıs mitingine yaklaşık onbeş bin kişi katıldı. Nisan ayının ortasına gelindiğinde Ankara 1 Mayıs'ının nasıl ve nerede yapılacağı hala belirsizliğini koruyordu. Yaşanan belirsizlik tüm kurumların 1 Mayıs çalışmalarını da olumsuz etkiledi.

- ▶ Bursa'da 1 Mayıs Mitingi
- ▶ İzmir'de 1 Mayıs Mitingi
- ▶ 1 Mayıs Mahallesi'nde 1 Mayıs
- ▶ Okmeydanı'nda 1 Mayıs Yürüyüşü

Sözde "Anti-Emperyalist" Burjuva Demokrat: Gandhi

Gandhi hiç kuşkusuz yirminci yüzyılın en çok tanınan siyasi şahsiyetleri arasında gelir. Uzun yıllar boyunca İngiliz egemenliğine karşı ulusal mücadelenin önde gelen bir şahsiyeti olmuş, hatta bir çok kez tutuklanıp cezaevine girmişse de, bir ulusal kurtuluş savaşçısı olmadığı kesindir. Gandhi'nin Hindistan'ın bağımsızlığına varan süreçte ulusal kurtuluş mücadelesinin körükleyicisi değil, frenleyicisi olduğu da çoğu kez unutulmuş, gözden kaçırılan bir gerçekliktir.

SAYFA 15

KÖZ'ün Sözü

2010 1 Mayıs'ı uzun bir aradan sonra Türkiye çapında kitlesele ve birleşik eylemlerle kutlanan ilk 1 Mayıs oldu. Bu yıl 1 Mayıs'a damgasını vuran konu ise hiç şüphesiz Taksim oldu. Taksim, 1 Mayıs öncesindeki diğer tüm siyasal gündemlerin üzerine örtülen bir perde oldu. 1 Mayıs'ın nasıl geçtiğini anlamak için önce bu perdeyi ortadan kaldırmak gerekiyor.

SAYFA 16

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Yenibosna'da Hasan Yoldaşı Andık

Geçtiğimiz günlerde 28 Mart'ta Hasan Yoldaş'ın anması oldu. Anmaya yaklaşık 50-60 kişi katılmıştı. İlk olarak yemek yenildi. Yemekten sonra Hasan Yoldaş'ın cenaze görüntüleri izlendi. Daha sonra öğrenciler Hasan Yoldaş'ın kendi yazdığı şiirleri okudular. Sonrasında bir dakikalık saygı duruşundan sonra söyleşi oldu. Söyleşide Hasan Coşkun'un eski ve yeni yoldaşları tek tek söz alarak Hasan Yoldaş'la ilgili anılarını dile getirdiler. Genelde hep vurgulanan şu oldu: Hasan Yoldaş'ı bedensel olarak kaybettik. O bizim yürüttüğümüz mücadelede yaşıyor. Biz bu mücadeleyi ne kadar sahiplenirsek ve sürekliliğini sağlarsak, onun da tam istediğini yapmış olacağız.

Anmayı yapmadan önce kooperatifin her hafta cumartesi 17.30 olan yürütmesinde anmayı nasıl organize edeceğimizi konuştuk. Yürütmeden çıkan kararlar iş bölümü yaptık. Kimimiz yemek işiyle ilgilendi, kimimiz kurumları ve aileleri gezdi. Giderken aileleri nasıl çağıracağımızı konuştuk.

Öncelikle Hasan Yoldaş'ın mücadelesini ön plana çıkartarak bugüne kadar yürüttüğü faaliyetler amacını anlatmayı uygun bulduk. Çünkü kendisi son nefesine kadar mücadelesini anlatıp insanları örgütlemeye çalışan birisiydi.

Hasan Coşkun kavgamızda yaşıyor!

Yenibosna'dan Komünistler

Güler Zere'nin Ardından Basın Açıklaması

2009 Şubatı'nda kanser teşhisi konulduğundan beri tedavi edilmesi için tahliye edilmesi talep edilen, ancak ölümün eşliğinde tahliye edilen yani dışarı da ölme hakkı verilen devrimci tutsak Güler Zere 7 Mayıs Cuma günü yaşamını yitirdi. 6 Kasım 2009'da yapılan eylemler sonucu ölümün eşliğinde iken Gül tarafından affedildi. "Beni ölümün kıyısına getirip öyle bıraktılar. Yaşam hakkım gasp edildi. Dışarıda 'ölme hakkı' verildi. Bunu da unutmuyacağım." diyen Güler Zere gibi tecritte bulunan birçok hasta devrimci tutsak için her hafta Cuma günü yapılan "hasta tutsaklara özgürlük" şiarıyla yapılan eylem; Güler Zere'nin katledilmesi ile ilgili olarak AKP il binasının önüne taşındı.

Eylem için saat 18.00'de Sakarya Meydanında bir araya gelinerek "Güler Zere ölümsüzdür" yazılı ortak pankartın arkasında ortak sloganlar eşliğinde Akp il binasının bulunduğu Kocatepe'ye doğru yürüyüşe başlandı. Yürüyüşe Ankaralı aydın ve sanatçılar, Devrimci Proleterya, TAYAD, EHP, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, DHF, Halk Cephesi, Partizan, Alinteri, ESP, BDSP, ÇHD, DİSK/Genel-iş, Kaldıraç, 78'liler Girişimi, KÖZ, Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, Devrimci Yolda Özgürlük Dergisi katıldı. Yürüyüş boyunca "Güler Zere ölümsüzdür", "Hasta tutsaklara özgürlük", "Tecrit öldürüyor, tecrite son", "Katleden tecrittir, sorumlusu AKP'dir" ortak sloganları atıldı. Üzerinde hasta tutsakların ismi yazan tensili kefenler giyildi ve bu tecritin sorumlusu AKP il binası önüne bırakılmak üzere tensili tabut getirildi.

Basın açıklaması yapmak ve temsil tabutu bırakmak isteyen grubun önü AKP il binasının olduğu sokakta polisler tarafından kesildi. Grup basın açıklamasını ve temsil tabut bırakma eylemini AKP il binasının yirmi metre ötesinde gerçekleştirdi. Basın açıklamasında Güler Zere'nin mücadelesinden, yaşamını yitirmesine sebep olan tecritten bahsedildi. Basın açıklaması tecritte bulunan hasta tutsaklara özgürlük talebiyle son buldu. Basın açıklamasının ardından eylem son buldu.

Ankara'dan Komünistler

14 yıldır ceza evinde tutsak olan Güler Zere yakalandığı kanser hastalığına rağmen hala tutsak olarak cezaevinde tutulmuştu. Hastalığı bu süre zarfında iyiden iyileşmiş olan Güler Zere serbest bırakıldıktan sonra 7 Mayıs Cuma günü aramızdan ayrılmıştı. Mayıs ayında yitirdiğimiz devrimciler arasına Güler de katılmıştı.

8 Mayıs Cumartesi günü Küçükarmutlu Cemevi'nde Güler Zere için bir anma

Güler Zere serbest bırakıldıktan sonra 7 Mayıs Cuma günü aramızdan ayrılmıştı. Mayıs ayında yitirdiğimiz devrimciler arasına katılmıştı.

gerçekleştirildi. Halk Cephesi'nin düzenlemiş olduğu bu anmaya bizim gibi diğer siyasetlerde katılmışlardı. Cemevi bahçesinde yapılan anmada Güler Zere'nin yaşamını ve ne için mücadele ettiğini anlatan konuşmalar gerçekleştirildi. Güler Zere'nin ölümünün sorumlusunun AKP iktidarı olduğu vurgulanan konuşmaların ardından sloganlar atılarak anma bitirildi ve Pazar günü gene Cemevinde Güler Zere'yi uğurlamak üzere yapılacak olan anmaya çağrı yapıldı.

9 Mayıs Pazar günü 11'de Güler Zere'yi uğurlamak üzere gelenler Cemevi bahçesinde toplandı. Biz de Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor sloganını atarak Cemevi bahçesine girdik. Burada toplanan yaklaşık 1000 kişi Güler Zere'nin naaşının arkasında yürüyüşe geçti. Buradan başlayan yürüyüş Küçükarmutlu otobüs duraklarına kadar sürdü. Güler Zere'yi memleketi Elazığ'a götürecektir otobüsler oradan uğurlandı. Yürüyüş boyunca "Güler Zere Ölümsüzdür, Güler Zere Onurumuzdur, Hasta Tutsaklar Serbest

Bırakılsın, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Gülerin Katili AKP İktidardır" sloganları sık sık atıldı. Yürüyüş boyunca Güler Zere'nin posterleride taşındı. Otobüs duraklarına gelindiğinde yürüyüş bitirildi. Burada atılan sloganlarla Güler'in naaşı otobüslere bindirildi. Biz de burada "Güler Zere Kavgamızda Yaşıyor" sloganını attırdık. Atılan slöoganların ardından eylem sonlandırıldı. Bu anmayada hemen hemen tüm siyasetlerden katılanlar olmuştu. Yaklaşık 50 kişi olarak bizde Güler Zere'nin son yolculuğunda onunla beraber olduk.

Güler Zere de yitirdiğimiz yüzlerce devrimciden birisiydi. Örgütlü devrimcilerdi devrim için öldüler, ve öldükleriyle kalmayacaklar diyen biz komünistler; onların vermeye çalıştıkları mücadeleyi devam ettirip, yaratmak istedikleri sınıfsız, sınırsız komünist dünyayı kurmak için sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Güler Zere Kavgamızda Yaşıyor!

İstanbuldan Komünistler

Hasan Yoldaşı Anma Yemeği

23 Nisan cuma günü 1 Mayıs Mahallesi'nde Ataşehir Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde Hasan yoldaşı anma yemeği düzenledik. İçinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta yaşam kooperatifini yürütmesinde Hasan Yoldaş'ın anma yemeğini düzenlenmesi gerektiğini gündem ettik. Hasan yoldaşın gerek hastalığı sürecinde gerekse de cenazesinde yürüttüğümüz dayanışma faaliyetinin kooperatifin ortağı olan, çalışmalarına katılan her sorununu sahiplenen, her fırsatta kitle örgütlerinin önemini vurgulayan, kitle örgütlerini sahiplenmek gerek diyen hasan yoldaşın bakış açısına uygun bir şekilde yapıldığını vurguladık. Hasan yoldaşı anma yemeğini ise gene aynı anlayışla dayanışma içinde örgütlemek gerektiğini söyledik. Bunun üzerine yemeği nasıl organize edeceğimizi malzemeleri nasıl hangi yolla alacağımızı ve yemeğin masraflarını nasıl karşılayacağımızı, duyurusunu nasıl yapacağımızı konuştuk ve tartıştık. Malzemeler için Bir ortağımızın babasından alacağı kartla indirimli alabileceğimizi söyledi. Yemeğin yapılması aşamasında ise cenazede yemeği yapan BDP'li arkadaşlara sorulması kararı çıktı. Yemek için 3 kişi seçildi ve bu üç kişi hem BDP'li arkadaşlara soracak hem de yemek için gerekli alışveriş ve düzenlemeleri üstlendiler. Yemeğin maliyetinin nasıl karşılanması gerektiği

Hasan yoldaş, onun da istediği gibi dayanışma içerisinde ona yakışır ve onun mücadelesinin ve bize kattıklarının ışığında andık.

konusunda ise bir tartışma oldu. Bu tartışmanın sonunda ise yemeğinde gene dayanışma içerisinde yapıldığı ve mali kısmının da dayanışma içerisinde karşılanması gerektiğinden yemek esnasında bir kumbara koyup bu kumbaraya yemeğe katkı sunmak isteyenlerin katkı sunmasını isteyelim diye bağlandı. Duyurusu konusunda ise aile ziyaretleri ve haber kanallarını kullanarak haber vermek aynı zamanda bir ilan bastırıp mahallede dağıtma kararı çıktı. Liste çıkartıp herkes gideceği aileleri ve haber vereceği kişileri belirledi. Bir haftalık süreçte haber vereceğimiz kişilere haber verdik. Yemek organizasyonunu yaptık BDP'li arkadaşların da yemeği yapacaklarını ve yemeğin organizasyonunda

sorumluluk alacaklarını belirttiler. Yemeğe 100 den fazla kişi katıldı. Yemeğe başlanmadan önce bir arkadaş Hasan Yoldaş'ın mücadelesini, devrimci kişiliğini anlatan bir konuşma yaptı. Hasan yoldaşın gene bizleri bir araya getirdiğini söyledikten sonra anları mücadeleimizde yaşayan devrimciler için bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından yemeğe başlanıldı. Ve dayanışmayı örnek için her şeyi el ele birlikte yapmanın önemli olduğu ve bu yüzden bu yemeğin maliyetinin de hep birlikte karşılanması gerektiğini ve bunun içinde katkı sunabileceklerin katkı sunmasını istedik.

Hasan yoldaşın da istediği gibi el ele dayanışma içerisinde ona yakışır ve onun mücadelesinin ve bize kattıklarının ışığında onunda istediği bir şekilde anmış olduk. Hasan yoldaş bir kez daha devrimcileri emekçileri bir araya getirdi.

Devrimciler ölür devrimler sürer!

Kavgada düşenlerin anları mücadelelerimizde yaşıyor!

Hasan yoldaş kavgamızda yaşıyor!

Ankara'da İmran Aydın Anmasına Katıldık

EMEP Altındağ İlçe Örgütü 4 Nisan Pazar günü çalışma yürüttüğümüz Hüseyingazi Feridun Çelik Mahallesinde açıldı. Açılış 3 Mart 1991'de tutuklu iken polis işkencesi ile katledilen TDKP militanı İmran AYDIN'ı anma etkinliği ile gerçekleştirildi. EMEP Altındağ İlçe Örgütü de İmran AYDIN'ın sıklıkla kaldığı evlerden birinde bulunuyor.

İmran AYDIN kimdir:

İmran AYDIN 1963'te Hüseyingazi'de doğmuş ve ilkokulu bitirdikten sonra Sitelere olarak bilinen mobilyacılar sitesinde çırak olarak çalışmaya başlamıştır. Ardından 1977'de Gib-Der (Genç İşçiler Derneği)'de sosyalizm mücadelesi ile tanışmış ve 1991'de işkencede katledilene kadar TDKP saflarında mücadeleye devam etmiştir. 1980 faşist darbesinin ardından partisi ile bağı kopan İmran AYDIN buna rağmen yılmamış, partisi ile 1987'de yeniden ilişki kurana kadar aralıksız olarak devrimci faaliyetini sürdürmüştür ve tekrar ilişki sağlandıktan sonra yeniden parti örgütlerini yaratmak için mücadele etmiştir. Bu uğurda partisinin maddi ihtiyaçlarını karşılamak için ortak olduğu mobilya atölyesini satarak tamamını partisine bağışlamıştır. 1991'de "kivircak" lakabı ile bilinen İmran AYDIN polislin eline geçtikten sonra adının Hasan TAŞ olduğunu söylemiş ancak kardeşinin kendisini teşhis etmesi sonucu İmran AYDIN olduğu anlaşılınca gördüğü ağır işkenceler sonucu hayatını kaybetmiştir.

4 Nisan'da düzenlenen İmran AYDIN anmasına beraber mücadele ettiği arkadaşları, iş arkadaşları, ailesi ve İmran'ı tanıyan tanımayan

mahalleden insanlar katıldılar. Anmayı düzenleyen EMEP'li arkadaşların açılış konuşmasından sonra ilk sözü İmran AYDIN'ın bir iş arkadaşı aldı, İmran'ın hem işinde iyi bir usta hem de örnek bir devrimci olduğunu anlatan arkadaşı bu yüzden sitelerde tüm işçilerin İmran'ı çok sevdiğini, özellikle çırakların diğer ustalarla çalışmak istemesi İmran ile çalışmaya can atıklarını anlattı.

Ardından söz alan EMEP Altındağ İlçe Başkanı Resul ASLAN, İmran AYDIN'ın tek başına kaldığı dönemde bile mücadele bilincini kaybetmediğini aktardı. Daha sonra Emek Partisi Ankara İl Yöneticisi İbrahim AKKAYA İmran AYDIN'ı anmanın ağlayarak değil onun gibi örgütlü mücadele vererek mümkün olduğunu bu yüzden yapılan anmada da güncel sorunları nasıl çözeceğimizi tartışmanın anmanın amacına uygun olduğunu aktardı. Ardından salonda bulunan bir mahalleli, sol parçalı olduğu için CHP'ye oy vermek zorunda kaldıklarını, bu sorunun nasıl çözüleceğini İbrahim AKKAYA'ya sordu. AKKAYA bu konuda çok da haksız olmadığını, seçim döneminde belli ittifakların yapıldığını ancak bu tür ittifakların sadece seçim döneminde kaldığı için başarısız olduğunu aktardı.

AKKAYA'nın ardından bir yoldaşımız söz alarak İbrahim AKKAYA'nın da belirttiği gibi devrimcileri anmanın onların mezarlarını ağlama duvarına çevirerek değil, güncel sorunlarla onların mücadelesini birleştirerek anlamlı olacağını bu yüzden yapılan anmada güncel sorunları tartışıyor olmanın anlamlı ve doğru

olduğunu belirtti. Yoldaş konuşmasına tartışılan birlik sorununun nerelerde çözülmesi gerektiğini İmran AYDIN'ın gösterdiğini, seçim dönemlerinde kurulan ve uzun vadede yayılmayan birliklerin İmran AYDIN'ın çıktığı Hüseyingazi gibi varoşlarda devrimcilerin birbirlerine yasak koymadan, ayrı durarak ama birlikte vurarak yapacakları çalışmalarla mümkün olacağını, bu gün de Hüseyingazi'nin her sokağında, Sitelerdeki her atölyede İmran AYDIN'ların var olduğunu bu gün gerekenin yeni İmranlara ulaşacak ve onların öne çıkmasına zemin hazırlayacak emekçilerin öz örgütlenmelerini, kitle örgütlerini yaratmak olduğunu, bunun da ancak devrimcilerin, sosyalistlerin ortak çalışması ile başlanabileceğini aktardı.

Yoldaş konuşmasının devamında İmran AYDIN'ı İmran AYDIN yapanın örgütü olduğunu, İmran AYDIN vesilesi ile o dönem İmran'ın yoldaşlarından olan TDKP merkez komitesinde görev alan ve İmran'ın partisine atölyesini başlatmasına benzer şekilde hapse girmeden önce sakladığı partisinin altınlarını çıkar çıkmaz sakladığı yerden çıkararak partisine teslim eden Hasan COŞKUN'u 15 Mart'ta kaybettiğimizi, İmran AYDIN vesilesi ile onu da anmanın anlamlı olduğunu çünkü onlara bu benzer özellikleri örgütlü mücadelelerinin kazandırdığını belirtti.

Yoldaşımızın konuşmasının ardından anma son buldu.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Ankara'dan Komünistler!

SALDIRILARA KARŞI AHMET TÜRK'ÜN VE BDP'NİN YANINDAYIZ!

İstanbul Barış ve Demokrasi Platformu'ndan Ahmet Türk Ziyareti

Kapatılan DTP'nin siyasi yasaklı genel başkanı Ahmet TÜRK'e Samsun'da yapılan faşist saldırı sonrası İstanbul Barış ve Demokrasi Platformu'nun 45 kurum temsilcisi Ahmet TÜRK'e geçmiş olsun ziyaretinde bulunmak ve dayanışma mesajı vermek için Ankara'ya geldiler. Sabah saatlerinde Ankara'ya ulaşan kurum temsilcileri ilk olarak mecliste BDP grup toplantısına katıldılar. Grup toplantısının ardından toplu halde BDP genel merkezine geçen kurum temsilcileri burada Ahmet TÜRK

ile buluştular. Ahmet TÜRK'ün içinden geçtiğimiz süreçte sağduyulu davranmak gerektiğini, atılan her adımın hesaplanması gerektiğini vurguladı, Samsun'daki saldırının ardından bunları düşünerek açıklamalarını yaptıklarını aktardı. Ahmet TÜRK'ün ardından aralarında KÖZ, ESP, EHP, Sosyalist Parti, 78'liler Girişimi, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, BDP İstanbul Teşkilatı'nın da aralarında bulunduğu kurumlar söz alarak geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Yapılan konuşmalarda yaşanan saldırının

planlı olduğunun aşikar olduğu, esasında bu saldırının İstanbul'daki anayasa mitinginde denendiğini, platformun 200 metre ötesinde çatışma yaşanmasına rağmen platforma gaz bombası atıldığını ancak orada başaramadıklarını vurguladılar. Kurum temsilcileri bu saldırının Ahmet TÜRK şahsına değil emek ve demokrasi mücadelesine yönelik bir saldırı olduğunu, Barış ve Demokratik Çözüm Platformunun bu saldırıya eylemli yanıt vermenin peşinde olacağını, bu süreçte Ahmet TÜRK'ün yaptığı sağduyu çağrısının yaşanan saldırıyı saldıranlara çevirdiğini vurguladılar. KÖZ temsilcisi yoldaşımız da yaptığı konuşmada Ahmet TÜRK'e yapılan saldırıya yanıtlanmanın yolunun Newroz ateşini 1 Mayıs'ta körükleyerek olabileceğini belirtti.

Ziyarete katılan Sabahat TUNCEL de bir konuşma yaparak yaşanan saldırının planlı olduğunu ancak bu süreçte bu tür provokasyonlara kanmamak gerektiğini altını çizdi. Saat 15.30 sularında biten ziyaretin ardından kurum temsilcileri İstanbul'a geri döndüler.

MAYIS'IN KIZIL GÜLLERİ ÖLDÜRÜLDÜKLERİYLE KALMAYACAKLAR

Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ı idam edilişlerinin 38. Yıldönümünde mezarları başında andık. Bu yıl mezar başında 4 ayrı anma programı gerçekleşti. İlk anmayı saat 10.00'da Mücadele Birliği Platformu gerçekleştirdi, arkasından da BDSP de kendi anmasını gerçekleştirdi. Saat 12.30'da EMEP, BDP, SDP, EDP, ESP, TÖP, KESK Ankara Şubeler Platformu, PSAKD ve Kızılırmak Köy Dernekleri Federasyonu'nun ortak çağrısını yaptıkları anma programı başladı. Bu anmanın bitmesi ile Devrimci 78'liler Federasyonu, 68'liler Dayanışma Derneği, Ankara Halkevleri, ABF, Devrimci Hareket, ÖDP, SDP, TKP'nin düzenlediği anma başladı.

Biz Umud Kültür Derneği kortejinin içinde 12.30'da başlayan amaya katıldık. İki farklı ortak anma düzenleneceğini öğrendikten sonra anmalar arasında bir tercih yapmadan mezarlığa gittik, gittiğimiz saatte başlayan anma 12.30'da düzenlenen anma olduğu için "Mayısın Kızıl Gülleri Öldükleriyle Kalmayacaklar" yazılı Umud Kültür Derneği pankartının arkasında kortej oluşturarak anmadaki yerimizi aldık.

Yürüyüş sırasında "Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan kavgamızda yaşıyor", "Faşizme karşı omuz omuza", "Ordu, polis, tekeller işte katiller", "Hasan yoldaş kavgamızda yaşıyor", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrimciler ölür, devrimler sürer" gibi sloganlar atıldı. Ardından Mustafa Yalçın ve Aydın Çubukçu'nun konuşmasının ardından BDP milletvekili Gülten Kışanak kürsüye çıktı. Gülten Kışanak konuşmasında Zap suyu üzerine Denizlerin kurduğu köprüye değinerek "O köprü bugün yıkılmış olsa bile, bizim ortak mücadelemiz sürüyor" dedi.

Programın sona ermesinin ardından kortejler halinde yürüyüş devam ederek Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in mezarlarına gidildi ve mezar ziyaretleri yapıldı. Mezar ziyaretlerinin ardından kortej halinde sloganlar atarak mezarlıktan ayrıldık. Anmanın ardından Umud Kültür Derneği'nde Deniz'lerin anmanın neden önemli olduğundan bahsedildi. Ardından Deniz'lerin mücadelelerinin için boşaltılmaya çalışıldığında bahsedilerek bayrağı onları bıraktığı yerden ileriye götürmenin bizlere düştüğüne değinildi. Sohbet herkesin Deniz'lerle ilgili kendi bildiği bilgileri paylaşmasıyla son buldu.

Ankara'dan Komünistler

6 Mayıs'ın Kızıl Güllerini Andık

6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın anısına 5 Mayıs Çarşamba günü saat 17:30'da Umud Kültür Derneği'nde belgesel gösterimi yapıldı. Gösterime mahalleden katılım yoğundu.

Belgeselde Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın avukatlarından biri olan ve sürece bire bir tanıklık eden Halit Çelenk, idama varan dava sürecini ve onların idamından önceki son anlarını anlattı. Belgeselin ardından bir arkadaşımız Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın mücadeleye nasıl başladıklarını, Dev-Genç'in nasıl ve hangi koşullar altında kurulduğunu, nasıl çalışma yürüttüğünü, THKO'nun kuruluşunu anlattı ve 71 kopuşuna değindi. Ardından etkinlikteki katılımcılar eklemek istediklerini eklediler ve soruları tartıştılar. Etkinlik böylece son buldu.

Ahmet Türk'e Saldırı Eylemlerle Yanıtlandı

YENİBOSNA

15 Nisan Çarşamba günü Yeni Bosna'da Ahmet Türk'e yapılan saldırılara karşı BDP'nin düzenlediği bir basın açıklaması gerçekleşti. Basın açıklamasından önce bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca "Ahmet Türk'e uzanan eller kırılın", "Her Kürt Ahmet Türk", "Kürt halkı uyuma, iradene sahip çık", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atıldı. Oldukça coşkulu geçen eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Biz de bir kaç saat önce etkinliğe haber almamıza rağmen 8 kişi olarak etkinliğe katıldık. Bizim dışımızda basın açıklamasına katılan bir diğer siyaset de ESP idi.

Yeni Bosna'dan Komünistler

İZMİR

Samsun'da Ahmet Türk'e yapılan saldırı, olayın ertesi günü İzmir'de de protesto edildi. BDP İl Örgütü'nün çağrısıyla bir araya gelen kitle BDP İl Binası önünde buluştu. Bir süre sloganlar atıldıktan sonra basın açıklaması okundu. Ahmet Türk şahsında, tüm Kürtlere ve ezilenlere yapılan bu saldırının lanetlendiği ve sorumluların bir an önce açığa çıkartılmasının istendiği basın açıklaması atılan sloganlardan sonra son buldu.

Ahmet Türk'e Yapılan Saldırı Tüm Ezilenleredir!

Ahmet Türk Yalnız Değildir!

İzmir'den komünistler

TUZLA

Tuzla'da Ahmet Türk'e yapılan saldırılar yaklaşık 100 kişi tarafından protesto edildi. Biz de KÖZ'ün arkasında duranlar olarak bu eyleme içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve Tuzla Demokrasi Platformu bileşenleriyle katıldık. Önce BDP ilçe örgütü önünde buluştuk sonra da sloganlarla İcmeler parkına doğru yürüdük. Yürüyüş sırasında 10 kişilik faşist bir grup taş atarak eyleme saldırdı. BDP İlçe Başkanı Kibriye Evren, emniyet yetkilileri ile görüşmeler yaptıkları halde saldırının önlenmediğini söyledi. Evren, Ahmet Türk'e yapılan saldırı ve Kürt siyasetçilere hedef alan yaklaşımlarının devamının her alanda sürdürüldüğünü belirtti.

Ankara ve Çorum'da Devrim Şehitleri Anmaları

Türkiye Devrimci Hareketini önderlerinden İbrahim Kaypakkaya'yı, 1977'de katledilen Haki Karer'i, 12 Eylül sonrası bir işkence laboratuvarı olan Diyarbakir Cezaevi'nde devletin devrimci tutsaklara yönelik vahşi uygulamalarını protesto etmek için bedenlerini ateşe veren Ferhat Kutlay'ı, Necmi Önen'i, Eşref Anyık'ı, Mahmut Zengin'i ve Mayıs şehitlerini anmak için 15 Mayıs'ta Çorum'a gidildi.

Anmaya sabah saat 09:00'da sıhhiye köprüsünden iki otobüsle hareket edildi. Yolda Türküler ve marşlar söylendi. Düzen beğçileri Çorum sınırına girilince araçları durdurdu ve GBT kontrolü yaptı. sorunsuz geçen GBT'den sonra jandarma eskortlarıyla mezarlığın bulunduğu köy sınırlarına kadar gidildi. Mezarlık girişinde jandarma kontrolü ile karşılaştık. İnsiyatife arama emrini gösterdikten sonra arama yapılmasına izin verildi. Aramadan sonra kortej mezarlığa doğru "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği", "İbo, Mahir, Deniz, sürüyor süreç mücadelemiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Faşizme karşı omuz

omuza", "Faşizmi, döktüğü kanda boğacağız", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganları atarak yürüdü.

Mezarın başına varıldığında ise düzen beğçilerinin yayın kolu olan İHA haber ajansı da kontrol için oradaydı. Fakat insiyatifin tavrı kesin bir şekilde çekim yapmalarına izin vermemekti. Yalnızca aldıkları notlarla ve uzaktan izlemekle yetindiler.

İbo'nun mezarının başında açılan ortak pankartla beraber sloganlar atıldı, ortak basın metni okundu ve analar İbo için ağıtlar yaktı. Ortak anma tamamlandıktan sonra Partizan tek başına kısa bir anma daha gerçekleştirdi. Mezardaki anma tamamlandıktan sonra yeniden kortejler oluşturularak, sloganlar ve marşlar eşliğinde tekrar araçlara döndü. İnsiyatife Alinteri, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik, DHF, BDP, Dev-Genç Birliği, Devrimci Hareket, EHP, ESP, ÖDP, SDP, Sosyalist Parti, Dersimliler Derneği, İHD Ankara Şube ve 78'liler, KÖZ, EMEP Çorum İl Örgütü katıldı.

Ankara'dan Komünistler

İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler Anması

Ankara'da İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler birlikte anıldılar. Anma için saat 18.00'de Yüksel caddesinde toplandı, ardından "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" yazan ortak pankartın ardında kortejler oluşturularak Sakarya meydanına doğru yürüyüşe geçildi. Bizse ortak pankartın hemen arkasında flamalarımızla yer aldık. Yürüyüş boyunca "Faşizme geçit yok!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!", "Haki Karer ölümsüzdür!", "Biji Biratiya Gelan", "Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut Zengin ölümsüzdür!" ortak sloganları atıldı. Anmaya Alinteri, Partizan, KÖZ, DHF, BDP, SDP, Sosyalist Parti, EHP, Dev-Genç Birliği, Devrimci Hareket, EMEP, Ankara Dersimliler Derneği, İHD Ankara Şube, ESP, ÖDP, TÖP, İHD, Devrimci Hareket, 78'liler Birlik ve Dayanışma, Devrimci 78'liler katıldı ayrıca TÜM-İGD destek verdi.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması metni okundu. Basın açıklamasının ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi ve müzik dinletisi boyunca sık sık ortak sloganlar atıldı. Müzik dinletisinin ardından sinevizyonda video gösterimi gerçekleşti, fakat teknik sorunlardan dolayı gösterilen video sonlandırılmadı. Gösterimin ardından anma sona erdi.

Ankara'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Varoşlarda 1 Mayıs Mitingi Hazırlıkları

1 Mayıs Mahallesi'nde Piknik Çalışması

1 Mayıs öncesi hazırlıkların merkezine bu sene de; içinde çalışma yürüttüğümüz Mayısta Yaşam kooperatifi 1 Mayıs Dayanışma Pikniğini koymuştu. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizlerde bu çalışmanın olabildiğince güçlü geçmesi için bu çalışmalarda alabileceğimiz azami sorumlulukları almaya çalıştık.

Kooperatif yürütmelerinde bu çalışmanın en geniş haliyle yapılabilmesi ve tüm ortakların bu çalışmalarda aktif olarak katılabilmesi için yapılan konuşmalar ve iş bölümlerinin ardından mahalledeki piknik çalışmalarına başladık. Çıkarılan piknik biletleriyle aile ziyaretleri gerçekleştirildi. Bu ziyaretlerde sadece pikniğe çağrı değil aynı zamanda kooperatifin bu 1 Mayıs'ta hangi taleplerle çıkacağı üzerinden de sohbetler gerçekleştirildi. Eleme sınavlarına karşı verilmesi gereken mücadeleden ve yıllardır sürdürülen dayanışma faaliyetlerinden bahsedildi. Geçtiğimiz seneden beri Mayısta Yaşam'ın önüne koyduğu "katsayılar tersine çevrilsin" talebi bu sene kooperatifin piknik ve 1 Mayıs çalışmalarının merkezine oturdu. Emekçi liselerinde okuyan emekçi çocukları ile kolejlerde ve özel okullarda okuyan çocuklar arasındaki ayrımlardan, adaletsizliklerden ve bunun da dışında emekçi çocuklarının bu üniversite sınavlarında kat sayılar ile cezalandırıldıklarını içeren konuşmalar gerçekleştirildi. Bu adaletsizliklerden ötürü emekçi çocuklarına pozitif ayrımcılık talebi yani katsayılar tersine çevrilsin ve fazla puan bu puanı asıl hak eden emekçi çocuklarına gelsin talebi dillendirilerek 1 Mayıs'ta taşınması gerekliliği vurgulandı, ve tüm emekçilerinde bu taleplere sahip çıkarak 1 Mayıs'ta katılmaları gerekliliği vurgulandı.

Kooperatifteki bu 1 Mayıs çalışmaları kooperatif ortaklarının bir çoğunun katıldığı bir çalışma oldu ve kolektif bir şekilde bu çalışmalar örgütlendi. En nihayetinde Anadoluda Yaşam Tüketim kooperatifi, Esenyurt kolektifi ve Mayısta Yaşam kooperatifinin ortak düzenlediği 1 Mayıs Dayanışma pikniğine 1 Mayıs Mahallesi'nden 90 kişi katılım gösterdi.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

1 Mayıs Mahallesi'nden komünistler

Varoşlardan 1 Mayıs Alanlarına

Birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta alanlar varoşların rüzgarıyla doldurulacak, varoşlardaki işçilerin emekçilerin alanlara akıtılmasıyla kiteselleşecek ve bir mücadele gününe dönüştürülecektir. Bunun bilincinde olan komünistler olarak yıllardır varoşlarda çalışma yürütüyor, buralardaki mevzileri güçlendirerek yeni mevziler kazanmanın yollarını döşemeye çalışıyoruz. Bu 1 Mayıs'a hazırlanırken de bu bilinçle ve perspektifle çalışmalarımızı yürüttük.

İlk olarak mahallemizde; 1 Mayıs afişlerimizi yaptık, mahalledeki cadde üzerinde yaptığımız afişlemelerle ve çıkardığımız ozalitle 1 Mayıs'a genel bir çağrı gerçekleştirmiş olduk. 1 Mayıs için çıkarılan '1 Mayısın Sahibi Biziz, 1 Mayıs Alanına Demokratik Taleplerimizle Çıkalım' başlıklı özel sayımızın dağıtımını yaygın bir şekilde gerçekleştirmeye çalıştık. Sabah erken saatlerde işe gidenlere özel sayılarımız ulaştırmak ve 1 Mayıs'a çağırarak mahalledeki otobüs duraklarında kalabalık bir şekilde özel sayı dağıtımını gerçekleştirdik. Sabahları gerçekleştirdiğimiz bu özel sayı dağıtımının dışında mahallede kurulan pazarn girişine stant açarak hem ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdik hem de özel sayımızı dağıtarak mahalle emekçilerini 1 Mayıs'a çağırarak.

1 Mayıs'a çağırarak üzere yaptığımız aile ziyaretlerinde bu seneki 1 Mayıs'a demokratik taleplerimizle çıkmak gerektiğini, kendi sorunlarımızı ve taleplerimizi alanlara taşıyıp diğer işçi ve emekçilerle aynı alanda buluşmak gerektiğini, bu şekilde hak alma mücadelelerimizi büyütüp kimi demokratik haklarımızı alabileceğimizin altını çizen konuşmalar gerçekleştirdik.

1 Mayıs'ları sendika bürokratlarına ve reformistlere teslim etmemek için 1 Mayıs'ları asıl sahiplerini taşımak gerekliliğinin bilincindeyiz. 1 Mayıs'ın asıl sahiplerinin de Newrozlarda alanları dolduran emekçiler, tekel işçileri, atölyelerde, terhanelerde, fabrikalarda çalışan işçiler, sınavlarda elenen işçi emekçi çocukları, evlere temizliklere giden ve yaşamda çifte sömürüye maruz kalan kadınlar, dili, kimliği yasaklanan kendi topraklarından sürgün edilmeye çalışan Kürtler olduğunu biliyoruz. İşte bu 1 Mayıs'ın sahiplerinin alanları doldurması ve 1 Mayıs'ların örgütlenmesini gerçekleştirmeleri gerekmektedir. 1 Mayıs öncesi çıkarılan gazetenin de, çıkarılan özel sayınının manşetinin 1 Mayıs'ın sahibi biziz demesi boşuna değildir. İşte KÖZ'ün arkasında duran komünistlerde tüm 1 Mayıs çalışmalarının merkezine bu şiarları koyarak faaliyet yürütmüşlerdir ve yürütmeye de bu 1 Mayıs çalışmalarının gerisine düşmeyecek şekilde devam edeceklerdir.

1 Mayısın Sahibi Biziz!

Yaşasın Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü Olan 1 Mayıs!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde 1 Mayıs Eylemi

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günüdür 1 Mayıs. İşçilerin emekçilerin ezilenlerin alanları doldurduğu, hak alma mücadelesi verdikleri gündür 1 Mayıs. Kışın soğuşunda moraran ellerini, yazın alın teri döktükleri tezgahlardan kaldırarak birleştirdikleri ve öfkelerini devleştirip zorbalardan ve burjuvazinin üzerine yürüdükleri gündür 1 Mayıs.

Bu 1 Mayıs'ta da işçiler, emekçiler, ezilenler, devrimciler, sendikalar alanlardaydı. Geçtiğimiz üç sene içerisinde olmayan bir 1 Mayıs yani birleşik kitlese bir 1 Mayıs gerçekleşmiş oldu. İşçiler emekçiler, ezilenler kendi talepleri ve pankartlarıyla alanlarda buluştular.

Yıllardır işçi sınıfının bağrında varoşlarda faaliyet yürüten komünistler olarak uzun zamandır yaptığımız gibi bu sene de

bulduğumuz mahalle'ye de 1 Mayıs'ı taşımak istedik. İşçileri, ezilenleri 1 Mayıs'a taşımak, 1 Mayıs'ı işçilere emekçilere, ezilenlere taşımak perspektifiyle hareket ederek mahallemizde de 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirdik. Mahallemizde yapmaya çalıştığımız bu eylemlilikleri 'Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş' perspektifiyle yapmaya çalıştığımız için diğer siyasetlerle bu eylemi de örgütlemek istedik. 1 Mayıs öncesinde bu 1 Mayıs kutlamasını birlikte yapabileceğimiz siyasetlerle görüştük. Bu görüşmelerin ardından Sodap, ESP, EMEP ve KÖZ olarak bir toplantı gerçekleştirdik. 1 Mayıs günü taksimdeki mitingin ardından mahallede bir 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirmeye karar verdik. BDP'li arkadaşlardan bundan haberdar ettik ve onlarda katılmaya çalışacaklarını bildirmişlerdi.

Taksim'deki 1 Mayıs mitinginin ardından

mahalleye geldiğimizde akşam düzenleyeceğimiz 1 Mayıs kutlaması için duyuru yapmak üzere mahallemizde, 1 Mayıs için çıkardığımız özel sayımızın dağıtımını gerçekleştirip, sesli ajitasyon konuşmaları yaparak mahalle emekçilerini akşamki 1 Mayıs'a çağırdık. Eyleme başlamadan az öncesinde SODAP ve ESP'li arkadaşlarımız eyleme katılmayacaklarını bildirdiler. Karakol durağından başlayan eyleme EMEP ve BDP'li arkadaşlarda kendi flamalarıyla katıldılar.

KÖZ olarak bizimde kendi flamalarımızla katıldığımız eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "1 Mayıs'ın Sahibi Biji Yek Gulan", "1 Mayıs'ın Sahibi Newroz'daki İşçiler", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş", "Ahmet Türk'ün Yanındayız", "BDP'yi savun Vekiline Sahip Çık", "Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya hiç Birimiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı, ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Yürüyüş cadde üzerinde yapıldıktan sonra ara sokaklarda devam ederek mahallemizdeki bir sultan parkında sonlandırıldı. Parkta davul zurna eşliğinde parkta bulunanlarında katıldığı halaylara duruldu. Çekilen halayların ardından 1 Mayıs eylemi sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Politik Bir 1 Mayıs İçin Tutulması Gereken Halka Hangisidir?

1 Mayıs öncesinde 1 Mayıs Mahallesi'nde "Anayasa Tartışmaları Ortasında 1 Mayıs'a Nasıl Katılmalı" konulu bir KÖZ söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşide KÖZ adına bir yoldaşımız KÖZ'ün bu seneki 1 Mayıs'a nasıl katılacağını, hangi şiarları öne çıkaracağını ve bunların neden gerekli olduğunu özetleyen bir konuşma gerçekleştirdi.

YoldaşEkonuşmasında şunlara değindi. "Bugün ortada bir anayasa tartışması mevcuttur. AKP kendisine bir demokratik maskesi yaratarak, ezilenlere daha yoğun bir şekilde gerçekleştireceği saldırıların üzerine örtmeye çalışmaktadır. Bu saldırıların da ilk olarak bugün demokrasi mücadelesinin odağında bulunan BDP üzerine yoğunlaşmaktadır. DTP'nin kapatılması, Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'a getirilen siyasi yasaklar, hemen ardından kurulan BDP'ye yönelik operasyonlar ve BDP'li belediye başkanlarının tutuklanarak cezaevlerine gönderilmeleri, hala sürmekte olan operasyonlar ve daha büyük operasyonlar

için yapılan askeri hazırlıklar, tekel işçilerine yönelik olan saldırılar gibi bir çok saldırıyı gerçekleştirmekle meşguldür. İşte bu saldırıların artan bir şekilde sürdürülen diğer bir yandan da 'Demokratik Anayasa' yapacağız ve 12 Eylül Anayasası'nı değiştireceğiz gibi yalanlarla ve uygulamalarla da hem 12 Eylül anayasasını yamamaya ömrünü uzatmak hem de demokratik maskesini güçlendirmek için uğraşmaktadır. AKP'nin bu demokrasi maskesini düşürebilmek için demokratik bir anayasanın ancak kurucu bir meclisle yapılabileceğini, kurucu meclis için ise barajsız, yasaksız ve tehtitsiz bir seçim gerektiğini dillendirmek ve bunun aksinde işçilerin emekçilerin temsilcilerinin dışında tutularak gerçekleştirilen bir anayasanın demokratik bir anayasa değil 12 Eylül anayasasının ömrünü uzatacak olan yamalı bir anayasa olacağını tüm emekçilere ve ezilenlere anlatmak gerekmektedir. Tüm bu nedenlerden ötürü böyle bir dönemde 1 Mayıs'a çıkarken bütün devrimci güçlerin ve gerçekten demokrasi

mücadelesi veren akımların gündemlerine bu saldırıların alınması ve buna karşı bir duruş sergileyerek çıkmaları gerekmektedir. İşte o zaman bu 1 Mayıs politik anlamda içi doldurulabilmiş bir 1 Mayıs olacaktır. Bu taleplerden ve şiarlardan arındırılmış bir 1 Mayıs bugün açısından oldukça apolitik, düzen güçlerini hiçte zora sokmayacak ve ezilenlerin mücadelesine ivme katmayacak bir 1 Mayıs olarak geçecektir. Bu yüzden de KÖZ bu 1 Mayıs'a bu şiarları öne çıkararak katılacaktır."

Bu konuşmanın ardından soru cevap kısmına geçildi. Bu kısımda da bu gündemlerin neden bu kadar önemli olduğu ve bugünün en acil görevinin bu halkayı tutmak olduğu üzerinden sohbet edildi. 25 kişinin katıldığı söyleşimiz soru cevap kısmından sonra bitirildi.

Tutuklu 1530 BDP'li Serbest Bırakılsın!

Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Tuzla Deri Organize Sanayi'de İşçilere 1 Mayıs Çağrısı

29 Nisan'da Tuzla Deri-İş Sendikasının düzenlediği "1 Mayıs Çağrısı" basın açıklaması gerçekleşti. Deri Organize Sanayi Bölgesi içindeki Traktörçüler Duragında öğle saatinde fabrikadan çıkıp basın açıklaması yapılacak alana yaklaşık 500 kişi geldi.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay: "Gerek dünyada gerek Türkiye'de çalışan kesimin sorunları her geçen gün daha da artmaktadır. İşçi sınıfı ve onların örgütlü sendikaları yoğun bir saldırıya uğramaktadır. Küreselleşme adı altında, değişim şartları adı altında yıllarca bedel ödeyerek haklarını mücadele ile alan işçilerdir. Cumartesi günü işe gelir gibi tüm işçilerimiz ve üyelerimiz Tuzla şubesinin önünde olacaklar. 1 Mayıs'a bugün buradan hazırlanıyoruz." dedi.

Ardından BDP Milletvekili Sebhat Tuncel ise "Barış ve Demokrasi Partisi adına saygıyla selamıyorum. Tüm yasaklara rağmen 1 Mayıs kutladılar.1 Mayıs'ı özgürleştiren işçilerdir. İşçiler bu kadar bedel ve mücadele vermesizle Taksim açıldı. Ürettiğimiz kadar emeğimizin karşılığını almıyoruz. İşçiler emekçiler hakkını alamıyor. Üreten bizken yönetiminde emekçiler ürettiği kadar yer almıyor. Bu ülkede ciddi bir işsizlik var. Biz emeğin özgürleşmesinden yanayız. Emek özgürleşmeden demokrasi özgürlük ve

barış olmayacaktır. Eşitsizliğin olduğu yerde adaletsizlik vardır, adaletsizliğin olduğu her yerde sömürü vardır. Sizin mücadelenizin önünde saygıyla eğiliyorum. Neler yapabiliriz nasıl dayanışabiliriz mücadelemizi nasıl büyütebiliriz? Sizlere karşı sorumlu olduğumu düşünüyorum" dedi.

Ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi ise 1 Mayıs'ın tatil olmasının ve Taksim'in emekçilere açılmasının nedeninin, yükselen işçi mücadelesi olduğunu söyledi. Basın açıklamasında atılan sloganlar "Yaşasın Sınıf Dayanışması, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Direne Direne Kazanacağız, Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz."

Basın açıklamasına BDP, EMEP, KÖZ, UID-DER, Mayısta Yaşam Kooperatifi katıldı.

Tuzla'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okmeydanı'nda Coşkulu 1 Mayıs Yürüyüşü

Okmeydanı'nda 1 Mayıs sabahı coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdik. 1 Mayıs günü miting alanına gitmeden önce her yıl yaptığımız gibi mahallede bir yürüyüş gerçekleştirerek 1 Mayıs'ı mahallede gündem edip insanları buradan mitinge çağırarak. Belirlediğimiz güzergahta gerçekleştirdiğimiz yürüyüş esnasında 1 Mayıs'ın tarihçesine, emekçilere yönelik yapılan ekonomik saldırılara, BDP'ye yapılan saldırılara ve F tiplerinde yaşanan baskılara değinen ajitasyon konuşmaları yaptık.

Ajitasyon konuşmalarının yanında sık sık "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş", "Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede", "Yaşasın Komünistlerin Birliği", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını hep bir ağızdan haykırarak. Sağlık ocağının önünde son bulan eylemde sloganlar eşliğinde mahalleliyi tekrar mitinde çağırarak.

Gülsuyu ve Sultanbeyli'den yoldaşların da katıldığı yürüyüş yaklaşık 45 kişi ile gerçekleşti.

Yürüyüş öncesi belirlemiş olduğumuz bir konfeksiyon atölyesini de kapatarak buradaki işçileri mitinge çağırarak. Çağrımız üzerine bu atölyede çalışan işçilerden dört kişi hem mahallede gerçekleştirdiğimiz yürüyüşe hem de Taksim'de gerçekleşen mitinge KÖZ pankartının arkasında katıldılar.

Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan

Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş

Okmeydanı'ndan Komünistler

Tuzla'da KÖZ Söyleşisi: "1 Mayıs'ı Sahipleri Örgütlesin"

21 Nisan Çarşamba günü Tuzla'da içinde çalışma yürüttüğümüz Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde yaklaşan 1 Mayıs'ı gündem ettiğimiz bir söyleşi gerçekleştirdik. 1 Mayıs'a nasıl bir ortamda girildiği, Anayasa tartışmaları ve bunun 1 Mayıs'la ilgili çerçevesinde yaptığımız söyleşide şu vurgular üzerinde durduk:

2010 1 Mayıs'ı Taksim'de olacak. Burjuvazi, düzen güçleri, sol basın hepsi 1 Mayıs'ın kazanım olduğu yönünde hemfikirler. Bu süreçte AKP, yeni anayasa tartışmalarını başlattı ve böylece rakiplerini sıkıştırdı. CHP de BDP'yle görüşmeye başladı ilk defa. Sol da bu konuda ne yapacağını bilmiyor. BDP'ye yapılan saldırılar da bu süreçte azalmıyor, aksine artıyor. 1500'ü aşkın DTP-BDP'li belediye başkanı ve BDP üyesi tutuklu bulunuyor. 1 Mayıs'a böyle bir ortamda giriliyor, buradaki tuzak nedir?

Anayasa meselesi AKP açısından akıllıca bir yatırımdır. Bu hamleyle rakiplerini sıkıştırdı. CHP 12 Eylül anayasasını savunuyor konumunda kaldı böylece ve bir şey yapamıyor. Sol ise anayasa tartışmalarında emekçilerin taleplerini koşul olarak koyuyor, eğer bu talepler kabul edilirse anayasanın kabul edileceğini söylüyorlar. AKP, BDP ile görüşüyor. BDP de baraj sistemi değişmezse kabul etmez diyor. AKP, BDP'yi yanına çekip militan gücünü kırmayı hedefliyor. CHP neden BDP ile görüştü, sol bunu açıklayamıyor. AKP, BDP'ye taviz vereceğine bize taviz versin diyerek CHP BDP ile görüştü. Yoksa bizimle anlaşmadı, teröristlerle anlaşta diyecek. İki durum da BDP'ye saldırıları arttıran bir durum. Tam da bu sırada Ahmet Türk'e yapılan saldırı gerçekleşti ve bununla ilgili pek çok yerde protestolar yapılıyor.

Anayasa değişikliği konusunda KÖZ olarak biz anayasanın maddelerinin değiştirilmesiyle anayasanın değişmeyeceğini, ancak yamalı olacağını söylüyoruz. Anayasanın değişmesi için öncelikle 12 Eylül'ün ürünü olan bu

meclisin değişmesi gerekir. 12 Eylül anayasası ile kurulan bir meclis anayasayı değiştiremez, yama yapar ancak. Anayasaya şu maddeler girsin diyenlerin yaptığı ise AKP'ye soldan destek vermektir. Anayasanın değişmesi için kurucu meclis toplanmalı. Barajsız, yasalessiz, tehditsiz bir seçim gerekli. Böylece Kürtlerin de temsiliyeti sağlanır, AKP'nin de CHP'nin de oyunu bozulur. 2010 1 Mayıs'ı da tam da bu atmosferde yaklaşılıyor. Bu anayasada ortaklaşılınan nokta Kürtlerin alınmayacak olmasıdır.

Bu yıl Taksim'in kazanılmasıyla ilgili solcular, AKP, CHP, sendikalar, hepsi kendisinin payını öne çıkarıyor. Düzen güçleri 1 Mayıs'ın bayram olacağını ve bu havayı bozacak unsurları engelleyeceğini açıklıyor. DİSK de devrimcilere alanla ilgili hiçbir sorumluluk vermiyor. Ortalığı kızıştıracak olanların alana alınmayacağı söyleniyor, bununla kastedilen de en başta Kürtler.

Biz KÖZ olarak, işçilerin emekçilerin mücadelesinin büyümesi için BDP'ye yapılan

saldırıların ortak mücadele ile birlikte karşılanması gerektiğini söylüyoruz. Bu nedenle "BDP'li tutsaklar serbest bırakılsın" şırasıyla 1 Mayıs'a katılmak gerekir diyoruz. Bu mitinge biz de gideceğiz. 1 Mayıs AKP karşıtı bir gösteriye dönüşmeli ve biz de "BDP'li tutsaklar serbest bırakılsın" talebini o alana taşıyacağız.

Söyleşinin ikinci bölümünde şu sorular soruldu: CHP'yi nasıl görüyorsunuz? 77'nin sorumlusu Disk ise, neden sol Disk'in yanında yer alıyor? Devrimciler Disk'in oyununu nasıl engelleyecek? BDP böyle bir ortamda nasıl davranıyor, ne yapıyor? Devrimci hareket ile BDP arasında nasıl bir ilişki var?

Sorulan sorularla birlikte ikinci bölümde özetle şu vurgular üzerinde durduk:

1 Mayıs mücadele günüdür, bayram değil. Bayramdır diyenlerin oyununa gelmemek lazım. AKP karşıtı bir gösteri olmalı ve "BDP'li tutsaklar serbest bırakılsın" talebinin yükseltilmesi gerekir.

Disk'in, AKP'nin, CHP'nin oyununa gelmemek için devrimcilerin bağımsız bir planı olmalı. Bu yüzden 1 Mayıs'ı BDP'nin odağında bulunduğu bir emekçiler cephesi örgütlemeli.

Solcular 77 1 Mayıs'ının hesabını soruyoruz diyor. 77'nin failinin başında TKP ve Disk vardı, provokasyona açık bir ortam yaratılmış, devrimcilere sorumluluk verilmemişti. Bunların unutulduğu bir ortamda 77'nin hesabı sorulamaz, bunun bozulması lazım.

Bu yıl Taksim'de eylem olacak, biz de orda olacağız. Kitle örgütlerine de böyle bir mitingün çalışmasını yapmasını öneriyoruz. Kitle örgütlerinin 1 Mayıs öncesi yapacakları piknik 1 Mayıs'ın önündeki tuzakların bozulması için önemlidir.

Bu vurgularla sonlandırdığımız söyleşi, 12 kişinin katıldığı ve katılanların da soru ve görüşleriyle birlikte oldukça canlı geçti.

Tuzla'dan Komünistler

Ankara'da 1 Mayıs Paneli'ne Katıldık

16 Nisan Cuma günü Kaldıraç'ın düzenlediği 1 Mayıs paneline katıldık. Kızılay Aka-Der'de düzenlenen panel saat 18.30'da başladı. Panelde Temel DEMİRER ve Kaldıraç temsilcisi İbrahim AKYOL konuşmacı olarak katıldılar. Moderatörün yaptığı açılış konuşmasının ardından ilk söz Temel DEMİRER'e verildi. Temel DEMİRER konuşmasında özetle:

"2010 1 Mayıs'ına gelirken önemli süreçler, kilometre taşları yaşandı. Son üç yılki Taksim mücadelesi çatışmanın, fedakarlığın, bedel ödememin ne demek olduğunu gösterdi. 2010 yılında Taksim'in açılması bu sayede oldu. Karanlık bir dönemde en imkânsız görünen hedefi bu salondaki insanlar gerçekleştirdi, bu yüzden 2007, 2008 ve 2009'da Taksim için dövüşenleri selamlıyorum. Taksim bir simgedir ve 1950 yılından beri hedefdir. Taksim iki sınıf arasındaki doğrudan savaş alanıdır, bu yüzden yasak tesadüfi değildir. Taksim denince akla 77 1 Mayıs'ı gelir, bu önemlidir çünkü derin devlet denen kontrgerilla, Ergenekon, Susurluk'un yani gerçek devletin Taksim'e ne kadar önem verdiğini gösterir. EMEP işçi sınıfı Kadıköy'de, marjinaler Taksim'de dedi, EMEP ayıp etmiştir. Oysaki Taksim'e kitleler çatışarak çıktılar. 2009'da Taksim'e makul sayı çıkmamıştır çünkü 1 Mayıs doğası gereği makul olunabilecek bir gün değildir. Geçen yıl Taksim'de iki 1 Mayıs oldu, ilki 50 dakika süren makul 1 Mayıs'tı ve devletten teşekkür aldı, ikincisi barikatları yıka yıka gelen devrimcilerin 1 Mayısıdır. Emniyet verilerine göre Taksim'in yan sokaklarında dövüşen 15 bin devrimci vardı, alanda da 6 bin kişi toplam 21 bin kişi Taksim'e çıktı. 2009'da bir devrimciye 6 polis düşüyordu. Taksim'e çıkmak devrimciler için bir yükümlülüktür, burjuvazi yasakladı diye çıkmama durumunda değildiler. 12 Eylül'den sonra apolitizasyona uğrayan kitlelerin Taksim'e çıkmaları gerekir. Devrimcilerin yeniden sosyalizm hedefi doğrultusunda yürüyebilmesi için Taksim'e çıkması gerekir çünkü Taksim kırılması gereken bir esaret zinciridir. 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının önündeki engellerden biri polis ise diğeri de sendika bürokratlarıdır. Geçen yıl uzlaşmayı engelleyen devrimcilerdir, bu yıl da Taksim'i işçiler ve Devrimci 1 Mayıs Platformu güvence altına alacaktır. Taksim uzlaşmacı sendikaların, reformistlerin değil devrimcilerin eseridir, burjuvazi yeni çatışmaları göze alamadığı için Taksim'i açmıştır. Taksim'i bu salondakiler açmıştır, siz açtınız. Ben 2009'da gelecek yıl burjuvazinin Taksim'i açacağını yazmıştım. Ancak Taksim'in açılması yetmez, Taksim kitlelerle buluşmalıdır.

Bu 1 Mayıs'a kapitalizmin en büyük bunalımlarından birinde giriyoruz. Devrimcilerin, sosyalistlerin, komünistlerin dedikleri bir kez daha görülmüştür kapitalizm sürdürülemez, tek alternatif sosyalizmdir. Biz sahte ikilemlerin karşısına gerçek bir alternatifle çıkacağız, alanlara sadece Anadolu coğrafyasındaki işçiler için değil, Latin Amerika, Filipinler, Nepal ve Avrupa proletaryası için çıkacağız. Dünya bir dönemeçtedir ve 1 Mayıs'ın önemi büyüktür, bu dönemde ne mi yapabiliriz? Çok basit bir şey yapabiliriz, bayraklarımızla, sloganlarımızla yasak denilen 1 Mayıs alanında olabiliriz. Sizden sonrakilere anlatacak bir şeyleriniz olması için Taksim'de olmalısınız. Ben Taksim'de bir Kaldıraççıyla limonlu mendilimi paylaştığımı anlatacağım. Bizim anlatacak hikâyelerimiz var. İnsanlığın hikâyeleri daha bitmedi, daha tüketmemiz gereken bir yığın öykümüz var. Bunları tükettiğimiz zaman devrim olacaktır" dedi.

Temel DEMİRER'in ardından sözü Kaldıraç temsilcisi İbrahim AKYOL aldı. AKYOL konuşmasında özetle:

"Tarih sınıf savaşlarının tarihidir, şu anda bile sınıf savaşımı devam ediyor. Yaşam biçimimize kadar her şey sınıf savaşımının ürünüdür. 1 Mayıs sınıf savaşımının en ileri olduğu dönemlerden en geri olduğu dönemlere kadar bu savaşın en önemli günüdür. 96, 97 ve 2007, 2008, 2009 1 Mayıs'ları sınıf savaşımının en yoğunlaştığı günlerdir. 80 darbesinin ardından burjuvazinin bir temsilcisi bu güne kadar işçilerin dediği oldu artık bizim dediğimiz olacak demişti, Tayyip de ayaklar baş olursa kıyamet kopar demişti. Bu sözler bir bilincin ürünüdür. Bu bilincin onların 1 Mayıs'ları saldırmalarına neden olur. Bu ülkede 1 Mayıs'lar hiç kolay geçmez çünkü burjuvazide her zaman bir halk bir işçi korkusu vardır. Celal BAYAR her kış komünizm gelecek derdi bu yüzden kaçmak için havaalanında kaçmak için bir uçağı sürekli hazır bekletirdi. 1 Nisan'da da bu korku polisleri emekçi avına çıkardı. Bugün bir tarafta Fethullahçılar diğer tarafta ulusalcılar var ama emekçilere karşı ittifak yaparlar. Taksim'de ara sokaklarda polisle çatışırken bir yerde de asker bekler polis geçilirse müdahale etmek için. Bize 2010 1 Mayıs'ını kimse lütfetmedi, 1 Mayıs öncesinde kimse emekçilerden bahsetmezken Tekel işçileri direnişi patladı ve emekçilerin sorunları gündeme girdi. Bu dönemde biz orta yolcuların ne olduğunu anlattık, TKP, ÖDP gibi orta yolcuların devrim ne kadar zarar verdiğini anladık, sendika mafyasının nasıl sendikaları kuşattığını anladık. 2010 1 Mayıs'ında yüz binler alana akacak, hükümetin demokrasi kandırmacası, sendika mafyası kuşatması yırtılacak, bu yüzden tüm devrimciler Taksim'e güç katmak zorundadır. İstanbul Anadolu ve Orta Asya'nın başkentidir, 1 Mayıs'ta Ortadoğu'da tüm televizyonlar İstanbul 1 Mayıs'ını gösterirler. Bu nedenle İstanbul 1 Mayıs'ı çok önemlidir." dedi. AKYOL'un konuşmasının ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde bir dinleyici söz alarak özetle:

"Ben 76 1 Mayıs'ına katıldım. O gün Taksim'de Türkiye'nin dört bir yanından insan vardı, 580 bin kişi katılmıştı. Bir sonraki yıl burjuvazi bu kitleliliği nasıl engelleyeceğini düşünmüştü, bu yüzden o saldırı yaşandı. 77'den sonra Taksim yasaklandı. Benim tavsiyem Taksim'e gidin anladığınızda yer alsın. Oraya hep birlikte medyaya malzeme vermeden katılalım." dedi.

Bu bölümden sonra konuşmacılara tekrar söz verildi. Kısaca söz haklarını kullanan Temel DEMİRER ve İbrahim AKYOL konuşmalarında Taksim çağrılarını yinelediler ardından panel son buldu.

Ankara'dan Komünistler

Ankara'da "Hoşgeldin Mayıs" Pikniği

25 Nisan Pazar günü Umut Kültür Derneğinin düzenlediği, birkaç yıldır gelenekselleşmiş hale gelen "Hoş Geldin Mayıs" pikniği Mavi Göl mesire alanında, mahalleden gelen genç yaşlısı yaklaşık 40 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Piknik sabah yapılan kahvaltıyla başladı. Kahvaltının ardından piknik, Umut Kültür Derneği aktivisti bir arkadaşımızın yaptığı

konuşmayla devam etti. Konuşmada derneğin çalışmalarından, mahallenin sorunlarından ve eğitimin elemeci yapısından bahsettikten sonra 1 Mayıs'a katılmanın yaşadığımız bu sorunların çözümü için önemli olduğunu, bu gün 8 saatlik iş günü diye bir şey varsa bunu 1 Mayıs'la kazandığımızı, bugün de yeni haklar kazanmak ve var olan haklarımızı korumak için 1 Mayıs'ta alanlarda olmamız

gerektiğini belirtti.

Gün boyunca herkesin katılımıyla farklı oyunlar oynandı. Ayrıca küçük misafirlerimizin isteği üzerine bir grubumuz da Ankara'da her zaman tadamayacağı bir tekne turuna çıktılar. Gün yapılan mangaldan sonra sohbetler eşliğinde sona erdi.

Ankara'dan Komünistler

Kitle Örgütleri 1 Mayıs'a Dayanışma Pikniği İle Hazırlandı

25 Nisan tarihinde Kemerburgaz'da içerisinde çalıştığımız kesimleri buluşturduğumuz bir 1 Mayıs Dayanışma Pikniği organize ettik. Eğitim için dayanışma faaliyeti yürüttüğümüz, eleme sınavlarına karşı birlikte mücadele ettiğimiz öğrencilerden, eğitimcilerden, velilerden; mahallelerde birlikte tüketim dayanışması yürüttüğümüz işçilerden, emekçilerden oluşan yaklaşık 200 kişiyi 1 Mayıs pikniğine taşıdık.

İçinde çalıştığımız kitle örgütlerinde, Mayıs'ta Yaşam, Anadolu'da Yaşam ve Esenyurt Kolektifi'nde, 1 Mayıs pikniğini gündem ederek pikniğin örgütlenmesini sağladık. Piknik Hazırlığını bu üç kurum bileşenlerinden oluşan bir ekiple kolektif olarak yürüttük, böylece her kurumun olanaklarını da piknikte kullanabilmiş olduk.

Piknik Başlamadan Önce Alanda Hazırlıklar Başladı

Piknik için tüm hazırlıkları tamamladıktan sonra piknik günü öncesinde belirlediğimiz gibi sabah erken saatlerde malzemelerimizi alana ulaştırdık, piknik alanını hazırladık. Alana pikniğimize taşıdığımız kitleye tüm piknik boyunca sesleneceğimiz sahnemizi kurduk. 1 Mayıs gündemlerimizi taşıyan pankartlarımızı astık. Pankartlarımızda "1 Mayıs Dayanışma Pikniğimize Hoşgeldiniz", "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", "Kolejlere Değil, Emekçi Liselere Yüksek Katsayı", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" yazıyordu. Piknik alanına taleplerimizin yanı sıra 1 Mayıs'ın tarihçesi de anlatan pankartlar da yerleştirdik.

Piknik alanı girişine "ÖSS Duvarını Yıkalım" pankartını asarak otobüslerin piknik alanını bulabilmesini kolaylaştırdık. Aynı zamanda piknik alanına giden güzergâhtaki yol ayrımlarına arkadaşlarımızı yerleştirerek gelen otobüslerin yönlendirilmesini sağladık. Alana Tuzla'dan, Sultanbeyli'den, Kartal'dan, Gülsuyu'ndan, Ümraniye'den, Okmeydanı'ndan, Yenibosna'dan, Esenyurt'tan ve Lüleburgaz'dan kalkan otobüslerimiz sırayla geldiler.

Coşkulu ve 1 Mayıs'ın Damga Vurduğu bir Piknik:

Tüm mahallelerden gelen otobüsler tamamlandıktan sonra kahvaltı hazırlığı başladı. Her mahalle ortak sofrasını kurdu. Kahvaltı bittikten sonra serbest vakitte Anadolu'da Yaşam Kooperatifi varoşlarda yürüttüğü tüketim dayanışması faaliyetini, bu faaliyetin işleyişini ve bugüne kadar yapılmış olan çalışmalarını

tartıştığı bir söyleşi gerçekleştirdi. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi de düzenlediği söyleşide 1 Mayıs'a bu yıl hangi taleplerle katılacağını tartıştı. Söyleşiye üniversite sınav sisteminde yapılan değişikliklerin ve getirilen katsayı düzenlemesinin aslında emekçi öğrencilerin üniversiteye girmesini zorlaştırdığı ve bunun için mücadele etmek gerektiği damga vurdu. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi de bu yıl 1 Mayıs alanına, "Kolejlere değil, emekçi liselere yüksek katsayı" şiarını taşımaya karar verdi.

Söyleşiler sonrasında piknik programı yapılan 'Hoşgeldiniz' konuşmasıyla başladı. Konuşmanın ardından ilk olarak Tiyatro Veto bir oyun sergiledi. Tiyatro Veto'nun ardından kurullar sırayla 1 Mayıs konuşmalarını yaptılar.

Yapılan Konuşmaların Gündemi 1 Mayıs'a Taşınacak Talepler ve 1 Mayıs'a Uzman Politik Atmosfer Oldu

Konuşmalarda ilk önce pikniği örgütleyen kitle örgütleri söz aldı. Sırasıyla Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve Esenyurt Kolektifi 1 Mayıs'ın işçilerin uluslararası dayanışma ve mücadele günü olduğunu, bu pikniğin de böyle bir

dayanışmanın ürünü olduğunu söylediler, bu ekseninde yürütmekte oldukları faaliyetleri aktardılar. Kitle örgütleri 1 Mayıs'ta alanlara taşıyacakları talepleri iletilirken aynı zamanda piknikte bulunan kesimlere de 1 Mayıs'a güçlü bir şekilde katılma çağrısını yaptılar.

Köz: "1 Mayıs'ın Sahibi Newroz Alanını Dolduracağız"

Kitle örgütlerinin ardından sözü Köz adına bir yoldaşımız aldı. Yoldaş öncelikle 1 Mayıs'a nasıl bir politik atmosferde girdiğimizi aktardı. AKP'nin demokrasi havarisine büründüğü, "demokratik açılım"dan sonra da şimdi de "demokratik anayasa" adını verdikleri 12 Eylül anayasasını yamama çalışmalarını sürdürdüğü bir dönemden geçtiğimizi belirten yoldaş, bu dönemde AKP'nin maskesini düşürebilecek tek muhalefet gücünün BDP'nin odağında bulunduğu devrimci bir gücünü ifade etti. Yoldaş, içinden geçtiğimiz bu dönemde, seçimlerden, Newroz'lardan da görebildiğimiz üzere güçlenen, çok daha aktifleşen, kitleselleşen bir Kürt emekçi kitesinin olduğunu ifade ederek, 1 Mayıs'a damga vurması gereken kesimlerin bu kesimler

olması gerektiğini, 1 Mayıs'ın sendika bürokratlarına emanet edilmemesi gerektiğini, "77 1 Mayıs'ının hesabının" da ancak bu şekilde sorulabileceğini söyledi. İçinden geçtiğimiz bu süreçte AKP'nin BDP'ye yönelik saldırılarının artmasının, bugün 1500'ü aşkın BDP'linin tutuklu bulunmasının, Ahmet Türk'e yapılan saldırıların rastlantı olmadığını, bu gündemleri 1 Mayıs alanına güçlü bir şekilde yansıtmak gerektiğini vurguladı.

BDP: "1 Mayıs İşçilerin Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günüdür"

Köz adına yapılan konuşmanın ardından 1 Mayıs pikniğimize destek veren BDP adına, BDP parti meclis üyesi Osman Ergin söz aldı. Osman Ergin konuşmasında 1 Mayıs'ın kökenlerinin 1886 yılında Chicago'lu işçilerin verdiği 8 saatlik iş günü talebine indirilemeyeceğini, 1 Mayıs'ın işçilerin sömürüye karşı, kapitalizme karşı verdiği, ezme ezilme ilişkisinin ortadan kalkmasına dair verdiği mücadelenin bir ürünü olduğunu belirtti. Bu yıl 1 Mayıs'ın BDP'nin gündemine geniş bir şekilde girdiğini belirten Ergin, BDP'nin 1 Mayıs alanına kitlesel bir şekilde, kendi politik gündemleriyle, 1 Mayıs'ın tarihsel ve politik anlamına uygun bir şekilde katılacağını belirtti.

Coşkulu bir 1 Mayıs Pikniği

1 Mayıs konuşmalarının ardından Ahmet Yakup sahne olarak müzik dinletisi verdi. Müzik dinletisinin ardından öğle yemeği hazırlıkları başladı. Bir taraftan yemekler hazırlanırken bir taraftan çocuklar için yüz boyama etkinlikleri yapıldı, bir taraftan da davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Öğle yemeği mahallelerin ortak sofralarında yendikten sonra program halat çekme ve çuval yarışları ile devam etti. Bu sırada komünistlerin birliğini savunanlar olarak "Anayasa Tartışmaları Işığında 2010 1 Mayıs" başlıklı bir Köz söyleşi düzenledik. Söyleşinin ardından Grup Mayıs sahne aldı ve ezgileriyle pikniğimize coşku kattılar.

Kitle örgütlerinin kendi çalışmalarını yansıttıkları ve 1 Mayıs mitingi için de bir hazırlık etkinliği olan 1 Mayıs pikniğimize yaklaşık 200 kişi katıldı. Son derece coşkulu geçen 1 Mayıs pikniği kitle örgütlerinin ve komünistlerin 1 Mayıs'a hazırlanması açısından da yararlı oldu.

İstanbul'dan Komünistler

Piknik'te Anayasa Tartışmalarının İcyüzünü Tartıştık

Anayasa'ya Madde Ekleyip Çıkarmakla 12 Eylül Anayasası Değişmez

Pikniğin ikinci kısmında geniş katılımlı bir Köz söyleşi düzenledik. Söyleşinin gündemi 'Anayasa tartışmaları ışığında 2010 1 Mayıs'ıydı. Söyleşide söz alan yoldaş öncelikle 2010 1 Mayıs'ın uzanan süreçte siyasetin gündeminde "anayasa tartışmalarının" yer aldığını, bu nedenle bizim 12 Eylül anayasasını nasıl görmemiz gerektiğini anlattı. Buna göre AKP, 12 Eylül anayasasını ortadan kaldırmıyor, sadece belli maddeleri bu anayasaya ekleyip çıkararak bu anayasayı yamıyordu. "Anayasa değişikliği anayasaya madde ekleyip çıkarmakla olmaz" diyen yoldaş, bu şekilde bakılacak olursa 12 Eylül anayasasının yapılan eklemelerle defalarca değişmiş olduğunu söylemek gerektiğini belirtti.

"Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis, Kurucu Meclis İçin Yasaksız, Barajsız Bir Seçim"

AKP'nin anayasa ve referandum gündeminin rakiplerini sıkıştıran bir hamle olduğunu belirten yoldaş şunları söyledi: "AKP kendisini 12 Eylül anayasasını değiştireceği gibi gösterirken bir taraftan da CHP başta olmak üzere rakiplerini "siz 12 Eylül anayasasını değiştirmeyi istemiyor musunuz?" diyerek sıkıştırmış oluyor.

Ancak bu meclisin yarattığı tüm anayasalar 12 Eylül rejiminin bir ürünü olacaktır. Çünkü bu meclis 12 Eylül rejiminin sonucunda, onun kurallarına göre oluşmuş bir meclistir. Mevcut baraj sistemi üzerine kurulu bir meclis, baraj sistemini kaldıramaz. Kürt halkına ve Kürtlerin demokratik hak ve özgürlük mücadelesini bastırmaya yeminli bir rejimin meclisi bu doğrultuda köklü değişiklikler yapamaz. Kısacası, demokratik bir anayasa bu meclisten çıkamaz.

DTP'yi kapatırlar; halkın kendi oylarıyla seçtiği vekillerin dokunulmazlıklarını ellerinden alıp, vekilleri meclis dışına atanlar; 1500'ü aşkın BDP'li siyasetçiyi tutuklu kılanlar demokratik bir anayasayı nasıl yapacaklar? Peki nasıl yapılır demokratik anayasa?

Bunun için öncelikle yasaksız, barajsız, tehditsiz bir seçim yapılmalı, böyle bir seçimle yeni bir rejimin anayasasını yapacak bir kurucu meclis oluşturulmalı."

Bu Sürecin Ardında BDP'ye Yapılan Saldırıların Artması Vardır

Söyleşide vurgulanan bir başka nokta ise, hem AKP'nin hem de CHP'nin BDP'ye yapılan saldırıların sürdürme niyet ve gayretiyle hareket ettiğiydi. CHP'nin son dönemde BDP ile görüşmesi de, AKP anayasa paketi için BDP'ye taviz vermek zorunda kalırsa, AKP'nin BDP'ye değil, CHP'ye taviz vermesini sağlamak için olduğu anlatıldı. AKP'nin de bu süreçte BDP'ye yönelik saldırılarında hız kesmediği vurgulandı.

Düzen güçlerinin BDP'ye saldırılarının sebebi elbette BDP'nin ve BDP'nin odağında bulunduğu devrimci bir gücünün AKP'nin karşısındaki tek muhalefet gücü olmasıdır. 2007 seçimlerinde yapılan ortak bir çalışmayla meclise Bin Umud vekillerini sokabilmek bu yönde kazanılmış bir zaferdi. 2009 Yerel seçimlerinde Kürdistan'da AKP'yi gerileyen tek güç yine DTP/BDP çizgisi ve onlar etrafında toplanmış sol, sosyalist, devrimci bir gücünü ifade etti. Sadece İstanbul'da değil, yaşadığımız topraklarda Newroz eylemleri her geçen yıl büyüyor. Bu yıl da Newroz eylemi, en kitlesel işçi eylemi oldu. Ve BDP Newroz'u örgütleyenlerin 1 Mayıs'ta da örgütlemesi gerektiği yönünde açıklamalar yaptı.

İşte 32 yıl sonra Taksim'de yapılacak olan 1 Mayıs'ın anahtarının AKP ve valilik tarafından sendika bürokratlara teslim edilmesinin ardından da böyle bir süreç vardır. 1 Mayıs'ın BDP'nin odağında bulunduğu bir devrimci gücünü ifade ettiğinden örgütlenmesini istemeyen AKP ve valilik, 1 Mayıs'ın anahtarını sendika bürokratlara, bu 1 Mayıs'a BDP'nin ve BDP'nin aktif bir şekilde yürüttüğü AKP karşıtı bir siyasi çizginin damga vurmasını istemedikleri için, teslim etmişlerdir. Komünistlere düşen, bu yıl 1 Mayıs'a tam da düzen güçlerinin istediklerinin aksi şekilde katılmaktır. Onlar 1 Mayıs'ın bir bayram havasında geçmesini istiyorlar. Biz 1 Mayıs'ın bir kavga günü olduğunu biliyoruz. Bu nedenle 1 Mayıs'a, politik bir şekilde katılmak, AKP'yi düzen güçlerini sıkıştıracak bir şekilde katılmak gereklidir. Köz'ün arkasında duranlar 1 Mayıs'a "Ahmet Türk'ün Yanındayız", "Tutuklu 1500 BDP'li serbest bırakılsın" pankartlarıyla katılacak olmasının nedeni budur.

1 Mayıs Pikniği'nden 1 Mayıs Alanlarına

Mayısta Yaşam Kooperatifi 1 Mayıs Alanlarındaydı

1 Mayıs pikniğinin ardından içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi de 1 Mayıs mitingi çalışmalarına başladı. Kooperatif miting öncesinde yaptığı ortaklar toplantısında 1 Mayıs alanlarına taleplerini taşımaya karar vermişti. Bu doğrultuda kooperatif ortağı olan öğrencilerle, velilerle birlikte 1 Mayıs mitingine katıldık. Mitinge "Mayısta Yaşam Kooperatifi" pankartının ardına sıralanan Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi şubelerinden 1 Mayıs mahallesi şubesi "Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı, Yüksek Okul Puanı" pankartıyla, Tuzla şubesi "Sınavlarda elenmeye, Fabrikada sömürüye, Tersanede ölümlere son!" pankartıyla, Yenibosna şubesi "Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı" pankartıyla ve Sultanbeyli şubesi de "Yaşasın Sınıf Dayanışması" pankartıyla katıldı.

1 Mayıs Mitinginde Taleplerimizi Haykırdık

Hazırladığımız dövizlerle, sloganlarımızla ve ajitasyon konuşmalarıyla mitingde öğrenim hakkı için taleplerimizi haykırdık. "YGS-LYS Duvarını Yıkacağız", "Paralı Parasız Burjuva Eğitime Hayır", "Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı", "Kolejlere Değil, Emekçi Liselere Yüksek Katsayı", "Yaşasın 1

Mayıs, Biji Yek Gulan", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Nerden Geliyoruz? Varoşlardan! Ne İstiyoruz? Özgürlük! Vermeyecekler! Alacağız!", "Sınıfsız Eğitim, Sınıfsız Toplum", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Elemeye Son" sıkça attığımız sloganlarımız arasındaydı.

Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı

1 Mayıs mitinginde yaptığımız ajitasyon konuşmalarında ise 1 Mayıs'ın işçi sınıfının dayanışma ve mücadele günü olduğunu, bugün emekçilerin öğrenim hakkının da saldırı altında olduğunu, bu doğrultuda mücadele etmek gerektiğini vurguladık. Özellikle üniversite giriş sınavlarının işçileri, Kürtleri ve kadınları eleyen sınavlar olduğunu vurguladık. Mevcut AOBP hesaplamalarında kullanılan yöntemin ise emekçi liselerde okuyan öğrencilerin öğrenim hakkı önündeki en büyük engellerden birisi olduğunu vurgulayarak "Emekçi liselere pozitif ayrımcılık" talebini öne çıkardık.

Mitinge Tuzla Mayıs'ta Yaşam kooperatifi ile birlikte gelen Aydınlı Mahallesi'nden dostlarımız Aydınlı Gençliği ile birlikte katıldık. Sık sık sloganlarımızda ortaklaştık.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İSTANBUL'DA 1 MAYIS MİTINGİNE KÖZ NASIL KATILDI?

İstanbul'da 1 Mayıs altı sendika konfederasyonu tarafından örgütlendi. Taksim Meydanı'ndaki miting için üç ayrı güzergâhta, dört yürüyüş kolu oluştu. Şişli güzergâhında DİSK ve KESK'in arkasında olmak üzere iki yürüyüş kolu vardı. Konfederasyonların ardında meslek örgütleri, kitle örgütleri, yasal partiler ve diğer siyasi akımlar yer aldı. Şişli kolu en kitlesel yürüyüş kolu oldu.

Sabahın erken saatlerinden itibaren yürüyüş kolunda toplanma başladı. Halaylar çekildi, araçlardan marşlar çalındı ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Köz olarak KESK kolunda BDP'nin hemen önünde kortejimizi oluşturduk. Kortejimizin en önünde "Yaşasın Komünistlerin Birliği" pankartını taşıdık. Bu pankartın arkasında ise 15 Martta yitirdiğimiz kavga yoldaşımız Hasan Coşkun anısına üzerinde resmi bulunan "Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor" pankartını açtık. Böylece 2010 1 Mayısın hemen öncesinde yitirdiğimiz Hasan Coşkun'la, son nefesine kadar birlikte verdığımız komünistlerin birliği ve parti mücadelesini ifade eden "Yaşasın Komünistlerin Birliği" pankartının arkasında 1 Mayıs'ta birlikte yürüdük. Üçüncü pankartımızdaysa "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!" şiar yer alıyordu.

1 Mayıs öncesi anayasa değişikliği tartışmaları sırasında BDP'ye yönelik saldırılar Samsun'da Ahmet Türk'e atılan yumruklara devam etmişti. Bu saldırıya ve önceki saldırılara karşı BDP'nin yanında durmanın 1 Mayıs'taki öncelikli politik görev olması nedeniyle "Ahmet Türk'ün Yanındayız! Tutuklu 1530 BDPLi Serbest Bırakılsın!" talebini dördüncü bir pankartla dile getirdik.

Köz kortejinin hemen ardında Mayısta Yaşam Ümraniye, Yenibosna, Tuzla Sultanbeyli Ortakları pankartıyla Mayısta Yaşam Kooperatifi yürüdü. Mayısta Yaşam'ın diğer pankartları ise "Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı" ve "Yaşasın Sınıf

Dayanışması"ydı. Mayısta Yaşam kortejinin arkasında ise Tuzla Aydınli Mahallesinden gelen yaklaşık yirmi kişilik bir genç işçi grubu "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz-Domane Aydınli" "Yaşasın 1 Mayıs - Biji Yek Gulan" pankartlarıyla yürüdü.

Yürüyüş boyunca ve alanda güncel siyasi gelişmelere dair ajitasyon konuşmaları yaptık. "Demokratik anayasa için kurucu meclis; kurucu meclis için yasaaksız, barajsız, tehditsiz seçim" talebini döviz v sloganlarımızla dile getirdik. Ayrıca BDP'ye yönelik saldırılara karşı "Vekiline Sahip Çık, BDP'le Saf Tut!", "Demokrasi için Kürtlere Özgürlük" ve "Ahmet Türk'ün Yanındayız" sloganlarını attık. 77 1 Mayıs'ının faillerinin beli olduğunu, 1 Mayıs'ın gerçek sahiplerinin Newroz alanını dolduran ve Tekel, Marmaray gibi direnişteki işçiler olduğunu haykırдық. Sendika, sigorta, altı saat iş günü talebini sık sık dile getirdik. Devrim mücadelesi için öncelikli görevin komünistlerin birliğini sağlamak olduğunu "Yaşasın Komünistlerin Birliği", "Devrim için Devrimci Parti", "Parti için Komünistlerin Birliği" sloganlarıyla ifade ettik.

Kortejimizin bulunduğu yürüyüş kolunda ve miting alanında "1 Mayıs'ın Sahibi Biziz! 1 Mayıs Alanına Demokratik Taleplerimizle Çıkalım!" başlıklı 1 Mayıs özel sayımızı dağıttık. Dağıtım sırasında yaptığımız ajitasyon konuşmaları özel sayıya yönelik ilgiyi arttırdı. Alanda on iki bin adet özel sayıyı bu şekilde dağıttık.

Alana vardıkdan sonra da kürsüdeki konuşmalar ve program sırasında sloganlarımızı atmaya devam ettik. Ayrıca 1 Mayıs'a ilişkin hedeflerimizi anlatan bir konuşma yaptık. 1 Mayıs, Avusturya İşçi marşlarını okuduk. Miting alanından ayrılmadan önce topluca Enternasyonali okuduk. Ardından ise 2010 1 Mayıs'ını değerlendirmek üzere alandan ayrıldık.

Varoşlarda Eylemlerle 1 Mayıs Alanına, 1 Mayıs'tan Varoşlardaki Eylemlere

1 Mayıs sabahı miting alanına gelmek üzere varoşlarda toplandık. Ancak sessiz sedasız toplanıp yola koyulmadık. Sabahın erken saatlerinde Okmeydanı'nda ve Şirinevler Meydanı'nda yürüyüş ve eylem yaparak 1 Mayıs'a geldik. Böylece 1 Mayıs'a katılmayan işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a davet ettik ve 1 Mayıs'ı onlara, varoşlara taşıdık.

1 Mayıs Mahallesi'nde ise sabah toplanma saatinde değil, miting sonrasında akşam yedide yürüyüş ve eylem yaptık. 3001 Caddesi üzerinde yaptığımız yürüyüş Şükrü Sarıtaş Parkı'nda sona erdi ve parkta davul zurna eşliğinde halaylar çekildi.

Birleşik, Kitlesele Ancak Apolitik Bir 1 Mayıs

Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak 1 Mayıs, bu yıl İstanbul'da birleşik ve kitlesel bir miting olarak gerçekleşti. Bölünmüş değil birleşik bir eylem oldu. Sembolik bir eylem ya da parçalı bir miting olmadı, tek bir miting gerçekleşti. Bu da mitinge kitle katılımı olarak yansıdı. Son yıllarda birleşik, kitlesel bir miting olmadığı için gerçekleşemeyen kitlesel bir 1 Mayıs gerçekleşti.

Bu yıl sembolik bir eylemin değil de bir miting gerçekleşmesi 1 Mayıs öncesi varoşlarda ve şehir merkezlerinde bir miting havasının oluşmasına imkân verdi. Geçtiğimiz yılların aksine afişlerle, pankartlarla, bildiri ve stantlarla işçiler, emekçiler mitinge çağrıldılar. Bu nedenle 1 Mayıs günü yürüyüş kollarına ve alana kitlesel bir katılım gerçekleşti.

1 Mayıs mitinginin Taksim'de gerçekleşeceği netleşmesine rağmen bu yıl da 1 Mayıs'a damgasını vuran tartışma alan tartışması oldu. Geçtiğimiz yıl

Taksim'e çıkılıp çıkılmayacağı tartışılırken, bu yıl Taksim'in kazanılıp kazanılmadığı tartışması yapıldı.

Anayasa değişikliği tartışmaları ya da AKP'nin saldırıları, bu saldırıların emekçilerin en örgütlü kesimi olan BDP üzerinde yoğunlaşması ise Köz ve BDP kortejleri dışında gündem olmadı. Halkevleri eğitimden sağlığa, barınma hakkından engelli haklarına birçok talebi pankartlarında dile getirdi. Diğer kortejlerin önemli bir kısmı ise "Yaşasın 1 Mayıs" demenin ötesine geçmediler. 1 Mayıs alanında kalabalık ve görsel katılım sağlama çabalarının sonuçları gözüküyordu ancak politik gündeme dair sessizlik hakimdi. Oysa Hak-İş'in yürüdüğü kolda bulunan sendikalar bile sözüm ona darbelere karşı sloganlarla tepki gösterirken AKP çizgisini 1 Mayıs'a taşımaya başladılar.

Bu tabloya bakıldığında Köz'ün 1 Mayıs'ta "Ahmet Türk'ün Yanındayız! BDPLi 1530 Tutuklu Serbest Bırakılsın" talebi, ayrıca bu meclisin 12 Eylül Anayasası'nı değiştirip değiştirmeyeceği tartışmasına dair duruşunu 1 Mayıs'a taşımamasının önemi daha çarpıcı bir şekilde beliriyor. 1 Mayıs'ta siyasi gündeme emekçiler, ezilenler cephesinden müdahale etme imkanı kullanılmamış olsa da Köz alandaki tek siyasi kortej olarak bu hattı savunmuştur.

Köz'ün 1 Mayıs'taki bu tutumunu BDPLi vekillerden BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak ve İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel alanda korteji ziyarete edip, selamlayarak önemli bulduklarını belirttiler. Ahmet Türk'e yapılan saldırının ve 1530 BDPLi tutuklunun serbest bırakılması talebinin 1 Mayıs alanında pankartla dile getirilmesini önemsediklerini ve dayanışma duygularını ifade ederek kortejimizden ayrıldılar.

BDP'nin Kitlesel Katılımının Önemi

BDP öncülüğünü yaptığı kitlesel Newroz mitinglerinde 8 Mart'ın, Newroz'un ve 1 Mayıs'ın mücadelelerinin üç ayağı olduğunu söylüyor ve 1 Mayıs alanına çağrı yapıyordu. Kuşkusuz yine BDP'nin öne çıkmasıyla organize edilecek bir 1 Mayıs hem 1 Mayıs'ın gerçek sahiplerinin alanlarda daha fazla yer almasını sağlayacak hem de daha politik bir 1 Mayıs'ın olmasını mümkün kılacaktı. Aynı zamanda böyle bir 1 Mayıs'ta Tayip Erdoğan'ın demokrasi maskesini takıp, Taksim'i işçilere biz açtık oyunu oynamasının imkanı kalmayacaktı.

1 Mayıs bu şekilde gerçekleşme de BDP en kalabalık kortej olarak politik ve coşkulu bir şekilde 1 Mayıs'a katıldı. Kitlesel katılımı, tutuklamaları, taş atmak cezaevinde bulunan çocukları gündem etmesi en önemli "Hakkari'den İstanbul'a, Newroz'da 1 Mayıs'a" şiarını alana taşınması ise önümüzdeki yıllarda 1 Mayısı sendikalara bırakmadan gerçek sahiplerinin örgütlemesinin önünü açması açısından önemli oldu. Ancak BDP'nin bu canlı tutumu yürüyüş koluna damgasını vuramadı. BDP bu kolda kalabalık fakat

aykırı bir bölük olarak kaldı. Alanda ise bu aykırılık bile göze batmadı. Varolan liberal uzlaşmacı çizgi 1 Mayıs alanına hakim oldu.

Kürsü İşgali

1 Mayıs kürsüsü 77 nostalji yaratılmak üzere tasarlanmış, piyanosuyla Timur Selçuk davet edilmiş, Ruhi Su Dostlar Korosu'na yer verilmişti. Program bu şekilde devam ederken Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun konuşmaya başlaması protestoları başlattı. Kumlu'nun konuşması Direnişteki İşçiler Platformu, Tekel işçileri, İtfaiye işçileri tarafından engellenmiş ve kürsüye çıkan işçiler konuşma daha önceden hazırladıkları konuşmalarını yapmışlardı. Bu işgal ve Kumlu'nun konuşulmaması fazlasıyla gündem olsa da ne alanda ne de sonrasın kimse şu soruyu sormadı: Madem Taksim alanı kazanılmıştı, madem 1 Mayıs kazanıldı o halde direnişteki işçiler söz söylemek için neden kürsüyü işgal etmek zorunda kalıyorlardı?

Alanda kürsü işgali yaşanırken yürüyüş boyunca ve kürsü işgali esnasında attığımız "1 Mayıs'ın Sahibi Tekel İşçisi" ve "1 Mayıs'ın Sahibi Newroz'daki

işçiler" sloganlarının isabetli tespiti ortaya çıktı. Gerçek sahiplerinin örgütlenmediği bir 1 Mayıs'ta kürsü Mustafa Kumlu'ya sunulurken Tekel işçilerine yasaklanmıştı. Oysa 1 Mayıs alanında Direnişteki İşçiler Platformu adına metni kürsüden okumaya çalışan işçiye, Newroz'da söz hakkı verilmiş ve Metin Arslan direnişteki Tekel işçileri adına kürsüye davet edilmişti ve konuşmaları yüz binlerce emekçiye seslenerek yapılmıştı.

Kürsüden yapılan konuşmaların hiçbirinde kürsü işgaline yönelik bir destek mesajı gelmedi. Sendika bürokratlarına yönelik de en ufak bir eleştiri yapılmadı. Taksim'in 1 Mayıs'a açılması ve 1 Mayıs'ın tatil günü olması için ilk önergeyi veren BDP'li vekiller de söz hakkı tanınmadı. Yapılan konuşmalar içerisinde genel geçer sömürü, adalet ve demokrasi kavramlarının ötesine geçen tek konuşma KESK başkanı Sami Evren'in konuşması oldu. Evren konuşmasında yapılan saldırılara, tutuklamalara ve operasyonlara değildi. O da aslında KESK tabanının hassasiyetlerini karşılamaya yönelik bir konuşma idi. Ancak böyle bir konuşmayı yapmak da aslına bakılırsa

KESK başkanı değil Newroz'u örgütlemiş güçlere düşerdi. Ancak BDP ve onla birlikte hareket eden güçler Newroz ertesinde 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için gösterdikleri doğru ve yerinde tutumu sürdürmemesi nedeniyle böyle bir müdahale eksik kaldı.

İstanbul'daki 1 Mayıs liberal, uzlaşmacı ve apolitik bir 1 Mayıs oldu. Böylece 12 Eylül'deki referanduma giden süreçte önemli bir fırsat kaçırılmış oldu. Sol akımlar da siyasetsizliklerini Taksim tartışmalarının gürültüsü ile örtmeye çalıştılar.

Ancak her şeye karşın 1 Mayıs'ın kitlesel ve birleşik geçmesi işçi hareketini bölen bir engelin ortadan kalkması bakımından olumludur. Kitlesel ve birleşik eylemlerin liberal değil mücadeleciler bir hatta gerçekleşmesini sağlamak da sendika bürokratlarının ve onların dümen suyunda gidenlerin değil yaşadığımız topraklar üzerinde demokratik haklar ve özgürlükler ekseninde kurulacak bir savunma hattına ihtiyaç duyanların boynun borcudur. Köz yıllardır böyle bir hattın oluşturulması için mücadele ediyor. Bundan sonra da aynı yolda devam edeceğiz.

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Ankara'da Apolitik Bir 1 Mayıs Mitingi

Ankara'da 2010 1 Mayısını DİSK, KESK, Türk İş, Kamu Sen, Memur Sen ve Hak İş örgütledi. 6 Konfederasyon 1 Mayısı adeta devrimcilerden kaçırarak örgütlediler. Nisan ayının ortasına gelindiğinde Ankara 1 Mayısının nasıl ve nerede yapılacağı hala belirsizliğini koruyordu. Sendikalar 1 Mayısı örgütlemek için yapılan toplantılara hiçbir devrimci yapıyı çağırmadılar, yalnızca 1 Mayıstan iki gün önce yapılan son toplantıya bazı siyasetleri İP'nin alana geleceğini bir sorun yaşanmasını istemediklerini bildirmek üzere çağırıldılar. Böylelikle 2010 Ankara 1 Mayısı kürsüde okunacak metinden mitingün yapacağı alana kadar hiçbir noktada devrimcilerin müdahalede bulunamadıkları bir şekilde gerçekleşti. Son iki yıldır 1 Mayıs yürüyüşüne ve miting alanına giremeyen İP bu yüzden bu yıl yürüyüşe katılabildi ve miting alanına girdi. Yaşanan belirsizlik tüm kurumların 1 Mayıs çalışmalarını da olumsuz etkiledi, nerede saat kaçta olacağı 1 Mayısı birkaç gün kala belli olan mitingde alana yapılacak çağrı birkaç güne sığdırılmak zorunda kaldı.

1 Mayıs yürüyüşü saat 11.00' da Ankara Garı önünde toplanılarak kortejlerin oluşturulması ile başladı. Saat 12.00 civarı kortejler oluşturularak yürüyüşe başlandı. Biz Köz'ün arkasında duran komünistler olarak blok halinde yürüyen Devrimci 1 Mayıs Platformu kortejinde "AKP'nin Taksim Açılımı BDP'ye

Saldırılardan Sürmesi İçindir" yazılı pankartımız ile yürüyüşte yerimizi aldık. "Devrimci 1 Mayıs Platformu" yazılı ortak pankartın arkasında sırayla Alınteri, BDSP, DHF, Devrimci Hareket, Devrimci Yolda Özgürlük, Köz ve Partizan yürüdüler. Yürüyüş başlarken platform bileşenleri belirlenen ortak sloganları hep birlikte attılar. Yürüyüş sırasında her bileşen kendi sloganlarını attı. Biz "Yaşasın Komünistlerin Birliği; Marks, Engels, Lenin Yolunuz Proleter Devrim; Nereden Geliyoruz Varoşlardan, Ne İstiyoruz Özgürlük Vermeyecekler Alacağız; Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek; Komünist Bir Dünya Kuracağız; Ordu Polis Tekeller İşte Katiller; Yaşasın Devrimci Dayanışma; Faşizme Karşı Omuz Omuz; Biji Serhıldan Azadiya Kürdistan; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attık. Yürüyüş sırasında KÖZ'ün 1 Mayıs özel sayısını dağıttık.

Yürüyüş kolunda en önde Türk İş'e bağlı sendikalar yürüdüler, Türk İş'in arkasında İP korteji yürüdü, DSP, CHP kortejleri de burada yürüdüler. Türk İş kortejinin arkasında DİSK'e bağlı sendikalar, arkasından KESK'e bağlı sendikalar yürüdüler. EMEP, ÖDP, BDP, SDP, Sosyalist Parti, Anarşistler, ODTÜ Öğrencileri, DTCF Öğrencileri, HÜÖD, Hacettepe Öğrencileri mitingde katılanlar arasındaydı. Mitinge yaklaşık 15 bin kişi katıldı.

Türk İş ve İP, alana girdikten kısa sonra alandan ayrıldılar. Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi. Mitingden sonra mitingde konser verecek olan Grup Kibele'nin Kürçe şarkılar söylemesine izin verilmediğini öğrendik.

İçinde çalışma yürüttüğümüz Umud Kültür Derneği de "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" pankartı ile 1 Mayısta yerini aldı. Mitingden sonra hep birlikte Umud Kültür Derneği'ne giderek 1 Mayıs mitingini değerlendirdik. Bir arkadaşımız 1 Mayıs'ın genellikle Amerikalı işçilerin 8 saatlik iş günü talebi ile yaptıkları eylemin gelenekselleşerek kutlanması olarak bildiğini ancak 1 Mayıs'ın 1. Enternasyonal'in planlı faaliyeti sonucu var olduğunu ve Amerikalı işçilerin grevine denk geldiğini aktardı. Ankara 1 Mayıs'ını değerlendiren herkes eylemin coşkusuz geçtiğini belirtti, ardından bir yoldaşımız söz alarak 1 Mayısın coşkusunun katılım sayısı ya da atılan sloganların gürlüğüyle ölçülemeyeceğini, alana emekçilerin kendi talepleri ile çıkmasının eylemin coşkusunu belirleyeceğini, bizim coşku anlayışımızın genel coşku tarifinden farklı olduğunu, bu yıl Ankara 1 Mayıs'ında yaşanan asıl eksikliğin de bu olduğunu vurguladı.

Ankara'dan Komünistler!

Ankara Devrimci Bir Mayıs Platformu'ndan 1 Mayıs Çağrısı

Köz'ün de bileşeni olduğu Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu 28 Nisan günü 1 Mayıs'a çağrı yapmak için bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem saat 18.00 de Sakarya caddesinde buluşulması ile başladı. Platform bileşenleri "Birleşik, Kitlesele, Devrimci 1 Mayıs İçin Alanlara" yazılı "Devrimci 1 Mayıs Platformu" imzalı ortak pankartın arkasında kendi flamaları ile kortej oluşturdular. Aynı saatte platform bileşenlerinin buluştuğu Sakarya caddesinde KESK, DİSK, Türk-İş, Memur-Sen, Kamu-Sen ve Hak-İş'ten oluşan Ankara 1 Mayıs Tertip Komitesi basın açıklaması gerçekleştirdi, Devrimci 1 Mayıs Platformu basın açıklamasına destek verdi. Ankara 1 Mayıs Tertip Komitesinin basın açıklaması sona erdikten sonra, platform kendi basın açıklamasını gerçekleştirmek üzere Sakarya Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Basın açıklamasında şunlar vurgulandı; "Bugün emperyalist saldırganlığa, işsizliğe, güvencesizliğe, özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar uygulamalarına, hapisanelerdeki tecrit uygulamalarına, devlet terörüne, sokak infazlarına, baskı ve yasaklara karşı birleşik, kitlesele, 1 Mayıs alanlarını devrimci özüne uygun coşkuyla doldurma zamanıdır. Çünkü bu yılki 1 Mayıs ezen ile ezilenin sınıflar savaşımında saflarının daha da netleştiği 1 Mayıs'tır."

Eylem TUBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'ın konuşması ile sona erdi.

Ankara'dan Komünistler

Mudanya'da 1 Mayıs Mitingi

Mudanya'da 1 Mayıs eylemi için günler öncesinden Emek Ve Demokrasi Platformunun bileşenleri bir toplantı alıp Mudanya'da 1 Mayısın nasıl örgütleneceği, neler yapılabileceğimiz hakkında toplantılar yapıldı.

İlk toplantıda bir tertip komitesi oluşturulması ve tertip komitesinde her kurumdan bir temsilcinin yer alması karar alındı. Bir sonraki toplantıda ise Eğitim Sen ve Birleşik Metal İş temsilcileri emniyetle yaptıkları görüşmelerde geçen yılki 1 Mayıs eylemi gibi yapılacak bir eylemde tertip komitesi oluşturulmaya gerek olmadığını söylediler. Fakat Ses aracının ilçede anons yaparak dolaşması, afişlerin asılması için gereken izinlerin alınması gerektiği bu izinlerinde KESK ve Birleşik Metal İş tarafından

alınması kararlaştırıldı. 1 Mayıs çağrı için el ilanları dağıtıldı ve ilçenin belirli yerlerine afişler yapıldı. 1 Mayıs sabahı ses aracı ile ilçe sınırları içinde eyleme katılım için anonslar yaparak dolaşıldı. Araçtan Enternasyonal Marşı ve 1 Mayıs marşı çalındı.

Saat 10.30 da kitle Mütareke Meydanında toplanmaya başladı. En önde emek ve demokrasi Platformunun "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı altında diğer kurumlar kendi pankartlarını açarak yürüdüler. KESK, Eğitim Sen, Deniz Kültür Sanat Evi, Mudanya Halk Meclisi, Alevi Kültür Derneği, ÖDP, EMEP, EDP ve CHP pankart açan kurumlardı. Birleşik Metal İş ise kendi kitleleriyle Taksime gittiği için alanda yoktu.

Kitle alana ulaştıktan sonra hazırlanan metin okundu. Saygı duruşundan sonra eylem sonlandırıldı ve araçlara binerek Bursa merkezdeki eylem için hareket edildi.

Geçen seneki 1 Mayıs Eyleminde karşılaştığımız bazı eksikliklerden çıkardığımız derslerden dolayı bu seneki bir mayıs eylemi daha organize gelişti. Hiç mi eksikliğimiz olmadı elbette oldu fakat yerelliğimizde 1 Mayısın sürekli kutlanması yönünde ortak bir irade kazanılmış oldu. Bir sonraki bir mayısa daha hazırlıklı olacağımızın bilinciyle...

YAŞASIN 1 MAYIS, BİJİ YEK GULAN

Bursa'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İZMİR'DE 1 MAYIS'A SENDİKA BÜROKRASİSİ DAMGA VURDU

Bu sene İzmir'de 1 Mayıs geçen senelere kıyasla daha yüksek bir katılımı gerçekleşirken, son yıllarda olduğu gibi bu sene de sendika bürokrasisi alana damgasını vurdu. Ancak farklı olarak bu sene sendika bürokrasisinin yanı sıra burjuva siyasetin "sosyal demokrat" kanadı da alanda etkinliğini artırdı.

1 Mayıs'ın bu yıl hafta sonuna denk düşmesi ve Taksim etrafında dönen tartışmaların 1 Mayıs'a dair kamuoyu ilgisini arttırması gibi faktörlerin etkisiyle İzmir'deki 1 Mayıs geçen seneye oranla gözle görülür biçimde kalabalıklaştı. Bununla birlikte, artan katılım sendikalar, kitle örgütleri yahut siyasi örgütlenmeler kanalıyla değil de daha çok bağımsız bireylerin alana gelmesi ile oluşmuştu. Bu konudaki tek istisna Newroz'daki gücü 1 Mayıs alanına taşıma iddiasındaki BDP'yd. Nitekim BDP, Newroz'larda harekete geçirdiği kitleyi 1 Mayıs için harekete geçiremedi de son yıllarda İzmir 1 Mayısları'na getirdiği en kalabalık kortejle alanda yerini aldı. Bunun yanı sıra BDP kortejinin, birçok siyasal örgütlenmenin aksine, politik bir hedef doğrultusunda ve somut siyaset yapma derdiyle alana gelen az sayıda kortejden biri olduğunu da eklemek gerek. Gerek 14 Nisan 2009'da yapılan ve asıl olarak Kürdistan'daki yerel yönetimleri hedef alan operasyonlarda tutuklananların serbest bırakılması için açılan imza masaları, gerekse Anayasa ve referandum tartışmalarını kortejlerinde işlemeleri kendi bağımsız gündemlerini alana yansıtma konusundaki çabanın ve iradenin anlamlı göstergeleriydi.

Alanda dikkat çekici bir diğer husus ise Mart 2009 yerel seçimlerinin galibi, DİSK'in "emek dostu" ilan ettiği CHP'li büyükşehir ve kimi ilçe belediye başkanlarının alana teşriyi. Her ne kadar KENT A.Ş. işçilerinin Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nu teşhir eden tutumları oldu ise de, genel olarak alanın ve kürsünün yapısı sosyal demokratların alanda boy göstermelerine müsait bir zemin oluşturdu. Keza CHP ve İP de geçtiğimiz senelere oranla daha az "sıkıntılı" bir 1 Mayıs yaşayarak alandaki yerlerini sağlamlaştırmaya çalıştılar. Unutmadan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla'nın da kürsüden konuştuğu sırada Büyükşehir'de çalışan ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele yürüten park-

bahçe işçilerinin haklı tepkisinin hedefi olduğunu da ekleyelim.

26 Mayıs grevine dair KESK dışındaki hiçbir sendikaların en ufak vurgu dahi yapmadığı kürsü ise yine yıllardır olduğu üzere devrimci siyasetlerin alana geç girişinden istifade ederek, ayak oyunu ile mitinge İstiklal Marşı ile başlayıp, Enternasyonal ile bitirme aymazlığını tekrarladi. Son derece kopuk ve dağınık süren miting alana giren kortejlerin alanda dağılması ile kalabalık ancak çouksuz ve hedefsiz bir kitle gösterisine dönüştü.

Köz'ün Arkasında Duran Komünistler Alanda Neyi Öne Çıkardılar?

Son birkaç senedir gelenekselleştirdiğimiz üzere Köz'ün arkasında duran komünistler 1 Mayıs yürüyüşlerini deri konfeksiyon işçilerinin çalıştığı Basmane Kapılar havzasından başlattılar. Bu sene 1 Mayıs cumartesi gününe denk gelmesine rağmen sınıfın diğer "en alttaki" kesimleri gibi deri işçileri açısından tablo farklı değildi. 1 Mayıs'ın kanunen "bayram" olmuş olması deri işçilerinin koşullarını elbette değiştirmemişti, deri işçileri 1 Mayıs'ta çalışıyorlardı.

Bu nedenle çalıştıkları için 1 Mayıs'a gelemeyenlere 1 Mayıs'ı götürmek konusundaki ısrarımız anlamını korudu. "Örgütlen - Birleş - Mücadele Et!" pankartı ile, çalışma yürüttüğümüz kurumların ardından, sigortasız-güvencesiz çalışmaya karşı yürütülen kampanyanın pankartının arkasında sıralandıktan sonra Kapılar'da sloganlarımız ve ajitasyon konuşmalarımız eşliğinde kısa bir yürüyüş gerçekleştirdik. "Herkesin Sendika Sigorta Hakkı!", "Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!" sloganlarını haykırdıktan sonra atölyelerinin pencerelerine çıkan işçileri 1 Mayıs'a çağırdık.

Buradan Basmane Meydanı'nda Demokrasi için Birlik Hareketi bileşenlerinin biriktiği kolun arkasına geçtik. Bu kolun en başında BDP, onun arkasında ise SP, Ekmek ve Özgürlük, SDP ve TÖP yer almaktaydı. Kampanya bileşenlerinden Ortak Yaşam Kooperatifi de burada "Sigortasız Güvencesiz Çalışmaya Hayır!" pankartı arkasında Deri İşçileri Derneği ve Özgür Yaşam Kooperatifi'nin önünde kendi pankartını açarak kola katıldı.

Alana yürüyüş süresince ortak olarak "İşte 1 Mayıs, Alanlardayız!", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok" sloganlarını attık. Ayrıca Köz'ün arkasında duran komünistler olarak "Saldırlara Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et!", "Hergün 1 Mayıs, Her Yer Kızıl Olacak!", "Yaşasın Komünistlerin Birliği!", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!", "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!", "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!", "Bolşevizm Kazanacak - Komünist Bir Dünya Kuracağız!" sloganlarını haykırdık. BDP'ye yönelik saldırılara, operasyonlara karşı ezilenlerin emekçilerin BDP'ye sahip çıkması gerektiğini ifade eden ajitasyon konuşmaları yapıp "Saldırlara Karşı BDP'ye Sahip Çık!" sloganını attık. Geçtiğimiz aylarda yitirdiğimiz yoldaşımız Hasan Coşkun'u da ajitasyon konuşmalarımız ve sloganlarımızla anarak, onun komünistlerin birliği yolundaki perspektifini ve mücadelesini alana taşımaya çalıştık.

Alana girdikten sonra mevcut dağınıklığı biz de nasbimizi alıp düzenli durmakta zorlansak da Köz'ün 1 Mayıs'a ve anayasa referandumu tartışmalarına dair çıkarttığı iki ayrı özel sayının dağıtımını gerçekleştirdik. Kitle örgütlerinde çalışan dostlarımız ve yoldaşlarımız kampanya için imza topladılar. Ayrıca Özgür Yaşam Kooperatifi'nin düzenleyeceği dayanışma konserinin tanıtımı da alanda yapıldı.

Verimli Bir Değerlendirme

1 Mayıs yürüyüşünün ardından yaklaşık 45 kişinin katılımıyla son birkaç senedir gerçekleştirdiğimiz en verimli ve heyecanlı 1 Mayıs değerlendirmelerinden birini gerçekleştirdik. Değerlendirmeye katılan hemen herkes söz alarak 1 Mayıs'a ve görüş beyan etti.

Birçok arkadaşımız alanda bir arada duramayışımızı, Kapılar'da daha etkin bir kürsü oluşturamayışımızı, alana geç girişimizi eleştirdi. Yine genel olarak kürsüye ve 1 Mayıs'ın genel havasına dair sıkıntılarını ifade eden arkadaşlarımız oldu. Bu eleştirilerin gelecek sene açısından ön açıcı olması ve 1 Mayıs'a özüne ve anlamına uygun bir takım müdahalelerde bulunmak için yürüttüğümüz çalışmaların temposunu arttırmak gereğine işaret ettik. 1 Mayıs'ın sekiz saatlik işgünü mücadelesinden doğduğunu, işçi sınıfının

bu mücadelenin somut kazanımlarından bile uzaklaştığı bir dönemde 1 Mayıslar'ın bizim temenni ettiğimiz gibi geçmemesinin doğal olduğunu ifade ettik. 1 Mayısların sendika bürokratlarının ve hâkim sınıf siyasetinin gölgesinde geçmemesi için esas sahipleri tarafından örgütlenmesi gerektiğinin, Newroz'lardaki havanın 1 Mayıslar'a taşınması gerektiğinin altını çizdik. Bu yönde çaba sarfedilmedikçe 1 Mayıs'ın içini boşaltma gayreti içinde olanlara tok cevap verilemeyeceğini, ancak genel ve gündelik mücadele içerisinde sorumluluklarımızı yerine getirip, sınıfın ezilen ve örgütsüz kesimlerinin dinamizmini alana taşıyabilirsek bu alanlara esaslı bir müdahalede bulunabileceğimizi ifade ettik.

Bir yoldaşımız bu noktada söz alarak komünist devrimci bir partinin yokluğunda bu tür bir tablonun şartırcı olmadığını, tabloyu değiştirmek istiyorsak bu boşluğu doldurmak gerektiğini ifade etti. Yine bir başka yoldaşımız 1 Mayıs öncesi çalışmaların yetersiz olduğu yöndeki eleştirilere dair söz sırası kendine geldiğinde iki aydır süren kampanya çalışmalarının bizim için 1 Mayıs çalışmasının aslını oluşturduğunu, anlamlı bir sayı ve düzenli bir kortejle bu 1 Mayıs'a katılmamızın bu sayede mümkünleştireceğini ifade etti.

Genel olarak 1 Mayıs'ın görmeyi arzuladığımız ve taleplerimizin damgasını vurduğu biçimde geçmesi için 1 Mayıs'ın "bayram" olduğu yanılığından uzaklaşmamız gerektiğine dair vurgular yapıldı. İşçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesi açısından pek de öyle kutlanacak bir şey olmadı, ancak ve ancak proleter bir devrimin ezilenlerin şölenu, bayramı olabileceği, o güne dek de 1 Mayıslar'ın bizim açımızdan mücadele günü, hatta daha çok yorulduğumuz, daha yoğun bir mücadele günü olacağı ifade edildi.

Tüm bu konuşmaların ardından kısa süre içerisinde gündemimize girecek faaliyetlere dair bilgi aktararak özellikle kampanya çalışmasına güç taşımak üzere çağında bulunuldu.

VAROŞLARDA BİRLEŞ ALANLARDA DEVLEŞ!

Izmir'den Komünistler

Bursa'da 1 Mayıs Mitingi

Bursa 2010 yılı 1 Mayıs'ına tartışmalı bir süreçten geçerek geldi. 1 Mayıs'ın örgütlenmesi sürecinde DİSK, KESK ve BATİS arasında 1 Mayıs'ın örgütlenmesi, 1 Mayıs alanı gibi konularda görüş ayrılıkları yaşandı. Bu sebeple BATİS, BAMİS, SODAP, TÖP 1 Mayıs'ı ayrı olarak kent meydanında örgütlediler. Diğer 1 Mayıs ise kitlelerin Gökdere Meydanı'nda toplanarak Fomara meydanına doğru yürüyüşe geçmesiyle başladı. Bu yıl, geçen yıllar olduğu gibi 1 Mayıs'a Taksim'de katılmak isteyen bazı parti ve kitle örgütleri İstanbul'a gittiler. Biz ise daha öncesinden Bursa'da katılmak için 1 Mayıs'a hazırlık yaptık. Hem Bursa'da 1 Mayıs öncesi afiş çalışmalarını yaptık hem de Bursa'daki 1 Mayıs'a katılmadan önce Mudanya'da yerel 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için çaba gösterdik.

Biz bu sene içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütüyle 1 Mayıs'a katıldık. Yürüyüş boyunca "Kurtuluş yok tek başına ye hep beraber ya

hiç birimiz; Yaşasın 1 Mayıs - Biji yek gulan; Paralı parasız burjuva eğitime hayır; Nerden geliyoruz? Varoşlardan ne istiyoruz? Özgürlük; Varoşlarda birleş alanlarda devleş; Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük" sloganlarını attık. Ayrıca tüm yürüyüş boyunca Köz 1 Mayıs özel sayısını dağıttık.

Bursa'daki 1 Mayıs'a TÜRK-İŞ'e bağlı bazı sendikalar, daha kitlesel olarak TİM-TİS, Petrol-İş katıldılar. DİSK'in 1 Mayıs için Taksime gitmesine rağmen burada kalan üyeleri de pankartlarıyla 1 Mayıs'ta yer aldılar. Ayrıca KESK'e bağlı sendikalar Eğitim-Sen, SES, TümBel-Sen, ESM, Tarım-Orkam-SEN, Habers-Sen, BES, Kültür-Sanat-SEN de Bursa'daki 1 Mayıs'ta yer aldılar. Bunun dışında Mali Müşavirler Odası, BTO, TMMOB, TTB, Eğitim-İş, ÇGD, ÇHD ve CHP, DSP, İP, TDH, YP, ADD de 1 Mayıs'a katıldılar. Anarşistlerin de bu yıl Bursa'da ilk defa kendi kortejleriyle katıldığı

1 Mayıs'a İşçi Hakları Derneği AYOP (Atamayı Yapılmayan Öğretmenler Platformu), Livane Kültür-Sanat Derneği, DOĞA-DER, Gökkuşluğu Derneği ile Bursa Demekler Platformu (PSAKD), Hacı Bektaş Veli Derneği, Evrensel Sevgi Derneği, Anadolu Kültür Derneği, Alevi Kültür Derneği ve Tunceliler derneğinin yer aldığı) beraber ortak pankartla katıldılar.

Bunun dışında EMEP, ÖDP, BDP, SDP, HALKEVLERİ kortejleri ve gençlik örgütleri ile birlikte 1 Mayıs'ta yer aldılar. Ayrıca BDSP, DHP, PARTİZAN da çouklulu bir şekilde bu yıl ki 1 Mayıs'a katıldılar.

Bu sene Bursa'daki 1 Mayıs'ta 6 bin kişilik bir katılım oldu. Bursa'da son yılların en kalabalık 1 Mayıs'ı gerçekleşmiş oldu. Miting konuşmalar ve Suavi konseriyle sonlandırıldı.

Bursa'dan Komünistler

BDP Karabağlar İlçe Binası Açılışı

BDP Karabağlar İlçe Örgütü, daha önce mahalle arasında yer alan ilçe binasının Eskiizmir Yıkık Camii'ne taşınması nedeniyle bir açılış gerçekleştirdi. 17 Nisan Cumartesi günü saat 12:00'da gerçekleşen açılışa BDP milletvekili Aysel TUĞLUK da katıldı. Aysel Tuğluk konuşmasında Ahmet Türk'e yapılan saldırıdan ve son dönemdeki anayasa tartışmalarına ilişkin parlamentodaki partilerin ve BDP'nin aldığı tutumdan bahsetti. İzmir İl ve İlçe yöneticilerinin de katıldığı açılış halaylarla son buldu.

Limontepe'den Komünistler

Kadıköy Meydanı'nda Demokratik Anayasa Buluşması

Geçtiğimiz yıl yapılan bir anayasa sempozyumu ile ortaya çıkan, anayasa değişikliği tartışmalarına müdahil olmak ve 12 Eylül 1980 sonrası oluşturulan Darbe Anayasası'nın değiştirilmesini istemek için 200' e yakın aydının imzasıyla oluşturulan Sivil Demokratik Anayasa Platformu'nun organize ettiği mitinge 5000 civarında kişi katıldı. Darbe anayasasına karşı çıkan ve 12 Eylül rejiminden hesap sorulmasını isteyen, sivil, eşitlikçi, demokratik, çoğulcu bir anayasa talebiyle saat 12:00' de Tepe Natulius Alışveriş Merkezi'nin önünde toplanan kitle, saat 13:30 gibi buradan Kadıköy İskelesi'ne kadar yürüdü. Yürüyüşün en önünde "Eşitlikçi, Özgürlükçü, Çoğulcu, Sivil, Demokratik Anayasa" pankartıyla Sivil Demokratik Anayasa Platformu ardından Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, Genç Esenler Platformu, BDP, KESK, ÖDAH, Demokratik Yurtsever Gençlik, İSDP, EMEP, Demokrasi İçin Birlik Hareketi, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Banş Anneleri İnisiyatifi, Doğu Güneydoğu Demekler Federasyonu, EHP ve KÖZ 'ün de aralarında bulunduğu çok sayıda siyasi parti, sivil toplum örgütü, sendika ve meslek örgütleri, pankartları, flamları ve talepleriyle alandaki yerini aldı. TEKEL, Marmaray, İSKL, İtfaiye, Esenyurt Belediyesi, Samatya Hastanesi, Sinter Metal ile ATV ve SABAH işçileri tarafından kurulan Direnişteki İşçiler Platformu da "Birleşe Birleşe Kazanacağız!" pankartıyla miting

alanında yerini aldı. Yürüyüş sırasında ellerindeki 'darbecilere dur' dövizleri taşıyan grubun koşarak sloganlarla ilerlemesi renkli görüntüler oluşturdu. Grubun içinde bulunan bazı eylemcilerin de 'Allah Allah' diyerek koşması dikkat çekti.

Mitingin ana gövdesini il, ilçe başkanlıklarıyla, farklı renkleri ve coşkularıyla BDP oluşturmaktaydı. Dolayısıyla alana damgasını vuran da BDP oldu.

Kadıköy İskele Meydanı'na giriş sırasında Haldun Taner Tiyatro Sahnesinin önünde arama noktalarında çıkan gerginlik sonucunda polis kitleye müdahale etti. Kitle de polisin üzerine yürüyünce polis geri çekildi ve ardından kürsüden yapılan konuşmalarla da kitle bir müddet oturma eylemi yapıp emniyet güçlerinin alandan dışarı çıkmasını bekledi. Polisin sahne ve protokolün olduğu noktaya gaz bombası atması nedeniyle çok sayıda insan fenalık geçirdi. Yaşanan gerginliğin son bulmasıyla tertip komitesi tarafından hazırlanan ortak bir metin Türkçe ve Kürtçe olarak okundu ve okunan basın metninde daha çok Türkiye'nin geleceği için eşitlikçi, çoğulcu, sivil ve demokratik bir anayasasın şart olduğunu öne çıkartan vurgular ön plandaydı. Ardından bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ve sonrasında sanatçı İlky Akaya bir müzik dinletisi sundu.

Mitingde kadınların taleplerini anlatan avukat Filiz

Kerestecioglu "Kadınlarla erkekler arasındaki eşitliğin çok net ortaya konmadığı anayasa 12 Eylül Anayasasıdır. Bu anayasa darbecidir, erkek egemen anlayış taşıyor. Seçim barajının kaldırılmasını, ifade özgürlüğünün sağlanmasını, sendikal hakların garanti altına alınmasını sağlamayan bir anayasa 12 Eylül Anayasası'ndan farklı olamaz. Sahte güzel sözlerle değil kadınlara yönelik her türlü ayrımcılığı ortadan kaldıran bir anayasa talep ediyoruz" diye konuştu.

Sendikal talepleri dile getiren KESK Genel Başkanı Sami Evren'e şunları belirtti konuşmasında "İnsan haklarına saygılı, emeğe saygılı, kimlik ve kültürlere saygılı, demokratik bir anayasa talebimiz için buradayız. Biz kardeşlik ve emek anayasası istiyoruz. Memurlara toplu sözleşme hakkı vermeyen anayasa emekten yana olamaz."

Son olarak konuşan Ahmet Türk, kitleye gaz bombası atılmasını kınadı. Türk, sözlerini şöyle sürdürdü: "Anayasalar hiçbir enstitüye gönderme yapmamalıdır. Farklılıkların zenginlik olarak görmelidir. Anayasanın ruhu, özü ve mantığı tamamen değişmelidir. Hak ve özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anayasa olmadan çatışmalı ortam durmaz. Bunu söylediğimizde hükümet "yapmak istiyoruz ama gücümüz yetmiyor" diyor. Küçük bir paketle bizi kandırmaya çalışıyor." Türk, konuşmasının devamında ise Kürt siyasetçilere dönük baskılara dikkat çekerek, anayasa için

taleplerini şöyle sıraladı: "Eğer samimi iseniz TMK'yı kaldırın, Kürtçeyi yasak olmaktan çıkartın. Herkesi kucaklayacak bir anayasa yapılmalı, yoksa biz değişikliği kabul etmeyeceğiz. 1921 Anayasası ve bugün 2010. 90 yıl önceki anayasa bugünkü anayasadan daha ilerici ve kardeşliği pekiştirme ruhuna sahip. Halkımız 1921 Anayasası'nın güncellenmesini istiyor."

Miting sanatçı Rojda'nın söylediği şarkıların ardından son buldu.

KÖZ gazetesinin arkasında duran komünistler olarak bizler de, "Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis, Kurucu Meclis İçin Yasaksız, Barajsız Seçim" yazan pankartın arkasında 50 kişilik bir kortejle eylemdeki yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca ve alanda attığımız sloganlar ise "Yamalı Değil, Demokratik Anayasa", "Anayasa İçin Kurucu Meclis", "Demokrasi İçin Yasaksız, Barajsız, Tehditsiz Seçim", "Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Nerden Geliyoruz? Varoşlardan, Ne İstiyoruz? , Özgürlük, Vermeyecekler! Alacağız", "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek", "BDP'yi Savun Vekiline Sahip Çık" vb. idi. Miting için çıktığımız "Demokratik Bir Anayasa İçin Barajsız Sansürlü Tehditsiz Pazarlıksız Seçimlerle Belirlenecek Kurucu Meclis" başlıklı KÖZ özel sayılarını alanda ve yürüyüş boyunca yoğun bir şekilde dağıttık.

FIRAT'IN SUYU EGE'YE İLE KARIŞTI:

"Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Konseri İzmir'li Emekçilerle Buluştu"

Boğaziçi Gösteri Sanatları Topluluğu (BGST) bünyesinde çalışmalarını sürdüren BAJAR grubu, 17 Mayıs Pazartesi Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi'nin düzenlediği dayanışma konserine katıldı.

Bajar, okumak isteyen çocukların, herkesin yaşaması için ev yapan ama kendine ait bir evi olmayan inşaat işçilerinin, zabıtanın kaçarak ekme parası kazanmaya çalışan bir işportacıların ve diğer adı anılmayanların müziğini yapıyor.

Savaş nedeniyle doğdukları/doydukları köylerden göç ettirilerek büyük şehirlerde kendilerine yeni bir hayat kurmaya çalışan Kürtlerin hikayelerini anlatıyorlar. Ama sadece Kürtlerin değil bu coğrafyadaki hayatın akışına emeğiyle, alınteriyle katılan tüm çöçmen işçilerin Romanların, Afrikalıların da sesi Bajar.

Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi de 2002 yılından beri aynı sesin geldiği yerlerde dayanışmayı örgütüyor. Eğitimin öncelikle; ona, dünyayı değiştirmek için ihtiyaç duyanları içerecek bir özgürleşme pratiği olduğundan yola çıkarak ezilenleri, emekçileri için eğitim eğitim için dayanışmayı örgütüyor.

Özgür Yaşam'ın yürüttüğü çalışmalarla Bajar'ın şarkılarının birbirini tamamladığı konser, önce Özgür

Yaşam'ı tanıtan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından Özgür Yaşam'ı tanıtan ve Bajar'la buluşturan noktalara işaret eden bir konuşma yapıldı. Konuşmada sırasında sigortasız ve güvencesiz çalışmaya karşı yürütülen kappanyaya da yer verildi.

"Güvencesiz yaşamaya sigortasız çalışma hayır!" şiarıyla 7 kurum bir araya gelerek 2 aydır bir kampanya örgütüyoruz. Güvencesiz yaşamaya, yani evimizin başımıza yıkılması tehdidiyle yaşamaya, yani hastane kapılarının kovulmaya, yani eğitim imkânlarından sınavlarla dışlanmaya, yani "bir başına" bırakılmaya ve sigortasız çalışma karşı kitlesel bir hareket yaratmaya çalışıyoruz. Her hafta ya bir sokak başına ya bir mahalle pazarında ya bir işçi havzasında imza masaları açıyoruz ve sigortasız çalışmaya karşı hem imza topluyoruz hem de sigortanın bizim yasal hakkımız olduğunu anlatıyoruz. Sokak eylemlerine, mahallelere, okullara, alanlara "herkes için iş, ekme, sendika, sigorta" talebimizi taşıyoruz! **Topladığımız imzaları ve sigortasız çalışmayı engellemek üzere 12 Haziran'da gerçekleştireceğimiz sempozyum vesilesiyle hazırlayacağımız yasa tasarısını BDP İstanbul milletvekili Sebahat TUNCEL meclise taşıyacak. Sizi de sigortasız çalışanların, işçi sınıfının en çok sömürülen ve fakat en öfkeli kesimlerinin mücadelesinin yanında yer alması 12 Haziran'da gerçekleşecek olan sempozyuma davet ediyoruz."**

Kampanyanın duyurusunun ve sempozyuma davetin ardından, Şerzan Kurt'u vuranların yakalanması için yürütülen mücadeleye destek verdiklerini ifade ettiler ve Mayıs ayında yitirilen devrimcileri andılar. Konuşmanın ardından yeryüzünün lanetlerinin müziğini yaparak bu lanete meydan okuyan Bajar sahnede yerini aldı: "zorla, zorla, zorla, zor ile kopardılar toprağımızdan zorla gönderdiler sürgüne ta Konya iline sağır, dilsiz komşusuz, kimsesiz, biçare nasıl kalabiliriz... güneşe karşı sabah duasını ateşin kutsallığını yaban hayatı unutmadık asla..."

TEKEL İŞÇİLERİNİN EYLEMLERİNE POLİS SALDIRISI

4/Ç dayatmasına karşı 78 gün Türk-İş önünde çadır kurarak direnen tekel işçileri, 2 Mart'ta çadırların kaldırdıktan sonra 1 Nisan'da tekrar Ankara'ya gelerek bir günlük oturma eylemi yapacaklarını açıklamışlardı. 1 Nisan günü tekel işçileri Tek Gıda-İş sendikasının açıkladığı 1000 kişilik sınırlamadan çok daha kalabalık olarak Ankara'ya geldiler.

Ankara Valiliği'nin 31 Mart'ta işçilerin Türk-İş'e yürütmesine izin verilmeyeceğini açıklamıştı ve sendikalarla eyleme müdahale edileceği tehdidini savurmıştı. 1 Nisan günü sabah saatlerinden itibaren Ankara'ya polis terörü hakim oldu. Sabah saatlerinden itibaren Kızılay'a giden tüm yollara polis yığıldı ve Sakarya caddesine tüm giriş çıkışlar abluka altına alınarak girişlere izin verilmedi.

Polisin Türk-İş önüne ve Sakarya meydanına girişlere izin vermemesi üzerine Tekel işçileri Mithat Paşa Caddesini trafiğe kapattılar ve polisin müdahalesi ile karşı karşıya kaldılar. Alana girişi zorlayan Tekel işçileri ve onlara destek olmaya gelen devrimciler ve sendikalar alana girilmeye çalışılan her noktada polis saldırısına maruz kaldılar. Saat 13.30 sıralarında Ziya Gökalp Caddesi üzerinde bekleyen KESK ve Eğitim-Sen'e polis saldırı. Yaşanan saldırının ardından KESK ve Eğitim Sen'liler Tuna caddesinde polis barikatı önünde bekleyen kitleyle buluştular. Saldırıları direnen devrimcilerle polis arasında yaşanan çatışmalar öğlen saatlerinde ara sokaklara yayıldı.

Uzun süren bekleyişin, polis terörünün ve ara sokaklara yayılan çatışmaların ardından Sakarya meydanına girilebildi. Sakarya Meydanı'nda DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel

Başkanı Sami Evren ve Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel konuşma yaparak yaşanan polis terörünü protesto ettiler ve 1 Mayıs ve 26 Mayıs'a yönelik çağrı yaptılar. Alana girişin gerçekleşmesinin ardından polis barikatları gevşetildi ve alandaki kalabalık artmaya başladı. Akşam saatlerinde alanda halaylar çekilmeye başlandı. Sakarya Meydanında bekleyiş sürerken, polis tekrar Sakarya meydanındaki girişlerin tümünü kapatarak alanı ablukaya aldı ve eylem hemen bitirilmezse müdahale edileceği tehdidinde bulundu. Yapılan polis anonslarının ardından Tekel işçilerinin büyük çoğunluğunu sendika alandan çekti. Alanda kalan kurumlar ise polis tehditlerine sloganlarla karşılık verdiler. Halkevleri ve TKP' nin polisle görüşmesi sonucu iki saatlik bir etkinliğin ardından eylemin sonlandırılacağı duyuruldu, bunun üzerine alanda bulunan Halkevleri ve TKP dışındaki kurumlar alanı terk ettiler ve iki saat sonunda eylem sona erdi.

2 Nisan günü de eylem ve polis terörü devam etti, yine tüm sokakları abluka altına alan polis, Mithat Paşa caddesinden Türk-İş genel merkezine yürümek isteyen Tekel işçileri ve devrimci kurumlara saldırdı. Yaşanan çatışmalar sırasında on beş kişi gözaltına alındı.

Tekel işçileri iki günlük eylemleri sırasında yaşanan polis terörüne karşı kendilerini yalnız bırakan Türk-İş önüne "Türk-İş ve Hükümeti kınıyoruz" yazılı siyah çelenk bıraktılar. Tekel işçilerinin Türk-İş önüne kitlesel olarak girmesine polisin yine izin vermemesi üzerine iki işçi Tekel işçileri adına siyah çelenği Türk-İş genel merkezi önüne bıraktılar.

Ankara'dan Komünistler!

23 NİSAN'DA BİR CUMHURİYETİN TEMELLERİ ATILMADI

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 23 Nisan vesilesiyle verilen demeçlerin başlıca ortak paydası 1920'de Büyük Millet Meclisinin açılışıyla cumhuriyetin temellerinin atıldığı noktasındadır.

Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay bunu şu sözlerle ifade etti:

“Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atıldığı ve millet egemenliğinin ilan edildiği 23 Nisan 1920, tarihimizin dönüm noktalarından biridir.”

DP genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk da aynı şeyi söyledi:

“Gerçekte, Türkiye Cumhuriyeti'nin temeli, Büyük Millet Meclisi'nin açılmasıyla atılmıştır. 23 Nisan 1920 Meclisi'ni, Cumhuriyetimizle birlikte demokrasimizin de temellerinin atıldığı bir büyük siyasi devrim olarak anlamalıyız.”

Başbakan Erdoğan da aynı vurguyu tekrarlarlarken Baykal, «cumhuriyet ile demokrasinin, ayrılmaz bir bütün olduğuna» vurgu yapmakla kalmayıp, «Cumhuriyetten uzaklaşarak demokrasiyi güçlendiremezsiniz. Cumhuriyeti azaltarak demokrasiyi arttıramazsınız. ve özgürlük uğruna laiklikten vazgeçeceğiz derseni demokrasiyi de tahrip etmiş olursunuz. Türk toplumunda, laiklik ve demokrasi bir altın üçgen oluşturmuştur. Bunların tümüne aynı zamanda sahip çıkmak zorundayız.» diye kendini ayırdetmeye özen gösterdi.

Taksim 1 Mayısına hazırlık telaşı içinde olan solda ise, 23 nisan, özel bir değerlendirme vesilesi olmadı. Oysa anayasa, referandum, kuvvetler ayrılığı konularının siyasi gündemin en revaçta konuları olduğu bir iklimde 23 Nisan ve Büyük Millet meclisi hakkında yaratılan ve topluma dayatılan efsanelerin perdesini aralayıp bu konudaki siyasi gerçekleri ortaya koymak komünistlerin ödevleri arasındadır. Üstelik YSK'nın anayasa referandumunu 12 Eylülü bıraktığı düşünülürse, önümüzdeki 4 ay boyunca demokrasi ve cumhuriyet konularını döne döne işlemek gerekeceği de açıktır.

Bu bakımdan 23 Nisan'da ne olup bittiğini hatırlatmak ve bilhassa 23 Nisan'da açılış ilan edilen Meclisin ne olmadığına dikkat çekmek gereklidir.

Birinci Meclis Her şey Olabilir Laik bir Cumhuriyetin Temellerinin Atıldığı Yer Olamaz

Cumhuriyetin temellerinin atılması diye anlatılan Büyük Millet Meclisinin açılış seremonisini tarif eden bildiri şunları söyler:

“Yüce Allah'ın yardımıyla Nisan'ın 23'üncü günü Cuma namazından sonra Ankara'da Büyük Millet Meclisi açılacaktır” diye başlayan bu genelgede; «Vatanın İstiklali ve Saltanat makamının düşmanlardan kurtulması gibi en önemli ve hayatı vazifeleri yerine getirecek olan Büyük Millet Meclisi'nin açılışını Cuma gününe rastlatmakla, o günün uğurundan, açılıştan önce Meclis'in bütün mensuplarıyla Hacı Bayram-ı Veli Camii'nde Cuma namazı kılınarak, okunacak Kur'an-ı Kerim'den ve getirilecek selavattan yararlanılacağı bildirilmiştir. Namazdan sonra Sancak-ı Şerif taşınarak, Daire-i mahsusa'ya (Meclis'in açılacağı yere) gelinmeden önce bir dua edilecek, kurbanlar kesilecektir. Tören dolayısıyla, Hacı Bayram Veli Camii'nden, Meclis binasına kadar Kolordu Kumandanlığınca askerî kıtalar ile özel tertibat alınacaktır. İndirilecek hatmin son bölümü camiden sonra Meclis önünde tamamlanacaktır.”

Bu protokolün laik bir zihniyeti yansıtmadığı açıktır. Ama bir Türkiye Cumhuriyeti kurma davetiyesi olmadığı da o kadar açıktır. Zaten Meclis tutanakları da baştan aşağı buna tanıklık eder:

"Anadolu'nun her köşesinden gelen vekillerinizin teşkil ettiği Büyük Millet Meclisi olanı biteni dinleyip anladıktan sonra millete hakikati söylemeye lüzum gördü. İngilizler tarafından satın alınan ve milleti birbirine düşürmek maksadını güden bazı hainler sizi aldatmak için türlü türlü yalanlar söylüyorlar. İzmir vilayetinin, Antalya'nın, Adana'nın, Anteb'in, Maraş ve Urfa havalisinin düşmanlar tarafından işgali üzerine silahına sarılan milletdaş ve dindaşlarımızı yine size mahvettirmek için Padişah ve Halifeye isyan sözünü ortaya atıyorlar. Millet Meclisi Halife ve Padişahımızı düşman tazyikinden kurtarmak, Anadolu'nun şunun, bunun elinde parça parça kalmasına mani olmak, payitahtımızı yine anavatana bağlamak için çalışıyor. Biz vekilleriniz Cenabı Hak ve Resulüekremi namına yemin ederiz ki, Padişaha ve Halifeye isyan sözü bir yalandan ibarettir ve bundan maksat vatani müdafaa eden kuvvetleri aldatılan Müslümanların elleri ile mahvetmek ve memleketi sahipsiz ve müdafaasız bırakarak elde etmektir. Hind'in, Mısır'ın başına gelen halden mübarek vatanımızı kurtarmak için İngiliz casuslarının sizi aldatmak üzere uydurdukları yalana inanmayın, İzmir'ini, Adana'sını, Urfa ve Maraş'ını velhasıl vatanın düşman istilasına uğramış kısımlarını müdafaa edenleri din ve milletlerinin şerefleri için kan dökken

kardeşlerimizi arkadan size vurdurmak isteyen alçakları dinlemeyin ve onları Millet Meclisi'nin karar üzerine cezalandırarak onlara yardım edin. Ta ki, din son yurdunu kaybetmesin. Ta ki, milletimiz köle olmasın. Biz birlik olduğunca düşman üzerimize gelmeyeceğini resmen ilan etti. O'nun candan özlediği aramızda nifak ve şikaktır. Allah'ın laneti düşmana yardım eden hainlerin üzerine olsun ve tevfiği Halife ve Padişahımızı, millet ve vatani kurtarmak için çalışanların üzerinden eksik olmasın.”

Bu meclisin bir Cumhuriyetin temellerinin atıldığı yer olup olmadığını tartışmak bile abestir. Bu meclis hakkında söylenebilecek şey açılıştan birkaç gün önce fiilen dağıtılan Osmanlı meclisi mebusasının adres değiştirilerek yeniden toplanmış olduğudur. Eğer meclisin feshedilmesi İkinci Meşrutiyetin sona ermesi ise bu meclisin de Üçüncü Meşrutiyet meclisi olarak anılması gerçeğe çok daha yakındır. Sivas kongresinin çerçevesini çizdiği ve Osmanlı meclisinin son gizli oturumunda da oylanarak ilan edilen Misakı Milli'nin Birinci Meclisin de temeli olduğu düşünülür ise, Osmanlı meclisi ile büyük millet meclisin arasındaki süreklilik barizdir. Bu misakı Milli ise göya emperyalizme ve padişah ve hükümetinin teslimiyetçi tutumuna karşı bir başkaldırı belgesi olduğu efsanelerin en büyüklerinden biridir. Oysa Misakı Milli bir bakımdan Mondros Mütarekesinin şartlarını tekrarlayan ve buna riayet edilmesinin beklendiğini yapmak üzere edilen bir yemindir. Bu yeminin de cumhuriyet ile bir alakası yoktur. 6 maddelik kısa bir metin olan bu Misakı Milli metninin Mondros Mütarekesi metninde yer almayan tek maddesi şudur:

“4. İslam şerh'ine, Osmanlı Saltanatı'nın ve hükümetin merkezi şehriyle, 'nin (Boğazlarla birlikte) güvenliği korunmalıdır. Bu şartlara uyularak, - ve -İstanbul Boğazları'nın dünya ticaretiyle ulaşımına açık tutulması için bizim de ilgili devletlerle birlikte vereceğimiz karar geçerli sayılacaktır.”

Bu bakımdan Kuvayı Milliye hareketinin hiçbir aşamasında «cumhuriyetçilik» ilkesinin izine rastlanmamaktadır. Büyük Millet Meclisinin açılıştan geçerek Hilafet ve Saltanatın lağvedilmesine varan süreç, sahici tarihsel seyri takip edilerek kavrandığında bir cumhuriyet yönünde gelişen bir hareketin akla gelmesi bile mümkün değildir.

CHP'nin kuruluş kongresi olarak kabul edilen Sivas kongresinde kurulan partinin asıl adı da Halk Fırkasıdır. Cumhuriyetçilik ilkesi 1927'deki ikinci kurultayında yani cumhuriyetin ilanından 4 yıl sonra bu partinin ilkelerinden biri olarak kabul edilmiştir. Bir başka deyişle cumhuriyet hedefinin bu partinin program hedefi olduğuna dair en ufak bir emare de yoktur.

Cumhuriyet Ve Demokrasi Karmaşasına Işık Tutmak Gerekir

Demokrasi ve cumhuriyet kavramları kelime anlamı itibarıyla hemen hemen aynı şeye işaret etse de öyle kullanılmıyor. Demokrasi (demos/halk + cratos/iktidar) eski yunancadan gelir ve halkın iktidarı anlamına kullanılır. Latince'den (res publicum=kamusal şey) gelen cumhuriyet ise batı dillerinde «republic, republic» sözcüklerinin osmanlıcasıdır ve halkın egemen olduğu rejim anlamına kullanılır.

Bu kökenlere bakıldığında demokrasi ve cumhuriyet sözcüklerinin aynı şeyleri ifade ettiğini düşünmek pek tabiidir. Ama durum öyle değildir. Cumhuriyet olmayan demokrasilerden bahsedilmesi pek yerleşik bir adet olduğu gibi demokratik olmayan cumhuriyet tarifleri de yaygındır. Esasen cumhuriyet kavramı monarşi yahut otokrasi olmayan rejimleri tarif etmek üzere kullanılır. Yine eski yunancadan gelen bu iki sözcük de iktidarı tek elde toplanması veya iktidar kaynağı kendinden menkul ve mutlakiyetçi anlamındadır. Bu bakımdan cumhuriyetten kastedilen esasen halkın siyasal rejimdeki rolünden ziyade bir hükümdarın olmadığı bir rejimdir ve bu itibarla genel olarak hakim ideolojinin damgasını taşıyan tahlillerde

cumhuriyet ile demokrasi kavramlarının ayırdedilmesine imkan veren bu yaklaşımdır. Aynı bakış açısıyla bir hükümdarın iktidarı sınırlandırıldığı yahut paylaşıldığı durumlarda, (ki kuvvetler ayrılığı konusu da tam bu noktada gündeme gelir) meşrutî monarşiler tarif edilir. Bilhassa Avrupa devletlerinin çoğunu oluşturan bu meşrutî monarşilere çoktandır demokrasi denmektedir ve demokrasi ölçütleri arasında bir hükümdarın olup olmamasının bir ehemmiyeti yoktur. Daha çok şu ölçüleri ele almak yaygındır: kuvvetler ayrılığı yani yasama yürütme ve yargı kuvvetlerinin birbirinden ayrılması; yasama organının «genel ve eşit» oy ile belirlenmesi; temel insan hakları diye tarif edilen ve bugün BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesine uygun bir anayasanın varlığı.

Bugün muassır medeniyetler denen camiayı oluşturan devletlerin ortak özellikleri bunlardır. Görülebileceği gibi bu ölçütlerin arasında cumhuriyet yoktur; laiklik de bir şart değildir. Bu bakımdan demokrasi esasen Avrupa'daki örneklerini esas alan bir burjuva demokrasidir. Bu çerçevede bir rejimi demokratik olarak tanımlarken bir monarşi olup olmadığına, sömürgelerinin olup olmadığına, federal yahut üniter olup olmadığına değil bu esaslara bakılır. Halkın kendi kendini yönetmesi hakkındaki masal ise sadece yasama organına seçimle belirlenmiş temsilcilerini gönderme hakkını ve hangi esaslara göre yönetilip yargılanacağına belirleyen bir anayasal düzene sahip olmaktan ibarettir.

Bu açıdan bakıldığında 1920 yılının 23 nisanında Ankara'da olsa olsa Avrupa standartlarında bir burjuva demokrasinin (yahut aynı anlama gelmek üzere burjuva diktatörlüğünün) temellerinin atıldığını söylemek mümkündür. Bu itibarla sol literatürde genellikle «burjuva demokratik devrimi» bakımından burjuvazinin ve onun siyasi temsilcilerinin ödevlerinin yerine getirildiğinden söz edilebilir. Oysa genellikle «burjuva demokratik devrimi»nin gerçekleşmesi dendiğinde bundan çok daha geniş (örneğin otokrasinin yahut monarşinin tamamen lağvedilmesi, özellikle köylülük açısından toprak sorununun çözülmesi, demokrasi sorunun tüm yönetilenler açısından çözülmesi, emperyalizmden veya sömürge boyunduruğundan tamamen kurtulmak, ulusal sorunu köklü bir biçimde çözmek, faşist bir diktatörlüğe son vermek vb.) bir çerçeve anlaşılır. Oysa bu çerçevenin genişlemesi ya da daralması andaki güçler dengesine, tarihsel koşullara (ve tarihsel tesadüflere) göre burjuva demokratik devrimde burjuvazinin ve siyasi temsilcilerinin ister istemez üstlenmek zorunda oldukları ödevler nedeniyle. Aksi takdirde burjuvazi bakımından demokratik devrim pek çok örnekte olduğu gibi, eski hakim sınıflarla kendi arasındaki güçler dengesine göre siyasi iktidarı ve üretim araçlarının mülkiyetinin paylaşılmasıyla sınırlı kalabilir. Nitekim meşrutî monarşilerle çözülen bu görevlerin sonuçları böyle anlaşılmalıdır. Bu takdirde de Türkiye'de (Osmanlı İmparatorluğunda) burjuva demokratik devrimden söz etmek için 1920'nin 23 nisanını beklemeye gerek yoktur. Zira 1908'de bu bakımdan Türkiye'de burjuva demokratik devrimin gerçekleştiğinin saptanmış olduğu sır değildir. 1908 aynı zamanda İkinci Meşrutiyet olarak anıldığına göre 1920'den de Üçüncü meşrutiyet diye söz edilmesi yanlış olmaz. İkinci meşrutiyetten sonra bir daha üçüncü bir meşrutiyete ihtiyaç duyulması da çok aykırı değildir. Çünkü başka örneklerde de (mesela Fransa örneği de dahil olmak üzere bilhassa İngiltere örneğinde) böyle ileri geri gidilerin olduğunu bilmek için alim olmaya gerek yoktur.

Bu çerçevede 1920'de Büyük Millet Meclisinin kurulmasına ikinci meşrutiyetin yenilenmesi ve bu anlamda burjuva demokratik devrimin tekrar kendi yoluna girmesi olarak bakmakta bir yanlışlık olmaz. Ama bu gelişmenin daha ileri giderek saltanat ve hilafeti kaldırması, laik bir cumhuriyet ilan etmesi, köylülüğün toprak sorununu emekçilerin demokrasi sorununu çözmesi emperyalist ordular ve tüm işgal

güçleriyle bir savaşa tutuşarak onları tamamen kovalaması, ayrıca Kürt ulusal sorununa demokratik bir çözüm getirmesi vb. gibi ödevler atfetmek, bu tür beklentilerle önce burjuvazinin siyasi temsilcilerine ilerici bir misyon atfedip sonra da bu gerekçeyle onların kuyrukçuluğuna soyunmak şart değildir. Oysa en bilinen örneğiyle Menşeviklerin bakış açısı böyle özetlenebilir. Buna karşı Bolşeviklerin tutumu ise tam tersine burjuva demokratik devrim sürecinde bu ödevlerin bayraktarlığını burjuvaziye kaptırmamak ve bu ödevlerin çözülmesini işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik önderliği sıfatıyla «sosyal demokratların» yahut sosyalistlerin (bugünün deyişle komünistlerin) üstlenmesi gerektiği yönündedir. Bu takdirde söz konusu olacak olan burjuva demokratik devrimin bu genişletilmiş içeriği ile emekçilerin siyasi temsilcileri tarafından üstlenilmesi sayesinde eski hakim sınıflar ve emperyalist güçlerle uzlaşma eğiliminde olan burjuvazinin devre dışı bırakılmasıdır. Bu ise burjuva demokratik devrim görevlerini genişletmiş kapsamıyla üstlenen emekçilerin iktidarı kesintisiz bir biçimde özel mülkiyetin, sınıflar ortadan kalkacağı bir evreye doğru ilerlemesinin önünü açacaktır. (Bunun için Bkz SOSYALİST DEVRİM/DEMOKRATİK DEVRİM DOSYASI). Nitekim aynı zaman diliminde kurulup Anadolu'ya geçme karar alan Mustafa Suphi'nin TKP'sinin temsil ettiği çizgi budur.

Bolşevizm ile Menşevizm Arasındaki Ayrım Çizgisi

Bugün demokratik anayasa, sivil anayasa, demokratik cumhuriyet kavramlarının birbirlerine karıştırıldığı bir ortamda idrak edilen 23 Nisan'da 1920 dönemecini bilhassa bu yönüyle hatırlamak, o zaman Menşevik tutum ile bolşevik tutumun nasıl ayırt edildiğini hatırlamak bugün aynı ayrımları net bir biçimde koyabilmek için zorunludur. Hem de mevcut iklim bunun için oldukça elverişli, komünistler de bu ayrım çizgilerini kalınlaştırmak üzere yeterince donanımlıdır.

Kuşkusuz bu ayrımların çizilmesi ödevinin sadece menşevizmin bir türü ile ilgili bir ödev olmadığını unutmamak gerekir. Aksine asıl önemli olan demokratik ödevlerin çözümünü burjuvazinin siyasi temsilcilerinden bekleyenler ve bu nedenle onları dümen suyunda bir siyasi çizgiyi benimseyenlerle ayrımların çekilmesi değildir. Aksine bugün önemli olan «burjuvazi kendi ödevlerini yerine getirsin biz de ondan sonra sosyalist devrimin ödevlerini yerine getiririz» diye bakan ve bazen «sosyalist devrimci» diye de tarif edilen Menşevik türü ile ayrımların çekilmesidir.

Aynı ortak bakış açısından hareket edip burjuvazinin temsilcileriyle ilişkiler konusunda birbirinden zıt kutuplarda gezinen ve demokratik devrimde emekçilerin ve ezilenlerin siyasi temsilcilerinin özgün ve belirleyici rolünü ihmal etme konusunda tekrar buluşan bu eğilimlerle ayrım çizgilerinin kalınlaştırılması bolşevizmin izinde komünistlerin birliğini sağlama iddiasında olanlar bakımından bugünün en önemli ödevleri arasındadır.

Köz'ün arkasında duran komünistler bu ödevin bilinciyile 12 Eylül'deki referanduma kadar uzanan süreci istismar etmek için hazırlıklarını sıklaştırmalıdır.

AKP'nin sözümona demokratik açılım adı altında attığı adımların kendilerine dayattığı ödevleri önemsemeyen bu sürecin emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları açısından istismar edilebilir bir nitelik taşıdığı bunun imkanlarının mevcut olduğunu görmeyenler günün somut siyasal ödevleriyle ilgilenmedikleri gibi, bu gündemin çekim alanı içindeki emekçilere ve ezilenlere bir yanıt getirmekten de uzak durmaktadırlar.

12 Eylül Anayasa'sının ve 12 Eylül rejiminin o Anayasanın belirlediği çerçeveye bağlı kalarak ortadan kaldırılamayacağı açıktır. Ama 12 Eylül Anayasasının tarihin çöplüğüne atılmakta olduğunu iddia eden Amerikancı AKP hükümeti ve 12 Eylül anayasasını koruyup kollama misyonunu benimseyen rakipleri karşısında bağımsız bir tutum geliştirmeden tarafsız kalarak veya birinin yahut diğerinin dümen suyuna kapılarak bunun yapılabileceği de aynı ölçüde açık olmalıdır.

Saltanatın ve hilafetin kaldırılması vb. nedenlerle 23 Nisanı kendi bayramları gibi kutlama ve bu nedenle Kemalist hareketin kuyruğuna takılmayı meşru gösterme eğiliminde olanlar elbette «12 Eylülcülerin yargılanması hakkındaki yasağın» kaldırılması konusunda da benzeri bir tutumu gösterebilirler. Ama saltanatın ve hilafetin burjuvazinin siyasi temsilcileri tarafından lağvedilmesini onların kuyruğuna takılmak için bir bahane olarak değil, emekçilerin ve ezilenlerin önderliğinde bir demokratik devrim yolunda kaçınılan bir fırsat olarak gören komünistler AKP'nin rakipleriyle yürüttüğü i dalışının bir epizodu olarak gündeme gelen referandum sürecini de aynı bakış açısı ve bilinçle kendi stratejik hedefleri doğrultusunda istismar etmenin yollarını bulacaktır.

İZMİR BÜYÜKŞEHİR'DE TOPLU SÖZLEŞME MÜCADELESİ

Mart 2009 yerel seçimlerinde sendika bürokrasinin de desteğini alarak Büyükşehir'i açık ara alan CHP'li yerel iktidar belediyede çalışan kamu emekçilerinin toplu sözleşme taleplerini suskunluk ile geçiştirmeye çalışıyor.

Nisan sonunda KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen İzmir 1 ve 2 No'lu şubeleri, İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde sandık kurarak TİS oylaması gerçekleştirdi. Referandum sandığında iki bin beş yüz çalışan oy kullandı. Yedi kişi hariç herkesin "evet" oyu verdiği referandumun sonucu ise, İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde eylemli bir biçimde açıklandı. Açıklamaya KESK Genel Başkanı Sami Evren, Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara'nın yanı sıra yüzlerce kamu işçisi katıldı. "Toplu Sözleşme" pankartının açıldığı açıklamada sık sık "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları atıldı.

Bu eylemde göze çarpan en ilginç nokta Tüm Bel-Sen İzmir yönetiminin işveren pozisyonundaki Aziz Kocaoğlu'na toz kondurmayan tutumu oldu. Şube yöneticilerinin yaptıkları konuşmalarda aslında "Aziz Başkanın" gönlünün toplu sözleşmeden yana olduğu, fakat etrafındaki bürokratların işe taş koyduğu yönündeki vurgular hâkimdi. Bu durum eylemde atılan sloganlara da yansımıştı. Bu tür eylemlerde duymaya alışık olduğumuz sloganların yanı sıra "Demokrat Başkan Cesur Davran" şeklinde işveren pozisyonundaki belediye başkanını "motive eden" sloganlar da atıldı.

Bu icazetli ve yürütülecek mücadeleyi baştan ipotek altına alan tutum Sami Evren'in yaptığı konuşmadaki vurgular ile kısmen de olsa dağıldı. Evren konuşmasında; "Belediye bu iradeyi dikkate almalıdır. Dikkate alınmazsa, grev dâhil her türlü eylem hakkımızı kullanacağız. 10 Mayıs'ta yine belediyenin önünde olacağız. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'na çağrı yapacağız. Taleplerimizi kabul etmediği takdirde 12 Mayıs günü 08.30 ile 10.30 saatleri arasında hizmet vermeyeceğiz. 24 Mayıs'ta yine burada olacağız eğer yine bizimle masaya oturulmazsa 25-26 Mayıs iki günlük hizmeti tamamiyle durduracağız" diye konuştu. Evren ayrıca bu mücadelenin demokratlık konusunda esas test olduğunu ifade ederek, memur olarak anılan kamu işçilerinin TİS hakkını tanımayanların demokrat sayılmayacağını ifade etti. Kamu işçilerinin Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hakkına sahip olmadığı, mevcut TİS'lerin usulsüz olduğu yönündeki yanlışları ise imzalanan TİS'lerin rakamlarını okuyarak cevapladı. Bu noktada hangi partiyle kaç adet TİS imzalandığı okunduğunda oransal olarak BDP'li belediyelerin konuya dair tutumlarının olumluluğu bariz biçimde

açıya çıktı. Nitekim BDP burjuva partilerin aksine 90'a yakın belediyesinin çoğunda TİS imzalamış, geri kalanlarında ise sendikalarla TİS konusunda mutabakata varmıştı. Eylemde konuşmayı dinleyen ve çoğunlukla sosyal demokrat burjuva siyasetin etkisi altında kalan kamu işçileri için bu kıyaslamalı yaklaşım hayli ufuk açıcı oldu.

Uzun bir süredir ancak özlük haklarına dair etkisiz olmanın ötesine geçemeyen eylemler gerçekleştirebilen Tüm Bel-Sen bu süreçte TİS ile ilgili canlı ve geçmiş eylemlere oranla çok daha kitlesel bir eylem gerçekleştirecek TİS'i çalışanların önemli bir kesiminin gündemine sokmayı başardı.

12 Mayıs'taki İki Saatlik İş Bırakma Eylemi

10 Mayıs'ta TİS için masaya çağrılan yöneticilerin çağrıya yanıt vermemeleri üzerine 12 Mayıs için alınan iki saatlik iş bırakma eylemi kararı hayata geçirildi. Sabah saatlerinde sendikali kamu işçileri kapılarda yerlerini alarak çalışma arkadaşlarını iş bırakmaya davet ettiler ve belediye önüne "grev var" pankartını astılar. İlk başta katılım az olsa da bir süre sonra birçok birim ve servis iş bırakarak eyleme katıldı.

Belediye önünde yapılan eylemde bir önceki eylemde çıkan havadan bambaşka bir tablo vardı. Önceki eylemlerde belediye başkanını yere göğe koyamayanlar sert bir üslupla ve neredeyse şahsileştirerek belediye başkanına karşı bu kez ağır bir dil kullanmayı tercih ettiler. Aradaki bu tutum

değişikliği ve iki uç arasındaki salınım pek çok kamu emekçisini rahatsız etti. Zira işverene başta hayırhah tutum takınanların daha sonra sert bir dille işverene yüklenmesi inandırıcı ve güven verici değildi.

Sendikaların mevcut yapısı ve kapasitesine dair veri sunan bu duruma rağmen eylem başarılı ve önemli bir katılımı gerçekleştirdi. Belediye yöneticilerinin ricası, valiliğin emri ve polislerin marifetiyle sendikaların ses aracına el konulması tepki yarattı. Gelen ikinci bir ses aracı kamu emekçilerinin ve sendikacıların ısrarı ve kararlılığı sonucu çalıştırıldı. Bu gelişmenin ardından eylem artan bir coşku kazandı ve öngörülen saate kadar hissedilir bir şekilde hizmet üretiminin durdurulması ile sonuçlandı.

Eylem sırasında kürsüden söz alan KESK İzmir Dönem Sözcüsü Ramiz Sağlam konuşmasında Aziz Kocaoğlu'nun Hükümeti ve gerici çevrelerin çıkarmış olduğu siyasi yasaklara ve sendikaların önündeki engellere sığındığını ifade etti. Kocaoğlu'nun toplu sözleşme mücadelesi verenlere, "Enerjinizi yanlış yönlendiriyorsunuz. Gidin AKP'den bu hakkı isteyin" dediğini belirten Sağlam:

"Sormak istiyorum. Toplu sözleşme imzalayan , Bornova, Balçova Belediye Başkanları hangi partiden? Sayın Kocaoğlu sen hangi hakla toplu sözleşme konusunda bizi AK Parti'ye gönderiyorsun? Sana inat, gerici yasalara inat toplu sözleşme ve grev hakkımızı sonuna kadar savunacağız" şeklinde konuştu.

Eylemde söz alan bir diğer isim ise Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara oldu. Baykara, Aziz Kocaoğlu'ndan toplu sözleşme imzalamasını istedi. Baykara, toplu sözleşme ve grev hakkının engellenmesinin ne Kocaoğlu ne de çalışanların yararına olmadığını belirterek şunları söyledi:

"Siz ne kadar inatçıysanız, biz de o kadar inatçıyız. Bizi ve kendinizi yormadan kısa sürede talebimize yanıt veriniz. Siz çalışanlara bir adamı atarsınız biz beş adım atacağız. Sayın Kocaoğlu çalışan arkadaşların hakları konusunda ne kadar cömert davranırsanız, biz de hizmet üretiminde o kadar cömert ve yürekten davranırız."

İzmir Büyükşehir Belediyesi memurlarının toplu sözleşme mücadelesini şubenin değil Tüm Bel-Sen ve KESK Genel Merkezleri'nin üstlendiğini belirten Baykara, toplu sözleşme hakkını alana kadar her etkinlikte memurun yanında olacağını söyledi. İş bırakma eylemine katılanlara, 25- 26 Mayıs'taki iş bırakma eylemine hazır olmaları ve çalışma arkadaşlarını da ikna etmeleri çağrısında bulundu.

Bu eylem bu bakımdan hem bir uyarı eylemi hem de aynı zamanda 25-26 Mayıs'ta yapılacak grev öncesinde iki günlük grev öncesinde de bir prova rolü üstlenmiş oldu.

25-26 Mayıs Öncesi Son Uyarı Eylemi

24 Mayıs'ta gerçekleşen bu son eylem 25'inde yapılacak grev ve 26'sındaki genel grev öncesinde son uyarı niteliğindedir.

Öğle arasına denk geldiği için önceki eylemlere kıyasla daha düşük bir kitlesellik geçen eylemde "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" gibi sloganların yanı sıra kimi sendikacıların daha önceki eylemlerde düştüğü gaflete, yani Aziz Kocaoğlu ile ilgili "cesaretlendirici" sloganlar duymamıza da vesile oldu.

Bu manzarayı ancak ve ancak, mücadelesinin başarısını kendi özgücünde ve örgütlülüğünde, kazanımlarını korumanın yolunu kazanımlarını sınıfın geri kalan kısımlarına yayıp, genelleştirmede ve kurtuluşu sınıfın kurtuluşunda görenlerin değiştirebileceği bilinciyle kamu işçilerinin hak mücadelelerini ve örgütlenmelerini güçlendirmeye çabamız sürecektir.

NE AKP NE CHP KURTULUŞ BİRLİKTE MÜCADELEDE!

ÖZGÜRLÜK SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

İzmir'den Komünistler

⇒ cumhuriyetlerinin gerek iç savaş sırasında gerek sonrasındaki kitlik nedeniyle büyük ölçüde etkisiz oluşunu ve özellikle Avrupa İşçi hareketinin sessizliğini de unutmamak gerekir. Ama bunların tamamı da düşmanın gücü nesnel koşulların elverişsizliği gibi nedenlerden çok özel etkenlerin belirlediği bir sürecin söz konusu olduğuna delalet eder.

Ama bugün Taşnakların yani ermeni Menşeviklerin torunlarının gizlemeye çalıştıkları ihanet sadece bundan ibaret de değildir. Zira bugün Ermeni jenosidi diyerek 1915'teki bir olaya işaret edilmesi bu söz konusu dönemeçte olanların öncekilerden daha vahim ve daha büyük bir katliam olmasından ötürü değildir. Bilakis Jenosid kavramıyla izah edilmesinde herhangi bir güçlük çekilmeyecek olan asıl büyük katliam Abdülhabid zamanında ve meşhur Hamidiye alayları eliyle yapılmıştır. Üstelik sadece Ermenilere yönelik olarak değil, bölgedeki tüm gayri Müslim azınlıklara ve alevi Kürtlere kadar uzanan bir çapta gerçekleşmiştir.

Nedense bugün 1915 jenosidi hakkında büyük bir kampanya yürüten Taşnaklar bundan neredeyse söz etmemektedir. Bunun nedeni de sır değildir. Zira Abdülhamit'in İttihat Terakki darbesiyle tahttan indirilmesi ve İkinci Meşrutiyet'in ilan edilmesiyle birlikte başka yerlerde diğer Menşeviklerin yaptığı gibi ermeni Menşevikleri de İttihat Terakki'nin kuyruğuna takılmakta tereddüt etmemiş ve Abdülhamit döneminde olanlar sanki padişahın şahsi kusuru imiş gibi, İttihat Terakki hükümetine koalisyon ortağı olarak katılmışlardır. Bu katılımı birlikte

de 1896 ve sonrasındaki ermeni katliamlarının üstünü bizzat kendileri örtmüşlerdir. Bu koalisyon ortaklığı Birinci paylaşım savaşının seyrine paralel olarak, bilhassa Rusya'nın galip devletler arasında olması belirginleştiği ölçüde Taşnaklar savaşı yürüten hükümet ile bir ilişki içinde olmamayı tercih etmişlerdir. Osmanlı İmparatorluğu ile müttefikleri (Bilhassa Almanya) açısından Ermeniler bir tehlike haline geldiği andan itibaren Osmanlı İmparatorluğunun savaş makinesi hedef tahtasına Anadolu'daki Ermenileri de koymuştur.

Ama bu noktadan sonra olanları hatırlayıp öncesini unutmaya devam etmek de suçtur; ve ihanet düşmanın suçlarından daha hafif bir suç değildir.

Bu unutturulmak istenen olgunun yanı sıra bir başka tuhaflığı da altının çizilmesi gerekir: Osmanlı İmparatorluğu'nu tarihe gömüp yeni bir devlet kurmuş olmakla böbürlenmiş Kemalistlerin mirasçıları neden bugün Cumhuriyetin ilanından öncesine ait bir olaydan dolayı bu kadar büyük bir hassasiyet duymaktadırlar? Neden o bizi ilgilendirmez; o dönem Osmanlı İmparatorluğu egemenliği söz konusu idi; biz yeni bir devletiz TC'ye demeye kimsenin dili varmamaktadır?

TC Osmanlı İmparatorluğunun Devamı mıdır; Bir Kopuş mudur?

Bugün Osmanlı İmparatorluğunun gerek 1915'teki gerekse de daha önceki suçlarının hesabını muhtelif devletler veya akımlar hiç tereddütsüz TC devletini Osmanlı İmparatorluğunun eylemlerinden sorumlu tutmakta tereddüt etmemektedirler? Neden TC'yi temsil edenler neden bizi geçmiş ilgilendirmez

diyememektedir? Nasıl olur da komşudaki SSCB Çarlığın suçlarından sorumlu tutulamamaktadır da TC Abdülhamit ve İttihat terakki den sorumlu tutulabilmektedir?

Bu sorunun cevabı basittir: çünkü TC Osmanlı İmparatorluğundan bir kopuş değil onun süreklilik içinde devamını temsil etmektedir. Bu sorunun cevabını asıl vermesi gerekenler bir yandan Marksist Leninist geçinip bir yandan da TC'nin kuruluşunu bir kopuş, bir anlamda bir burjuva devrimi de olsa devrim gibi görüp gösterenler olsa gerektir.

İşin doğrusu bu olgu aynı zamanda Cumhuriyetin kuruluşunun Büyük Millet Meclisi'nin Saltanat ve hilafeti lağvedip cumhuriyeti ilan etmesinin açıkça emperyalistlerin rızası ve hatta dayatmasıyla olduğunu bir kez daha teyit eden bir gerçektir.

Ne var ki elbette emperyalistler 1923'te TC ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki sürekliliği dayatırken bugün Ermeni jenosidinin hesabını TC'den sormak maksadıyla bunu yapmadılar. Hatta bilakis bu sürekliliğe rağmen uzun yıllar boyunca TC'ye bunun hesabını sordukları da aşıkardır.

Emperyalistlerin asıl gerekçeleri Osmanlı İmparatorluğunun borçlarını TC'den tahsil etmeyi ve daha önce Osmanlı İmparatorluğu adına imzalanan anlaşmaların geçerliliğini güvene altına alma kaygısı idi. Zira komşudaki genç Sovyet hükümetinin ilk işlerinden biri çarlık rejiminin sınırları ve devlet kurumları gibi hiçbir alacağını kabul etmiyoruz diyerek gerçek bir kopuşun nasıl olduğunu göstermek olmuştur. Oysa TC 1954 yılına

kadar Osmanlı'nın emperyalist ortaklarına ve efendilerine olan borçlarını taksit taksit ödemeye devam etti. Sadece bu olgu bile TC'nin kuruluşunun ve sözümona 7 düvele karşı yürütülen kurtuluş savaşının gerçek mahiyetinin belgesidir.

Ama kuruluşu sırasında TC'nin razı olduğu bu süreklilik o zaman Ermeniler bakımından bir yükümlülük getiriyordu (Lozan'da tarif edilenler dışında); TC de kendisine bir cumhuriyet bağışlayan emperyalistlere olan borcunu nakit olarak ve taksit taksit ödemekte mahzur görmemişti. Ne var ki bu vaktiyle yapılmış anlaşmanın bir yan ürünü olarak bugün TC Osmanlı'nın Ermenilere yönelik suçlarından da sorumlu tutulmaktadır ve tıpkı Dünyunu Umumiye borçları gibi buna itiraz edecek bir durumu yoktur. Bu bakımdan tam da Büyük Millet Meclisi'nin açılışından bir gün sonra anılan Ermeni sorunu her yıl bir kez daha TC'nin kuruluşu hakkındaki efsanelere ışık tutulmasına vesile olmaktadır.

Bu Sorun Bugün Neden Önemli?

Bugün bir kez daha aynı topraklar üzerinde yoğunlaşan bir emperyalist paylaşım kavgasının gerilimi hüküm sürmektedir. Özellikle Irak'ın işgali ve Baas'ın devrilmesinin ardından gündeme gelen bir federe Kürt devleti olasılığı ile birlikte, Sevr'i hatırlayanlar ve Lozan'ın savunulmasının önemini hatırlatmaya başlayanlar artmaktadır. İlginçtir artık Ermeni sorununun tartışılması gerektiği de bu iklimde yayılan bir fikir olmaktadır. Türk Devleti adeta Ermenilere karşı bir katliamın yapıldığını kabul etmeye razı olmuş durumdadır; hatta, soykırım kavramını resmen kabul etmeyecek olsa bile,

bunun tartışılmasına tahammül edecek durumdadır. Bunun anlamı şudur Ermenilere bir kez daha ulusal değilse bile bireysel haklar bazında iltimas geçip Kürtlerin ulusal varlığını bir kez daha inkar edebilmenin koşullarını aramaktadırlar. Hatta Kürtlere kendi kaderlerini tayin hakkından vazgeçmeleri karşılığında vaktiyle Ermenilere yapıldığı gibi, azınlık hakları vaad etmeye bile hazırlanmaktadır Türk Devleti.

Öte yandan Güney'deki Kürtlerin önünde de benzeri tuzaklar kurulmaktadır. Adeta Sevr benzeri bir statü ile kazanılıp azınlık statüsüne razı olmaya mecbur edilerek ulusun özgürlüğü ülkenin birliği ve bağımsızlığı davasından vazgeçmeye zorlanmaktadır, Kürtler.

Yine o zamanki gibi bugün nesnel koşulların elverişli olmadığını Kürtlere hatırlatmak isteyenlerin sayısı da günden güne artmaktadır. Böylece, nesnel koşullara boyun eğerek ulusal kurtuluş davasından vazgeçme eğiliminin özne etkenlerin değil nesnel koşulların zorunlu bir sonucu olduğu yanlışlaması alttan alta yayılmaktadır. Böylece oportünizmin teslimiyetçiliğin rolünün tali olduğu fikri yayılarak buna karşı mücadelenin öne kesilmektedir.

İşte sırf bu özet hatırlatma bile Sevr'den Lozan'a gelirken Ermenilerin ve Kürtlerin başına kimlerin hangi çorapları ördüğünün hatırlanmasının güncel bir önemi ve anlamı vardır.

Bu deneyimlerden ibret alarak mücadele eden komünistlerin sorumlulukları arasında oportünizme karşı mücadelenin bu kesitine de ışık tutmak da bulunmaktadır.

GANDİ KEMAL EZİLENLERE KARŞI

Mayıs ayının başından beri Türkiye siyasal yaşamının gündemine CHP oturdu. Kimlere ait olduğu hala tartışılan ve kendisi tarafından da tezkip edilmeyen yatak odası görüntülerinin internet ortamına yayılmasıyla başlayan süreç Baykal'ın CHP Genel Başkanlığından istifasıyla devam etti. İlk elde pek çokları Baykal'ın pişkin bir biçimde geri döneceğinden emin gibi konuşurken aday olmayacağını ilk açıklayanlardan biri olan Kılıçdaroğlu, CHP'nin derin teşkilat dehlizlerinde hazırlanan plan doğrultusunda önce aday sonrasında da CHP genel başkanı oldu. Böylece bu tertibin arkasında Baykal'ın iddia ettiği gibi AKP'nin olmadığı da iyice açığa çıktı. Kısacası kaset skandalından Kılıçdaroğlu fırtınasına Türkiye siyasetinde dört mevsim birden yaşanıyor. Bir yandan burjuva siyasetçileri birbirleriyle en aşağılık şekillerde yarışıyorlar, diğer yandan bir bürokratin başına kasket takılarak halkçı bir lider yaratılmaya çalışılıyor.

Bugün Kılıçdaroğlu'na dair yazılanları gündem saptırma için kopartılan bir kuru gürlütü, gelip geçici bir halkla ilişkiler kampanyası olarak tarif etmek doğru değil. Gelişmelerin tam tersi istikamette seyrettiği, emekçilerin başına yeni bir çorap örnek için uzun vadeli planlar yapıldığı ortada. O yüzden Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçiş sürecini iyi okumak, solun bu gelişmeler karşısındaki görevlerini iyi tarif etmek gerekiyor.

Deniz Baykal'ın Ayağını Kaydıran, Kılıçdaroğlu'nun Yıldızını Parlatan ABD'dir

Kılıçdaroğlu hakkında ilk söylenmesi gereken kendisinin kapsamlı bir planın vitrini olduğudur. Kılıçdaroğlu sözümüne dürüstlüğü, çalışkanlığı, hitabet yeteneği, yahut örgütcülüğü sayesinde CHP içerisinde yükselip başkanlık koltuğuna oturmamıştır. Tüm burjuva partilerinde olduğu üzere CHP'de de Kılıçdaroğlu kendi efendilerinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere keşfedilmiş ve ihtiyaç hasıl olduğunda yıldızı parlatılmıştır.

Bu bakımdan Deniz Baykal'ın kasetini piyasaya sürenlerle, "alçakça bir komploya kurban gitti" diye ağlayanlarla, bugün "Türkiye'de Kılıçdaroğlu rüzgar esiyor" kampanyasını yürütenler aynı kesimlerdir. Baykal'a yönelik hamlenin tetikçiliğini somut olarak kimlerin yaptığını bilmek bugün için mümkün olmasa da söz konusu kesimlerin kimler olduğunu görmek zor değildir. Kılıçdaroğlu'nun yıldızının parlatılıp Baykal'ın altındaki iskemlenin çekilmesi planını yapan elbette Amerika'dır ve onun Türkiye'de iş tuttuğu TÜSİAD'dır. Üstelik bu planın uygulanmasına bugün başlanmıştır. Bu doğrultuda atılan adımlar ta 2009 yerel seçimleri öncesine dayanmaktadır. Dün Kılıçdaroğlu'nu Uğur Dündar'ın programında Dengir Mir Fırat'ın karşısına çıkarılanlar bugün de onu dürüst, alçak gönüllü, halkçı lider olarak yüceltmektedirler.

Aslına bakılırsa ABD'nin planladığı bu tür operasyonlar Türkiye'de ilk kez gerçekleşmemektedir. Hatta bugün endişe içinde "Manşetle gelen manşetle gider" tespitinde bulunan Erdoğan'ın kendisinin başbakanlığı da böyle bir süreç sonucunda gerçekleşmiştir. Önce türlü kasetlerle Erbakan'ın Refah Partisi yıpratılmış, Refah Partisi içinde kurulan Fazilet Partisi'nin içinde Erbakan'ın egemenliği benzer manevralarla zayıflatıldıktan sonra bu partinin içinden ayrılan ve bu süreç içerisinde üç dört kez Washington'a gidip gelen Erdoğan'ın yıldızı manşetlerle parlatılmıştır. Ancak buradan yola çıkıp ABD'nin düzenlediği her tertibin de başarıya ulaştığı sonucuna varmak da doğru olmaz. Ecevit'in hastalığı sırasındaki İsmail Cem, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan'ı Yeni Oluşum Hareketi adıyla piyasaya sürülmesi, ardından bu ekibin siyaseti terk etmesi de CHP'ye çelme takarak AKP'nin önünü açan benzer bir komplonun ürünüydü.

Baykal'a Karşı Tertip Muhalefet Boşluğunun Emekçi ve Ezilenleri Temsilen BDP Tarafından Doldurulmasına Fırsat Vermemek İçin Yapılmıştır

Kılıçdaroğlu'nun yelkenlerini şişiren bu tezgahın arkasındakiler Amerika ve TÜSİAD olsa da bu tezgahın nedeni Amerika'nın yahut TÜSİAD'ın AKP'nin politikalarına karşı olması değildir. Bilakis AKP'nin uyguladığı politikalar emperyalist efendileri ve onun işbirlikçileri tarafından çizilmiştir. Bu bakımdan İran konusunda Amerika ile Türkiye arasındaki sürtüşmeler yahut Aydın Doğan'la Erdoğan arasındaki ihale ve vergi borcu kavgalarına bakarak "efendileri AKP'den vazgeçti" tespitini yapmak zorlama olur. Bu tür sürtüşmeler ve anlaşmazlıklar elbette vardır ancak dün AKP'yi iktidara taşıyanlar henüz AKP'den vazgeçmiş değillerdir. Aksine söz konusu olan daha çok AKP'nin yıpranmakta olması, ve Amerikalı politikaları uyguladıkça hem içerde hem de dışarıda giderek daha da yıpranacak olmasıdır. Bu noktada asıl sıkıntı AKP karşısında bir muhalefet boşluğunun bulunmasından ve bu boşluğun BDP sayesinde

emekçiler ve ezilenlerin çıkarlarını temsil eden bir siyasal cephe tarafından doldurulması ihtimalinin giderek kuvvetlenmekte olduğundan ileri gelmektedir. Bu bakımdan bugünkü tertibin arkasındaki nedenler yaklaşık iki senedir KÖZ sayfalarında dile getirilmektedir.

Bugün ABD ve burjuvazinin baskın kanadını oluşturan TÜSİAD açısından yaşanan sıkıntı bir iktidar boşluğu değil bir muhalefet boşluğudur. Ortada bir iktidar boşluğu olmadığı besbellidir. Çünkü emperyalistlerin mutfağında pişirilmiş politikalar parlamentoya hakim, kamuoyunu yönlendirme kapasitesi olan güçlü bir hükümet tarafından uygulanmaktadır zaten. Düzenin sahipleri açısından rahatsız edici olan bu politikaların karşısında bir burjuva muhalefetin bulunmasıdır. Özellikle son üç yıldır düzen partileri muhalefet yapma kapasitelerini yitirmiş görünmektedir. Daha önceden, yani emperyalistler arasındaki rekabet keskinen, TÜSİAD ile OYAK-TSK arasındaki güç dengesi netleşmemişken bir emperyaliste karşı diğerinin, bir burjuva grubuna karşı ötekini uşaklığını yapan muhalefet partilerinin yaptıkları muhalefet artık bugün için geçersizdir. Emperyalistler ve burjuvalar arasında görece ve geçici de olsa bir uzlaşmanın sağlandığı dönemde CHP'nin bugünkü muhalefeti istenir bir ve kaldırılabilir bir muhalefet değildir.

"Rakipleri AKP'ye sert darbelerle saldıranın onun yerine geçebilecek kabiliyeti kazanmakta değildir. Darbe olasılıklarından söz edenler hatta bunu dileyenler bir darbenin ardından kimin nasıl hükümet edeceğini söylemeye sıra geldiğinde suskunluk mertebesinde bir kekemelik nöbetine kapılmaktadırlar. Muhalefetin üzerine en tehlikeli hamlelerle gitmekten çekinmeyen AKP halihazır muhalefetin büsbütün ortadan kalkmasından ciddi bir biçimde ürkmektedir. AKP gerçek bir muhalefetin olmayışından ve bir muhalefet boşluğu olmasından yakınmakta, muhalefet adeta devletle özdeşleşen bir hükümet tablosu nedeniyle hükümete varmak isterken devlete varmak zorunda kalmaktan çekinmekte, bu durumda şikâyet etmektedir. Bununla birlikte parlamentoda veya sokakta muhalefet ederek yapamadığını bu sefer devletin güya tarafsız görünmesi gereken kurumlarını harekete geçirerek yapmak zorunda kalmaktadır. Bütün bunlar hem gerilimi arttırmakta hem de bu dalaşın giderek koyulaşan bir siyasi krize yol açmasına neden olmaktadır." (19.04.2008 **Kitlesel ve Birleşik Bir 1 Mayıs'ın Önündeki İmkanlar ve Tuzaklar**)

Kılıçdaroğlu Yönetimindeki CHP Amerikalı Politikaların Uygulanması Yolunda AKP'ye Alternatif Olacak

Alanı genişleyen Orta Doğu'da uzun vadeli plan ve hesapların söz konusu olduğu koşullarda ABD'nin başlıca dayanak olarak tahkim etmek istediği Türkiye'de bir muhalefet boşluğunun yaşanması emperyalistler ve işbirlikçileri açısından iki nedenle istenir değildir. Herşeyden önce burjuva siyasetinde muhalefet partisi düzenin yedek lastiği anlamına gelir. Hükümet yıprandığında yerine muhalefet partisi geçer ve aynı politikalarla yola devam edilir. Hükümetin yedeğinde iktidara gelmeye müsait bir muhalefet partisinin bulunması bu türden devir teslimler için ille de hükümetteki partinin yıpranmasını beklemeyi gerektirmez aynı zamanda bu partilerin yıpratılmasını da mümkün kılar. Başka bir deyişle yedekte bir muhalefet partisinin olduğu koşullarda hükümet burjuvazi için vazgeçilmez değildir. Bir yanlış görüldüğünde geriletebilir, yıpratılabilir, değiştirilebilir.

Oysa bugün Türkiye'de durum hiç de böyle değildir. İşçilerin ve ezilenlerin düşmanı politikaları sadakatle uygulayan AKP bir yandan kaçınılmaz bir şekilde yıpranmaktadır ama aynı politikaları aynı kararlılıkla ve geniş bir seçmen kitlesini arkasına alarak uygulayabilecek bir parti ortada görünmemektedir. Dahası mevcut durumda AKP'nin rakiplerinin darbe hayalleri peşinde olması ve Baykal'ın Ergenekon davasının avukatlığına soyunmak suretiyle kitlelere değil asker sivil bürokrasiye ve onlardan medet uman dar çevrelere seslenen bir politikayı benimsemiş olması bu durumun vahametini arttırmaktadır. Öte yandan AKP vazgeçilmez olduğunu hissettikçe efendileri AKP'nin gerek İran gerekse de Aydın Doğan'ın vergi borcu meselelerinde ortaya çıkan "özerk" politikalarını yahut «van minitürü şovlarını sineye çekmek zorunda kalmaktadır. İşte Orta Doğu'da istikrarlı ve kalıcı planlar peşinde olan ABD emperyalizmi bakımından sorun teşkil eden durum budur; çare aranmak zorunda olan sorun da bundan ibarettir.

Kılıçdaroğlu'nun CHP'si ise bu sorunu ortadan kaldırmak üzere ortaya çıkan bir fırsattır hatta bu amaçla tasarlanmış bir çözüm olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Kaldı ki, kürültay'da yaptığı konuşmadan anlaşıldığı

üzere Kılıçdaroğlu'nun AKP'nin politikalarına alternatif bir politikası yoktur. "Dış politika bir satranç işidir", "Avrupa Birliği karşısında onurlu politika" türü gevelemelerin "yolsuzluğa işsizliğe son vereceğiz" türü genel geçer hamasi söylemlerin dışında AKP'nin uyguladığı çizginin dışına laf düzeyinde dahi çıkamamaktadır Kılıçdaroğlu.

izleyeceği muhalefetin İngiliz tipi muhalefet olduğunu söylemesi, gölge kabine hazırlıklarına başlaması da şaşırtıcı değildir. Nitekim İngiltere majestelerinin parlamentosu majestelerinin muhalefetinin dönem dönem yer değiştirdiği bir politik rejimdir. Muhalefetin her bakanı bir gölge bakanla takip etmesi de esas olarak hükümet politikalarının sürekliliğinin sağlanmasına hizmet etmektedir. Bugünlerde Kılıçdaroğlu'nun kurmaya çalıştığı gölge kabine de AKP politikalarına alternatif üretmek için değil onu düzen tarafından kabul edilebilir sınırlarda eleştirip, sonrasında da takipçisi olabileceğidir.

Kılıçdaroğlu BDP'nin Önünü Kesmek İçin Sahnede

Ancak muhalefet boşluğu Amerika ve TÜSİAD'ı bir ikinci nedenden ötürü de rahatsız etmektedir ve ABD'nin muhtaç olduğu istikrar asil tehdit etmeye aday olan neden de buradadır.

Birinci nedenin farkında olanlar nispeten fazla olsa da bu ikinci nedeni görenlerin sayısı parmakla sayılacak kadar azdır. Ortada bir muhalefet boşluğunun olması sadece hükümete yerleştirilebilecek bir muhalefet partisinin bulunmaması anlamına gelmez, aynı zamanda hükümetin politikalarından bunalan kesimlerin öfkelerini emekçi, emekçilerin ezilenlerin sınırlarını düzen sınırları içinde tutabilecek bir emniyet sübabının bulunmaması anlamına da gelir. Burjuvazi açısından daha da ürkütücü olan ise bu boşluğu doldurma yeteneğinde olan ama denetim altında bulunma ihtimali zayıf olan bir alternatifin mevcut olmasıdır.

Bugün Türkiye'de yaşanan durum da tastamam böyledir. AKP'nin işsizliğe mahkûm ettiği emekçiler, yok saydığı Kürtler elbette Deniz Baykal'ın CHP'sine iltifat etmemektedirler. Bilakis, KÖZ'ün özellikle 2007 seçimlerinden beri işaret ettiği üzere, önce DTP şimdi de BDP AKP'nin politikalarına karşı muhalefetin tek adresi olarak görünmekte, bu niteliği gittikçe daha belli olmaktadır. "Türkiyelileşme" hedefiyle BDP'nin özellikle parlamentoda izlediği çizgi de kendisinin böyle bir çekim merkezi olmasına müsait bir zemin sunmaktadır. Başka bir deyişle düzen güçlerinin yaşadıkları muhalefet boşluğu toplumsal muhalefetin merkezine düzen partisi olmayan BDP'nin oturmasının önünü açmaktadır.

Her ne kadar DTP de BDP de henüz tam olarak bu işlevi yerine getirmek ve bu boşluğu dolduracak bir siyasi parti olarak hareket etme konusunda acemilik veya tereddütler yaşasa da Amerika'dan TÜSİAD'a burjuvazinin tüm kesimlerini endişelendiren de asıl bu gelişmedir. Zira Orta Doğu'da siyasi gericiliğin Türkiye aracılığıyla yayılacağı, demokratikleşme tantonasıyla 12 Eylül rejimine yama yapılacağı, küresel piyasalara uyum adı altında emekçilerin yüzde yirmi işsizliğe mahkûm edileceği bir dönemde en az istenen şey düzen partilerinden bağımsız bir partinin toplumsal muhalefetin odağında yer almasıdır; daha da önemlisi böyle bir partinin marjinal bir siyasi etken olmakla kalmayıp meclis aritmetiğinin dayattığı problemlerde belirleyici bir ağırlık kazanması ve yerel yönetimler düzeyinde göz ardı edilemeyecek bir siyasi güç elde etmesidir.

Gandî Kemal'li CHP ise tam da bu bağımsız muhalefetin önünü kesmek için «biçilmiş bir kaftan-görünüm taşımaktadır. Kravatsız, kasketli pozları bunun için tasarlanmıştır. «Zenginlerin havuzunda altın olacağına halkın arasında tenekeler oluru» edebiyatı bunun içindir. Merdivenaltı atölyelerde çalışan türbanlı kızların sigorta hakkından bu amaçla söz etmektedir. İlk seyahatini Zonguldak'a yapmasındaki hedef de budur. Amaç bellidir işçi sınıfının en çok ezilen, en çok sömürülen kesimlerini BDP'nin tabanından koparmak, BDP'ye yönelmekte olanların ise yüzünü CHP'ye dönmelerini sağlamak. Bu çerçevede 32 yıldır kapalı tutulan Taksim alanının tam da BDP 1 Mayıs'ı örgütlemeye sorumluluğunu alacağını ilan etmişken AKP'nin anayasa turlarını Baykal gibi geri çevirmeyen DİSK'e emanet edilmesi de rastgele bir gelişme değildir.

Taksim'deki 1 Mayıs İle Kılıçdaroğlu Fırtınasının Denk Gelmesi Tesadüf Değil

Besbelli Taksim'in 1 Mayıs'a açılması ile CHP'de yaşanan gelişmeler birbirlerine paraleldir. Düzen güçleri 1 Mayıs'ın BDP'nin ön almasından ve 1 Mayıs'ı bir AKP'yi protesto mitingine çevirmesinden

endişelenip 1 Mayıs'ın anahtarını CHP kuyruğundaki sendikalarla teslim etmiş ve böylece 1 Mayısta BDP'yi etkisizleştirmeyi hedeflemişlerdir. Şimdi de CHP'nin anahtar Kılıçdaroğlu'na teslim edilmekte, sözümüne halkçı muhalefetiyle AKP'ye öfke duyanları bu partide toplamak hedeflenmektedir.

Haftasonunda DİSK yönetiminin Zonguldak'ta değil de tam kadro olarak CHP kurultayında yer alması, Taksim fatihi Süleyman Çelebi'nin Kılıçdaroğlu'na kurumsal destek sunacaklarını açıklaması da bu resmi tamamlamaktadır.

Öte yandan halihazırda CHP'den uzak duran Sangül ve ekibi ve DSP'den BDP'den uzak durma eğiliminde olan ama öteden beri CHP tabanıyla temas içinde olmaya eğilimli bir sosyalist sol kuşağa kadar nispeten geniş bir kuşağın da BDP etrafında kenetlenmekten Kılıçdaroğlu önderliğindeki bir CHP'ye şu ya da bu biçimde yakın durmasını sağlamak da hayalperestlik değildir. Bu bakımdan önümüzdeki süreci bu yönden de dikkatle izlemek gerekir.

Nitekim M. Yalçın'er'in Kurultay'ın ardından kaleme aldığı ve bir yandan CHP'yi eleştirirken bir yandan Kılıçdaroğlu'nun sözlerine önem veren şu satırları «Gandî Kemal'in nasıl bir göz bağılığı soyduğuna ibretle görmeyi sağlıyor:

"... Doğru, bir rüzgar var, esiyor. Ama bir coşku var ki şimdi, Ecevit bile böylesini var edememişti. Kongre salonunun içi ve dışı, gözlerinin içi gülen, bu kez kaderinin değişeceği umudunu taşıyan ve yerinde durmayan alt tabakalardan kalabalıkla dolu. Kılıçdaroğlu, evet, dürüst. Ecevit'ten bile daha çok. "Ben zengin olmayacağım. Çocuklarım da zengin olmayacak" sözü önemli. Hem AKP ve Erdoğan eleştirisi olarak... Hem halkçı bir tutumun işareti olarak... Etrafımın da zenginleşmeyeceği vurgusu, Ecevit'i sallıyor. Fazlasıyla baktan söz ediyor. Önemli... "Ben yok, biz var" sözü liberallerin birey ve bireycilik yüceltisi karşısına toplumun, toplumsal çıkarların çıkarılması türü özlemlere yanıt olarak ileri sürülüyor. Ve "yeniden sosyal devlet" önermesiyle tamamlanıyor. "Sanayici artık bu ülkenin kanu görevlisidir" diyor, ancak emeğin bakları ve işçi vurgusu fazlasıyla yoğun. İşsizlik ve yoksulluk, üzerinden yürünecek eksen olarak belirlenmiş ağırlıkta ele alınıyor Kılıçdaroğlu tarafından. Ve "Taşeronu gömeceğiz" diyor. Önemli... Demokrasi ve demokratikleşme de Kılıçdaroğlu aracılığıyla CHP tarafından yeniden batırılıyor. Artık tek "demokrasi savunucusu" nun AKP olmayacağı anlaşılıyor. Üstelik Kılıçdaroğlu, yüzde 10 barajını indirme sözü de veriyor, özel yetkili mahkemelerin kaldırılması sözünü de... .. Etnisite ve inanca dair sorunların insanlık ve kardeşlik temelinde ele alınacağı genel söylemi ileri sürülüyor. Kürt sorunu, zor olan ulusal hak eşitliği savunulmadan yoksullukla mücadele ve emekçinin kardeşliği sorunu olarak konuyor. Burada kardeşlik bir değer kaybına uğruyor, ancak barış talebi sabiplenilerek bu en zor sorun aşılılmaya çalışılıyor. Ulusal değerlerin sabiplenilmesine, AKP "iktidarı"nın, emperyalizmin adı verilmesine bile, ülkeyi başkalarının adına yöneten taşeron ilan edilmesiyle ortaya konuyor..."

Tam da bu noktada Gandî Kemal lakabı üzerinde durmakta yarar var.

"Düşmanı" Tarafından Heykeli Dikilen Sözde "Anti-Emperyalist" Burjuva Demokrati**GANDHI**

Komünist Enternasyonal'in İkinci Dünya Kongresi'ndeki en önemli tartışmalardan biri ulusal sorun ve sömürgeler sorunu etrafında geçti. Bu konudaki karar tasarımsını hazırlamakla görevli komisyonda Lenin de yer alıyordu ve tartışmaya sunulan tasarlardan biri de bir Hintli komünistti: Roy. Komisyonun raporunu kongreye sunarken Lenin, "bu sorun üzerine benim yazdığım tezler, ama daha çok da Roy yoldaşınlar oldukça canlı tartışmalara yolaçtı." demişti. Roy'un itirazları üzerine Lenin'in taslağında yapılan en önemli değişiklik komünistlerin sömürge ülkelerdeki burjuva demokratik hareketi destekleyip desteklemeyeceği konusuna ilişkindi. Lenin'in taslağında komünistlerin geri ülkelerde burjuva demokratik hareketleri destekleyebileceği ve desteklemesi gerektiği söylenmekteydi. Roy tam da buna itiraz etmiş ve sömürgelerdeki burjuva demokratik hareketin bir yandan sömürgeci güçlere karşı savaşırken, diğer yandan da komünistlerin önlünü kesmeye çalıştığına işaret etmişti. İşte bu itirazlar üzerine Lenin kendi taslağında düzeltme yapmayı kabul etti ve bu değişiklikleri kongreye kendisi bizzat sundu:

"Şöyle itirazlar geldi, eğer burjuva demokratik hareketten sözedersek, reformist hareketle devrimci hareket arasındaki tüm ayrımlar silinecektir. Oysa bugünlerde, sömürge ve geri ülkelerde bu ayrımlar bütün çıplaklığıyla belirmişti; zira emperyalist burjuvazi reformist hareketi ezilen halklar arasında yaymak için bütün imkanlarıyla özen göstermektedir. Sömürücü ülkelerin burjuvazisiyle, sömürgeci ülkelerin arasında belirli bir yakınlaşma olmuştur. Öyle ki; ezilen ülkelerin burjuvazisi sık sık, hatta çoğunlukla bir yandan ulusal hareketleri desteklerken, bir yandan da emperyalist burjuvaziyle anlaşma halindedir; yani emperyalist burjuvaziyle birlikte devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı savaşmaktadır. Bu komisyonda tartışmasız bir biçimde tanıtıldı ve bu ayrımlar gözönünde bulundurularak hemen hemen her yerde burjuva demokratik teriminin yerine ulusal devrimci terimini koymanın tek doğru tutum olacağına kanaat getirdik." (Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal Belgeleri, s.206)

Gandi Kemal İsmi Hak Ediyor

Gandi nasıl Hindistan'daki devrimci mücadeleyi pasifist bir temelde yozlaştırıp düzen sınırları içinde tutmuşsa Kılıçdaroğlu da bugün sinyallerini giderek artıran halk muhalefetinin bağımsızlaşmasını engelleyip Atatürk'ün partisi içinde tutmayı hedeflemektedir. Hizmetleri nedeniyle Londra'ya Gandi'nin heykelini diken emperyalistler şimdi de gazeteleri ve televizyonlarıyla Kılıçdaroğlu'nun yıldızını parlatmakla meşgullerdir. Kısacası Gandi Kemal temelsiz bir yakıştırma değildir. Gandi Kemal lakabını bütünüyle hak etmektedir.

Bugün sol akımlar içinde Kılıçdaroğlu ile birlikte CHP'nin nitelik değiştirdiğini, emekçilerin ve ezilenlerin dostu bir parti karakterini kazandığını söyleyen hiçbir akım yoktur. Hatta tüm akımlar CHP'ciliğin geçmişte sola verdiği zararları sıralayıp durmaktadır. Bu bakımdan bugün bu genel doğruların tekrarlayıp, hayali CHP'cilerle savaş açarak sola nasihat olarak vermenin hiçbir anlamı yoktur. Bilakis bugün bu genel doğruların tekrarlayanlar arasında bu doğruların arkasında kendi CHP kuyrukçusu tutumlarını perdelemektedirler. Zira aynı saptamaları yapanlar 2009 yerel seçimlerinde

Lenin'in kullandığı "burjuva demokratik" terimi yerine nihai tezlerde "ulusal devrimci" terimi oy birliği ile benimsenmişti. Aynı tartışma sürecinde ezilensömürülen yığınları emperyalizme karşı silahlı bir ayaklanmaya yönelmeyen akımların desteklenmemesi gereği vurgulanmış, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yer alan burjuva, küçük burjuva akımların, emperyalizmle işbirliğine gidilmesinde ve proletaryanın sınıf mücadelesinin ikame edilip bastırılmasında belirleyici bir rol oynamaya aday olduklarına dikkat çekilmişti.

Doğrusu burjuva demokratik hareket kavramıyla, ulusal devrimci kavramları arasındaki farkın ne olduğu o zaman da çok net anlaşılmadı, hala bu konuda tam bir zihin açıklığı yoktur. Bu ayrımın neden önemli olduğunu belki de kuşayıcı milliyetçi hareketi önderliğinde kurulmuş olan TC'deki devrimciler bilmek zorundadır. Buna karşılık Hintli komünist Roy'un burjuva demokratik hareketi destekleme konusundaki itirazlarını yükseltirken aklına getirdiği kuşayıcı milliyetçiler değil, kendi ülkesinde emperyalizme karşı devrimci bir halk ayaklanmasının önlünü kesip İngiliz emperyalizmine karşı başka emperyalistlerden destek alma arayışı içinde olan burjuva demokratik harekettir. Bu hareketin en çok bilinen ve bir bakıma simgeleşmiş olan önderi Mahatma Gandhi'dir.

Asıl adı Mohandas Karamchand olan, ama daha çok yüce ruh anlamına gelen Mahatma lakabıyla tanınan Gandhi hiç kuşkusuz yirminci yüzyılın en çok tanınan siyasi şahsiyetleri arasında gelir. Ama en çok tanınan demek en iyi bilinen anlamına gelmiyor. Gandhi daha çok bir ulusal kurtuluş kahramanı olarak bilinir; Hindistan'ın yüzlerce yıl İngiliz sömürgeci olarak kaldıktan sonra bağımsız bir burjuva devleti haline gelmesinde Gandhi'nin hatırı sayılır bir rolü olduğu da doğrudur. Ama bu rolün Hindistan'ın sömürülen geniş yığınlarının kaderi açısından hayırlı bir rol olduğu doğru değildir.

Aslına bakılırsa, uzun yıllar boyunca Gandhi İngiliz egemenliğine karşı ulusal mücadelenin önde gelen bir şahsiyeti olmuş, hatta bir çok kez tutuklanıp cezaevine girmiş de, bir ulusal kurtuluş savaşçısı olmamıştır. Gandhi aslında Roy'un desteklenmemesi gerekir diye itiraz ettiği sömürgelerdeki burjuva demokratik bağımsızlıkçı hareketlerin en tipik örneğini oluşturur. Bu ayrımlar unutulduğunda Gandhi'nin Hindistan'ın bağımsızlığına varan süreçte ulusal kurtuluş mücadelesinin körükleyicisi değil, frenleyicisi olduğu da çoğu kez unutulmuş, gözden kaçırılan bir gerçekliktir. Nitekim bu unutulduğu taktirde neden Gandhi'nin güya başdüşmanı olduğu İngiltere'de bir heykelinin dikildiği de anlaşılabilir hale gelmiştir. Gerçekten de Gandhi belki de düşmanlar tarafından heykeli dikilen ilk ve tek "ulusal kurtuluş savaşçısı"dır: Gandhi'nin yüzüncü doğum yıldönümü olan 1969'da İngiltere'de bir heykeli dikilmiştir.

Gandi'nin politik kişiliğini renklendiren ve en çok bilinen özelliklerinden biri de onun pasif direniş ve açlık grevi eylemleridir. Gandhi hakkında yaratılan burjuva efsanelerin hepsi, İngiliz sömürgeciliğinin Gandhi'nin bu zekice taktik tutumu sayesinde "geriletmiş" olduğundan sözeder. Oysa Gandhi'nin bu tutumu Batı kamuoyunun sempatisini kazanmaya dönük akıllıca bir taktik olmaktan çok onun dinin

ortak sol adaylara karşı CHP'li adayların çalışmasını yürütmekte, yahut bugün "Kılıçdaroğlu çözüm değil ama Kılıçdaroğlu'nun kazanması mücadele eden Tekel işçileri sayesinde olmuştur" tespitlerinde bulunmakta beis görmemektedirler. Solun bir başka öbeği ise CHP'ciliği son derece keskin bir şekilde mahkum ederken lafta kalan bir sosyalizm propagandasının ötesine geçememektedir. Üstelik tüm bu akımlar 1 Mayıs 2010'un Taksim'de kutlanmasını DİSK'le birlikte kazanılmış bir zafer olarak görmekte ve göstermektedirler. Bu akımların içinde, uğradığı saldırılar karşısında BDP ile dayanışma duygularını getirenler bulunsada, hiçbir Kılıçdaroğlu'nun yükselişi, BDP'nin önlünü kesmeye yönelik girişimlerle ve ezilenlerin muhalefetinin dağıtılması arasındaki bağlantıyı görememektedir.

Demek ki, bugün yapılması gereken «CHP sınıf işbirliğidir, düzenin yedek gücüdür» tespitini bir tekerlemeye çevirmekle yetinmek değildir. Bu tespitin bugünkü politik gereklerini yerine getirmek gerekir. Bu gereklerin ne olduğu ise ortadadır.

Gandi Kemal ezilenleri kendisine yedeklemek, bağımsız bir emekçi ve ezilen hareketinin önlünü kesmek için geliyor. Gandi Kemal'i sahaya sürenler

inançlarıyla ilgilidir. Gandhi'nin bağlı olduğu Jaina mezhebi ölüm orucu yoluyla intihari mubah sayan bir inancı temsil etmekteydi. Bu inançla Gandhi de birkaç kez açlık grevine başvurmuş, dünya kamuoyunda tanınmasını sağlayan en önemli eylemleri de bu eylemler olmuştur.

Elbette Gandhi İngiliz sömürgeciliğine karşı sadece açlık grevi silahını kullanmış değildi; İngiliz mahkemelerini boykot etme, İngiliz devlet kurumlarında sivil yahut askeri görevleri reddetme gibi sivil itaatsizlik eylemleri de onun hediyesidir. Bu eylem çizgisi yüz binlerce emekçiyi seferber eden kitlesel ayaklanmaların, silahlı mücadelelerin yürüdüğü Hindistan'daki antiemperyalist mücadeleyi pasifize eden ve kirli bir başın yoluna sokan başlıca etken olmuştur. Hala da Gandhi'yi anarak yahut hiç aklı getirmeksizin emperyalizme ve onun kimi sonuçlarına karşı mücadelelerin böyle bir çizgide yürütülmesinin doğru olduğunu düşünen ve bu tür tutumları geliştirenler az değildir. Oysa bu tutumlar doğrudan doğruya Gandhi'nin mezhebiyle yahut kişiliğiyle ilişkili olan tutumlar değildir. Hatta bunların Gandhi'nin kişisel özelliklerinden ziyade komünist manifestoda tarif edilen burjuva sosyalizmi ile daha yakından ilişkilidir. Burjuva sosyalizmi kapitalizmin kimi olumsuz sonuçlarını törpülemek maksadıyla öne çıkmakla birlikte, esas olarak sermayenin özel ve temel ürünü olan proletaryanın sınıf mücadelesini önlemeye dönük bir akımı ifade etmektedir. Gandhi'nin Hindistan'da ulusal kurtuluş mücadelesine egemen kıldığı çizgi de tas tamam bu ulusal kurtuluş mücadelesinin proletaryanın sınıf mücadelesi yöntemleriyle yürütülmesine engel olmak olarak özetlenebilecek bir çizgidir. Bu nedenle Gandhi bir ulusal kurtuluş savaşçısı olarak değil, bir burjuva demokrat olarak anılmayı daha fazla hakeder. Nitekim başka burjuva demokratları tarafından da bu yönleriyle yüceltilmiştir.

Gandi'nin mistik kişiliği ve uzlaşmacı siyaset anlayışıyla batı dünyasında yaygın bir ilgi ve sempati yaratmasının sırrı burada yatmaktadır. Nitekim bu sempatiyi paylaşanlardan biri olan Albert Einstein'ın sözleri bunu yansıtmaktadır:

"Gandi'nin düşünen insanlar üzerinde bıraktığı ahlaki etki, kaba gücün gözde çok büyütüldüğü günümüzde görüldüğünden çok daha kalıcı olacağı benzer. Kaderin gelecek kuşaklara yol gösteren, böylesine parlak görüşlü bir insanı bize bağışlamasını bir talih saymalı ve şükran duymalıyız. "

Bu sözler Gandhi hakkındaki genel yanılsamaların bir özetini ifade etmektedir.

Öte yandan Gandhi'nin genel olarak kaba kuvvete karşı olduğu da en yaygın yanılgılardan biridir. Gandhi asıl İngiliz sömürgeciliğine karşı, Hindistan'ın ezilen sömürülen yığınlarının kaba kuvvet kullanmasına karşı çıkmıştır ve bu tepkiyi engellemeyi başarmıştır da; heykelinin dikilmesi ve şükran bildirilerinin yayınlanması bundandır.

Halbuki Gandhi, Güney Afrika'da kaldığı süre içinde, oradaki Hintlilerin İngiltere safında Afrikalılara karşı savaşmasına değilse de, gönüllü sağlık birlikleri oluşmasına öncülük etmiştir. Bu tutum da komünist manifestodaki "insansever, hayırasever burjuva sosyalistleri" tarifine tıpa tıp uymaktadır. Gandhi birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında da Hintlilerin İngiltere saflarında savaşa katılmasını

BDP'yi sahadan silmeyi ve Kürt hareketine yönelik saldırıların arttırılarak sürdürülmesini planlıyorlar. Bu planları bozmak için işçilerin ve ezilenlerin bağımsız, birleşik, eylemli savunma hattını örnek gerekiyor. Bu savunma hattının odağında BDP'nin olması ise gocunulacak bir konu değildir. Bilakis BDP'nin ağırlık merkezini oluşturduğu bir emekçi cephesinin oluşturulması ve geliştirilmesi bugün için söz konusu saldırıları püskürtmenin olmazsa olmaz koşuludur. Tam da bu yüzden emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olanların hepsi Kılıçdaroğlu'na bir şans tanıma tuzağından uzak durmakla yükümlüdür. Kılıçdaroğlu'nun sahte muhalefeti açığa çıkaracak etkili ve ısrarlı bir muhalefet çizgisinin izlenmesinde ısrarcı olmalı ve Amerikan AKP hükümetine karşı tek gerçek muhalefetin bu çizgiyle oluşacağını ikircimsiz biçimde ortaya koymak üzere sorumluluk alma zorunluluğu kendini dayatmaktadır. Bu çerçevede BDP'nin parlamentodaki grubu kadar yerel yönetimlerdeki mevzileri de belirleyici bir önem taşımakta ve etrafında geniş bir kitlesel hareket yaratmaya imkan veren kalkış noktaları olarak belirlemektedir.

Bu bakımdan 12 Eylül'deki referanduma kadar

desteklemiş ve buna öncülük etmiştir. Savaş taraftarlığının şiddete karşı olmakla yan yana durmasının tuhafılığı açıktır. Aynı politikanın sonuçları, Gandhi'nin ne kadar yurtsever ve milliyetçi olduğu hakkında da bir fikir vermektedir. Gandhi'nin bu politikası sayesinde, bir milyon Hintli Belçika hattında, Afrika'da, Mısır'da İngiltere için savaştı ve yüz birlercesi öldü. Hindistan'daki sömürge ordusunu oluşturan İngiliz askerlerinin sayısı ise, en çok 300 bine ulaşıyordu. Sonra İkinci Dünya Savaşı'nda Gandhi ve başkanı olduğu Kongre Partisi, savaşın sonra özyönetim hakkı alma koşuluyla İngiltere saflarında yer aldı.

Hindistan'ın bağımsızlığı için mücadele kılıfı altında emperyalizme hizmet eden Gandhi çabalarının mürüvvetini göremeden bir Brahman militanı tarafından öldürüldü. Buna Hindistan'ın ezilen yığınlarından çok İngiltere'nin üzülmesine şaşmamalı. Ama Gandhi'nin öldürülmesi onun ettiği burjuva tohumların meyve vermesine engel olmadı.

İkinci dünya savaşının ardından ABD özellikle İngiltere'nin sömürgelerinden arındırılıp bütün emperyalistlerin yağmasına açık bir Pazar haline gelmesini istiyordu. Bu çerçevede Hindistan 25 Ağustos 1947'de bağımsız devlet statüsüne kavuştu. Ama, bu bağımsızlık İngiliz emperyalizminin ellerini Hindistan'dan büsbütün çekmesi anlamına gelmedi. İngiltere'nin sömürgeci iken tek bir vali tarafından ve tek bir ülke olarak yönetilen Hindistan, Pakistan ve Seylan (Sri Lanka) ancak bölünmüş olarak "bağımsız"laştılar. Daha sonra Pakistan bir kez daha Pakistan ve Bengaldeş olarak bölünecekti. Sri Lanka'nın bölünmesi için gayretler hala sürmektedir. Bu eski İngiliz sömürgelerinin burjuva demokratlarının önderliğinde ne kadar bağımsız hale geldiklerini görebilmek için bir olguyu daha vurgulamak gerekir: burjuva demokratik hareketler eliyle sömürge statüsünden "kurtulan" bu ülkeler pekçok başka benzerleriyle aynı akibete uğradılar; İngiliz Ulusal Topluluğu (Commonwealth)'nün birer üyesi yapıldılar.

Gandi'nin tipik bir örneğini oluşturduğu burjuva demokratik ulusal bağımsızlıkçı hareketler ile komünist manifestoda tarif edilen burjuva sosyalizmi arasındaki benzerlik ve bunlarla burjuva demokratik sorunların proleter devrimci yöntemler vasıtasıyla çözülmesi arasındaki uçurum üzerinde ne komünist kimliğini benimseyenler, ne de ulusal devrimci akımlar yeterince durmuş değildir.

Komünist hareketin ve ulusal devrimci akımların Komünist Enternasyonal'in rehberliğinden yoksun olarak evrilemsinin en çarpıcı ifadelerinden biri buradadır.

Nitekim bu derslerin eksikliği günümüzde hala gerek ulusal bağımsızlık hareketlerinin burjuva demokratik bir çizgide yürütülmesinin mümkün olduğunu düşünenlerin yaygınlığıyla, gerekse de burjuva sosyalistlerinin proleter enternasyonalizmi ikame edebileceğine ilişkin yanılsamaların egemenliği ile kendini belli etmektedir.

Komünistlerin ödevi Gandhi'nin temsil ettiği burjuva akımların maskesini düşürüp Komünist Enternasyonal'in temsil ettiği proleter enternasyonalizmini hem ezilen uluslar hem de metropollerin proletaryasının mücadelesinde hakim kılmak için mücadeledir.

uzanan süreç sadece AKP'ye karşı bir savunma hattı örnek için değil, aynı zamanda Kılıçdaroğlu'nun demokratik hak ve özgürlükler hakkındaki kekemeliğini ve iki yüzlülüğünü sergilemek için de önemli fırsatlar sunuyor. Bu süreç aynı zamanda AKP ve rakiplerine karşı bir muhalefet odağının birleşik ve kitlesel eylem ve etkinliklerle emekçilerin ve ezilenlerin en dinamik kesimlerini seferber etmeyi gerektirmektedir. Zira bir yandan «halka gidelim-demagojisiyle geniş yığınları kendi çekim alanında politize etmeyi tasarlayan AKP bir yandan da aynı kesimleri kendine yedeklemek isteyen Gandi Kemal bu alanda çalışmalarını yoğunlaştıraraklardır. Hem AKP'nin pabucunun ne zaman dama atacağı hem de emekçilerin ve ezilenlerin Gandi Kemal'e yedeklenip yedeklenmeyeceğine dair kavgaın ilk raundu bu süreçte verilecek.

KÖZ ise sadece bu kavgayı kazanmak için yapılması gerekenleri söylemekle yetinmeyecek, stratejik hedeflerini unutmadan siyasi faaliyetin içinde doğru yerde durmaya özen gösterecek. Dün olduğu gibi bugün de odağında BDP'nin olduğu bir savunma hattının oluşturulması için üstlenebileceği tüm pratik sorumlulukları üstlenmeye devam edecek.

Köz'ün Sözü

Taksim'i Kazanma Mücadelesi Henüz Bitmedi: Demokratik Haklar İçin Seferber Olalım

2010 1 Mayıs'ı uzun bir aradan sonra Türkiye çapında kitlesel ve birleşik eylemlerle kutlanan ilk 1 Mayıs oldu. Bu yıl 1 Mayıs'a damgasını vuran konu ise hiç şüphesiz Taksim oldu. Taksim, 1 Mayıs öncesindeki diğer tüm siyasal gündemlerin üzerine örtülen bir perde oldu. 1 Mayıs'ın nasıl geçtiğini anlamak için önce bu perdeyi ortadan kaldırmak gerekiyor.

Taksim Kazandı mı?

Taksim'in kazanılmadığını anlamak görmek isteyen gözler için zor değil. Kazanılmış bir Taksim alanında gerçekleşen biçiminin de içeriğinin de bambaşka olması gerekirdi. Ayrıca söke söke alınmış bir 1 Mayıs'ın sonrasında eylemlere etkisi de bu 1 Mayıs gibi olmazdı. Daha somut konuşmak gerekirse:

1 Mayıs devletin barikatları aşıla aşıla kazanılmış olsa idi 1 Mayıs alanında işçileri selamlayanlar, işçiler adına konuşma yapanlar 2010'un en önemli direnişine imzalarını atan Tekel işçileri olurdu. Oysa Tekel işçileri kürsüden seslerini ancak işgalci olarak, kısıtlı bir şekilde duyurabildiler. 2010 1 Mayıs'ını örgütleyenlerse Tekel işçilerine değil, Tekel işçilerini satan Türk-İş başkanı Kumlu'ya sahip çıktılar. Yayınladıkları değerlendirmeyeyle Tekel işçilerini kinadılar.

32 yıl aradan sonra Taksim barikatı gerçekten püskürtülmüş olsa idi 1 Mayıs'ın peşi sıra gerçekleşen rıçkı saldırılara, 1 Mayıs alanını açan güçlerin ortak ve güçlü bir tepki vermeleri gerekirdi. Ancak Muğla'daki saldırıya verilen tepkinin boyutun Taksim zaferiyle tam bir tezat içerisinde olduğu da ortadadır. Dahası 1 Mayıs'ın rüzgân 26 Mayıs'taki genel greve güç taşımak şöyle dursun bu grevin en ateşli sözcülüğünü yapanların bile hevesini kırmış durumdadır. 1 Mayıs'ın ardından bu kesimler peş peşe genel grevden ümitlerini kestiklerini belirten açıklamalar yapmaktadırlar.

O halde besbelli ki Taksim kazanılmamıştır. En azından işçiler, ezilenler, devrimciler tarafından kazanılmadığı bellidir. "Taksim'i biz kazandık" demenin de bir anlamı yoktur. Bunu söyleyenlerin önce "biz" derken kimi kast ettiklerini açıklamaları gerekir. Eğer biz derken kast edilen 1 Mayıs alanını dolduran on binlerce işçi, ezilen ve devrimci ise bu düpedüz yanlış bir saptamadır. Yukarıda çizilen tablodan 1 Mayıs'a bu kesimlerin damgasını vurmadıkları açıktır. 1 Mayıs'a damgasını vuranlar kürsüye hakimiyetlerini kuran sendika bürokratları olmuştur. Yok eğer "biz" derken kast edilen devrimci akımlardan DİSK'li bürokrat Süleyman Çelebiye kadar uzanan geniş bir yelpaze ise o halde bu "biz" in parçaları arasında hiçbir ortak yön yoktur. Sırf "Taksim'de zafer kazandık" diyebilmek için tüm bu kesimleri aynı potada birleştirmek kuyrukçuluk değil düpedüz sınıf işbirlikçiliği anlamına gelir.

Taksim İçin Verilmiş İki Mücadele Birbirinden Ayrılmalı

1 Mayıs'ta kimin neyi nasıl kazandığını ya da kazanmadığını anlamak için öncelikle Taksim alanında 1 Mayıs'ı kutlamak için verilmiş iki mücadeleyi birbirinden kalın çizgilerle ayırmak gerekir. Seksenlerin sonlarına doğru Taksim'de 1 Mayıs mücadelesi veren güçlerle, 2004'ten beri Taksim-Taksim diyerek 1 Mayıs'ları parçalayan güçler birbirilerinden farklıdır.

1989'da, 1990'da Taksim'deki 1 Mayıs eylemlerine damgasını vuran güç devrimcilerdi. O dönemde benimsenecek en doğru taktik olup olmadığı bir yana verilen Taksim mücadelesi esas olarak 12 Eylül rejimine ve bu rejimin dayatmalarına karşı verilen bir mücadele idi. İlerleyen zaman içerisinde sol akımların bir tanesi hariç tümü bu taktikten ve mücadele biçiminden vazgeçtiler. Taksim'in 1 Mayıs'a açılması talebi propaganda düzeyinde sahiplenilse de bu doğrultuda bağımsız bir eylem düzenleme hedefiyle hareket eden kimse olmadı. Bir tek Mücadele Birliği her yıl Taksim'e çıkmak için girişimde bulundu.

Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamak için tekrardan harekete geçilmesi ise devrimcilerin iradesi ve inisiyatifli ile olmadı. Bu sefer Taksim için harekete geçen başta DİSK'inkiler olmak üzere sendika bürokratları idi. Yani önceki dönemde Taksim için kılını kıpırdatmamış, hatta Taksim'in 1 Mayıs'a açılması mücadelesine ayakbağı olmuş kesimlerdi. Elbette bambaşka bir hesapları vardı. Daha doğrusu başka hesabı olan güçler tarafından göreve çağrılmışlardı. Taksim için hareket eden tarihin 2004 1 Mayıs'ı idi. 2004 yılı ise Kemalistlerle AKP arasındaki mücadelenin en keskin olduğu dönemdi.

Sendika ağaları da elbette bu çekişme karşısında bağımsız ve birleşik bir işçi hareketi yaratmayı amaçlamıyorlardı. Tam tersine işçi hareketini parçalamayı ve Kemalistlerin kuyruğuna takarak AKP'yi sıkıştırmayı hedefliyorlardı. Taksim için yapılan bu hamle sosyalistlerin önemli bir bölümü tarafından "Nihayet tabanın basıncı sonuç verdi" diye yorumlanıp desteklense de söz konusu tutumun doksanların başında verilmiş Taksim mücadelesi ile uzaktan yakından ilişkisi yoktu.

Sendika bürokratlarının işçi hareketini parçalayıcı bu tutumu 2004 yılından 2010'a kadar sürdürdü. 2004'te İstanbul'daki mitingler parçalandı. 2005 ve 2006 yılında 1 Mayıslar "Taksim'e çıkılacak mı çıkılmayacak mı" belirsizliğinin gölgesinde geçti. 27 Nisan muhturası, iptal edilen Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve peşi sıra gelen genel seçimler döneminde CHP ile diresek teması içinde olan bu güçler bu sefer Taksim'e yönelik doğrudan eyleme geçtiler. Bu süreçte –yani tam da bağımsız ve birleşik bir işçi hareketine ihtiyaç duyulan dönemde- 1 Mayıslar İstanbul'da kutlanmadı.

Taksim AKP'nin Lütfü Değildir

Tüm bunları söylemek Taksim yaygarasıyla tersyüz edilmek istenen gerçekleri göstermek için bir yönüyle yeterlidir. Ama sadece bir yönüyle. Zira Taksim'i sosyalist ve devrimci güçlerin barikatları aşıla, yahut Süleyman Çelebi'nin diline pelesenk ettiği üzere "kopara kopara" kazanmadığı meselenin en kolay görülebilecek, dolayısıyla en önemsiz kısmıdır. Tayyip Erdoğan'da bunu fark etmiş olacak ki tartışmaları bu yöne hapsedecek sorularla rakiplerini sıkıştırmaktadır: "Madem Taksim'i siz aldınız o halde 32 yıldır neden giremiyordunuz?" Kabul etmek gerekir ki bugün Taksim hamaseti yapanların Erdoğan'ın bu demagojisine verecek yanıtları yoktur.

Ancak aynı soruyu Erdoğan'a tersten de sormak mümkündür: "Madem Taksim'i 1 Mayıs'a açmak istiyordun, sekiz yıldır ne yapıyordun?" Gerçekten de Taksim'e çıkmak isteyenleri yıllardır coplarla, gaz bombasıyla karşılayan Erdoğan ne olmuş da bu yıl Taksim'i açmıştır?

Meselenin önemli kısmı tam da bu sorunun cevabıdır. Bu soruyu yanıtlamadan 1 Mayıs'ın nasıl geçtiğini değerlendirmek de önümüzdeki dönemin siyasi görevlerini anlamak da mümkün değildir.

Taksim'i AKP lütfetmemiştir. Tüm sermaye partileri gibi AKP'nin de emekçilerin hak ve özgürlük alanlarını genişletmeye hiç ama hiç niyeti yoktur. 12 Eylül Anayasası'na yama yaparken bile durabileceği en geri noktada duran AKP'nin sırf daha demokrat görünmek için Taksim alanını 1 Mayıs'a açtığını düşünmek bile abestir.

Tam da Anayasa paketi tartışılırken coplu ve gazlı bir 1 Mayıs'ın AKP'nin yaratmak istediği yanılamayla bağdaşmayacağını, bu yüzden AKP'nin 1 Mayıs öncesinde imaj tazeleyeceğini söyleyenlerin sayısı da az değildir. Kuşkusuz bir yönüyle doğru bir tespittir bu, zira AKP Anayasa referandumuna kadar demokrat imajını tazelemek için azami ölçüde gayret göstermektedir. Ancak bu gayretin de sınırları vardır ve hiçbir zaman belirleyici değildir. Bilakis açılım ve anayasa sürecinin parçası olarak AKP gerektiği zaman şiddet kullanmaktan kaçınmamaktadır. AKP'nin imaj kaygısı bu kadar belirleyici olsa idi 1500 küsur DTP'liyi gözaltına almazdı. Cop ve gazın kendisine siyasi bir zarar getireceğini düşünse tam da Anayasa paketi tartışılırken Kürdistan'da askeri yığınakları artırmaz, operasyon hazırlıklarına hız vermezdi.

Hele bir de burjuva siyasetindeki güçler dengesinin hiç de 2004'teki yahut 2007'deki gibi olmadığı, o zamandan beri AKP'nin tüm karşıtlarının yelkenleri suya indirdiği, daha pasif bir savunma hattına çekildiği düşünülürse Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmasını bu cepheden ve onlarla diresek teması içinde olanlar tarafından yapılan basınla açıklamanın yetersizliği iyice açığa çıkar.

Evet, Taksim kazanılmamıştır. Ama AKP de Taksim'i demokrat görünmek için lütfetmemiştir. Yahut CHP kuyrukçusu sendika bürokratlarının olaylı 1 Mayıs'ından endişelendiği için taviz vermemiştir. AKP'nin 1 Mayıs öncesindeki endişeleri farklıydı. Taksim 1 Mayıs'ı da tam da bu endişeleri gidermek için tasarlanmış bir taktik hamleydi.

Bir başka deyişle -demokratik açılım- örtüsü altında saklanmaya çalışılan sopayla Kürtlere ve devrimcilere vururken solun bazı kesimlerini ve bilhassa sendika bürokratlarını kendi yanına çekmek için bir taktikti. Hiç değilse onları devrimcilerden ve Kürtlerden kopartmak için başvurulan bir taktik

idi. Üstelik bu taktiğin AKP'nin icadı olmadığını görmek için dürbün ya da mikroskoba da gerek yoktur. Zira 80'li yılların ikinci yansından itibaren Kürdistan'da savaş yükselirken, metropollerde solun bazı kesimlerine Kürtlerden uzak durmak kaydıyla bir dizi kapı açıldığı legal örgütlenme ve çalışma alanları sunulduğu sır değildi.

AKP'yi Taksim'i Açmaya İten Faktör BDP Olmuştur

1 Mayıs öncesinde AKP'yi endişelendiren DİSK'li bürokratlar ve onların kuyruğunda zaferden zafere koştuğunu sananlar değildi. AKP esas olarak BDP'den endişeleniyordu. Bu endişesi ise ne yeni ne de temelsizdi.

Yeni değildi çünkü gerek demokratik açılım sürecinde gerekse de onun bir parçası olarak piyasaya sunulan anayasa değişikliği paketinde AKP tercihi ettiği muhalefetin CHP olduğunu, rejimdeki değişiklikleri CHP'yi yok sayarak gerçekleştirmeyeceğini çoktan belli etmişti. CHP ile arasındaki anlaşmazlıklar rejimi kilitleyecek boyutlara varsa da AKP'nin CHP'yi aşmak için BDP'ye taviz vermek gibi bir niyeti olmayacağı defalarca görüldü. Kürt açılımının adı önce demokratik açılım sonrasında milli birlik projesi oldu. Anayasa paketi hazırlanırken BDP'nin en basit talepleri bile geri çevrildi. Elbette AKP, BDP'nin inisiyatifliyle yapılacak her değişikliğin, BDP'ye verilecek her tavizin başta CHP olmak üzere tüm burjuva partileri tarafından kendisini köşeye sıkıştırmak için kullanılacağını biliyordu. Bu da BDP'ye en basit bir tavizi bile vermemesinin sebepleri arasındadır. Ancak AKP'nin BDP'ye taviz vermemesinin asıl nedeni başkadır.

BDP'nin ve tabanının parlamento içindeki ve dışındaki muhalefeti ve demokratik talepleri olmaksızın AKP'nin CHP karşısında kendisini demokrat olarak ambalajlaması, CHP ile olan rekabetini de - bugün başta Taraf olmak üzere tüm liberal çevrelerin yaptığı üzere - demokrasi mücadelesi olarak sunması mümkündür. Ama ortada BDP varken farklı bir durum söz konusu idi. Zira BDP'nin ezilen yığınları demokratik haklar uğruna harekete geçirme yönündeki her girişimi AKP'nin kendi pozisyonunu sarsacağı.

AKP'nin endişesi de buradan doğsa da tek ve asıl nedeni bu değildi. Zira AKP esas olarak kendi bağımsız çıkarlarını savunan bir çıkar grubu değil burjuva düzeninde hakim sınıfın ve rejimin çıkarlarının kollamak için uşaklık eden bir parti idi. BDP'nin ve tabanının demokratik haklar için harekete geçmesi ise sadece AKP için değil tüm düzendeki dengelerin altını oyacak aynı zamanda işçileri ve ezilenleri inkar üzerine kurulmuş bu rejimin varlığıyla bağdaşmayacak gelişmelerdi. Özellikle yerel seçimlerden beri BDP'lilerin hareketi ise bu gelişmelerin temelsiz olmadığına dair de bir dizi örnek sunuyordu.

Sekiz yıldır hükümette olan AKP'nin neden bu sene Taksim'i açmayı seçtiğinin cevabı tam da bu endişede gizlidir. AKP'nin hükümet koltuğuna oturduğu 2002 seçimlerinden sonra gelen 1 Mayıs'ların hiçbirine BDP'nin öncelleri güçlü bir şekilde katılmamışlardı. 2010 1 Mayıs'ında değişen tam da bu oldu. BDP Newroz'daki kitleyi ve ruhu 1 Mayıs'ı taşıma kararı aldı, hatta 1 Mayıs'ı örgütlemek için girişimlerde bulunmaya başladı. Bu Newroz'da tüm gayretlere karşın tecrit edilemeyen yok sayılmayan kitlenin İstanbul'un ve Türkiye'deki siyasal mücadelenin de göbeğine taşıma kararıydı. AKP kendi imajını zedeleyecek olaylı bir 1 Mayıs'tan çekinmiyordu; çekindiği kendisinin demokrasi için gerçekleşmeyecek vaatler dağıttığı, çözemeyeceği sorunlar hakkında iyimser bir hava pompaladığı bir dönemde işçilerin ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlerin en temel demokratik hakları için bir mitingde buluşması idi. BDP'nin İstanbul'daki tabanının işçi sınıfının en çok ezilen ve en dinamik kesimlerini oluşturduğuna göre AKP'nin ne yapıp edip BDP'nin önünü kesmesi gerekiyordu. Bu bir başka bakımdan da 1 Mayıs'ın içinin boşaltılması kaygısıyla da buluşan bir arayıştır.

Taksim açılımı da bu doğrultuda bulunan bir çözüm oldu. 1 Mayıs'ın hükümeti protestoya dönük bir gösteriye dönüşmesini engellemek için 1 Mayıs'ın anahtarı sendika bürokratlarına teslim edildi. CHP'nin anayasa paketini cepheden eleştirmek yerine pasif bir muhalefet yapmayı tercih etmesi de bu teslimatı kolaylaştırmıştır.

2010 1 Mayısı AKP'nin İsteddiği Şekilde Gerçekleşti
2010 1 Mayıs'ında AKP'nin hesapları başarıya

ulaşmıştır. Taksim açılımının ardından BDP 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde söz sahibi olma tutumunu geriye çekmiş, kendisini 1 Mayıs'a kitlesel bir şekilde katılarak destek verme tutumuyla sınırlı tutmuştur. Kendisini 1 Mayıs'ın sahipleri ve dolayısıyla örgütleyicileri arasında görmek yerine destekçileri arasında konumlandırmıştır. Böylelikle "işçi bayramı 1 Mayıs'ı sendikalar örgütler" diye özetlenecek anlayış bir kez daha kırılmamış, AKP'nin 1 Mayıs'ı sendikalara emanet etme tertibi boş çıkarılmamıştır.

Bilakis BDP de bu genel alışkanlığa uyarak kendi taleplerini kendi başına hatta yıllardır 1 Mayıs konusunu parlamentonun gündemine getiren milletvekilleri eliyle dile getirmemiştir ve bu talepleriyle alana damgasını vurmaya dönük bir tutum almamıştır. KESK başkanının konuşması çerçevesinde kimi taleplerinin dile getirilmiş olmasıyla kalmıştır. Halbuki Taksim'in 1 Mayıs'a açılması olgusunun da gösterdiği gibi, mevcut güçler dengesine uygun olan duruş bu değildi. Hatta BDP'ye ve genel olarak Kürtlere yönelik saldırıların önlenmesi ve yeni operasyonların önünün kesilmesi için gerekli ve mümkün olan duruş da bu değildi.

Bununla birlikte, 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşan yüz elli binin üzerindeki kitleyle 1978'den bu yana gerçekleşmiş en kitlesel 1 Mayıs gerçekleşti. Ancak bu aynı zamanda 1978'den bu yana gerçekleşmiş en apolitik 1 Mayıs mitingi olmuştur. Üç yürüyüş kolundaki kortejlerin pankartları bu apolitizme ayna tutmuştur. 1 Mayıs'a katılan tüm akımlar günlük siyasal gelişmelerin uzağında, genel geçer bir "devrim sosyalizm" propagandasıyla kendi yerel mücadelelerinin yahut özel gündemlerinin taleplerini haykırarak arasında salınan bir havadaydılar. Farklılıkları ne olursa olsun tüm kortejlerde ne olduğu ve nasıl kazanıldığı belli olmayan "Taksim Zaferi"ni kutlama havası sinmişti.

1 Mayıs dönemeci alan tartışmaları ve gerimleri ile apolitik tartışmalarla boğuntuya gelmiştir. Bu tartışmalar 1 Mayıs'ın kitlesel bir protesto ve eylem günü olmasına engel oldukları gibi 1 Mayıs'ın apolitikleşmesine ve içeriğinin boşalmasına da hizmet etmiştir. 1 Mayıs 2010 adeta İstanbul valisinin terfi etmeden önceki son siparişine uygun olarak politik içeriğinden soyundurulmuş bir bayram olarak geçmiştir. Siyasal gündemin başlıca konuları "Taksim zaferini kutlama" şenliğinin görültüsünde kaybolmuştur.

Dolayısıyla gündemdeki anayasa ve referandum tartışmalarıyla tırmanan burjuvazinin iç dalaşının emekçilere ve ezilenler için anlamı ve onlar adına siyaset yapma iddiasında olanlara dayattığı ödevler, "demokratik açılım" kisvesi altındaki gerici saldırılar karşısındaki tutum, Ahmet Türk'e yapılan saldırının anlamı gibi konular 1 Mayıs'a yansımamıştır.

1 Mayıs'taki apolitizmin iki istisnası kitle bakımından birbiriyile karşılaştırılması mümkün olmayan KÖZ ve BDP kortejleri olmuştur. Her iki kortej de ayrı ayrı gerek pankartları gerekse de atıkları sloganlarla alandaki apolitizmden farklı olarak 1 Mayıs'ta gündeme getirilmesi gereken konuları gündeme getirmişlerdir.

Ancak yürüyüş kolundaki canlılık ve politik ajitasyon ne o yürüyüş kolunda ne de sonrasında alana damgasını vurabildi. Yürüyüş kolunda kendi farkını bir nebze koysa bile, bu politik alanda tümüyle kaybolup gitmiştir.

Kürsünün durumu alandaki canlılık ve politik pekiştirmişti. Bir tek Sami Evren'in yaptığı konuşmada Anayasa tartışmalarına, demokratik açılımla el ele yürüyen saldırılara değinilmiştir. Manzara böyle olunca 1 Mayıs tam da AKP'nin istediği gibi geçmiştir.

Bu etkisizliğin nedeni ise besbelli ki kitle eksikliği değildir. Zira BDP bu seneki 1 Mayıs'a, Newroz'a taşıdığı kitlenin önemli bir bölümünü taşıyamamış olsa da, kitlesel bir şekilde katılmıştır. Hatta, kendi öncellerini de dâhil ederse, tarihinde katıldığı en kalabalık 1 Mayıs bu olmuştur. Benzer şekilde 2010 1 Mayıs'ı öncesiyile –yine elbette Newroz süreciyle kıyaslama yapmak mümkün olmasa da- önceki senelere kıyasla daha etkili bir çalışma yürütülmüştür. Üstelik bunlar BDP'ye yönelik kapsamlı ve ağır saldırıların yapıldığı, Ahmet Türk'e yapılan saldırılar aracılığıyla BDP'nin tek bir gündeme hapsedilmek istendiği bir dönemde yapılmıştır.

Elbette BDP ile onunla birlikte hareket eden kesimler Taksim'e KESK'in arkasından girmek yerine daha kestirme olan Dolmabahçe veya

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

BURJUVA EĞİTİM SİSTEMİNE KARŞI MÜCADELE SÜRÜYOR

Üniversite Giriş Sınavı ve Katsayı Değişiklikleri Tartışmaları

FORUM

Üniversite Giriş Sınavı ve Katsayı Değişiklikleri Tartışmaları

KONUŞMACILAR

Sebahat Tuncel
(BDP İst. Milletvekili)

Prof. Dr. Fatma Gök
Boğaziçi Üniversitesi

Mehmet Bozgeyik
Eğitim-Sen Genel Sekreteri

Dr. Can Candan
3 Saat Fiml Yöntemci

Savaş Karataşlı
Mayısta Yaşam Kooperatifi Grup

30 MAYIS 2010 SAAT 11:00

YER TARİHİ

Türk Tabipler Birliği

ADRES: TÜRKHOCAĞI CAD. NO:19 CAĞALOĞLU

Eleme Sınavları Kaldırılmalı! Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı! LYS Duvarını Yıkacağız! Emekçiler İçin Eğitim. Eğitim İçin Dayanışma! Eleme Sınavları Kaldırılmalı! Cinsel Utusal Sınıfsal Elemeye Son! Sınavlarda Eleme İstemiyoruz! Kurtuluş Yok Tek Başına. Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

MAYIS'TA YAŞAM KOOPERATİFİ

ELEME SINAVLARINA KARŞI ELBİRLİĞİ VE MÜCADELE 2010

Mayısta Yaşam Kooperatifi 30 Mayıs Pazar günü, İstanbul'da Türk Tabipler Odası'nda "Eleme Sınavlarına Karşı Elbirliği ve Mücadele" etkinliğini gerçekleştirecek. 2007'den beri süren bu etkinliklerde, eğitim sisteminin sınıfsal, etnik ve cinsiyet temelli bir eleme mekanizması olduğu vurgulanıyor. Eğitim sisteminden en çok elenen kesimler, Kürt ve emekçi öğrenciler söz alıp sorunlarını dile getiriyorlar, bu sorunu gündeme alarak mücadele eden kitle örgütleri, dernekler, gençlik örgütleri, eğitim kooperatifleri ve sendikalar deneyim aktarımı yapıyorlar.

Bu yılki etkinliklerin merkezinde "Üniversite Giriş Sınavı ve Katsayı Değişiklikleri Tartışmaları" başlıklı bir panel yer alacak. Bu panelde konuşmacı olarak BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Eğitim-Sen Genel Sekreteri Mehmet Bozgeyik, Boğaziçi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Fatma Gök, ÖSS'nin gençlik üzerindeki etkilerini anlatan "3 Saat" belgeselinin yönetmenlerinden Dr. Can Candan ve Mayısta Yaşam Kooperatifi'nden Savaş Karataşlı söz alacak. Katılımcıların ve kitle örgütlerinin de söz alacağı bir serbest kürsünün de bulunacağı etkinlik saat 11.00'de başlayacak.

LYS-YGS Karşıtı Miting 13 Haziran'da Kadıköy'de

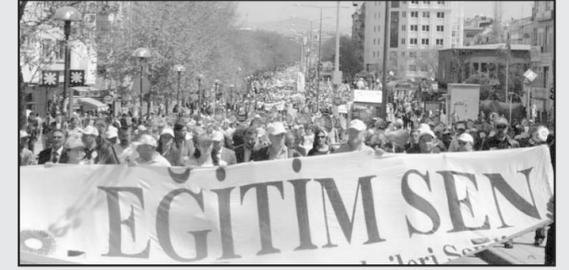
Kitle örgütleri 13 Haziran'da Kadıköy'de Üniversite Giriş Sınavlarını protesto etmek için bir miting düzenleme kararı aldılar. Mitingin örgütleyicileri arasında Mayısta Yaşam Kooperatifi, Emek Gençliği, ÖGD, LÖB, EHP Gençliği, Dev-Genç, Dev-Genç Birliği, DÖG, YDGM, TÜM-İGD, DLB, LAF, Yeni Demokratik Gençlik ve Dev-Lis bulunuyor.

Mitingde kitle örgütleri ÖSS'de yapıldığı söylenen değişiklikleri, TMK mağduru çocukları, cinsiyetçi eğitimi, liselerdeki baskıları, meslek liselerindeki sorunları da gündem emeyi hedefliyorlar. Mitingin örgütlenmesi için toplantılar sürüyor.

ÖSS karşıtı mitingler 2007 yılından bu yana güçlenerek devam ediyor.

**Tüm Eleme Sınavları Kaldırılmalı!
LYS-YGS Duvarını Yıkacağız
Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı
İstanbul'dan Komünistler**

Eğitim Emekçileri Ankara'daydı

Eğitim emekçileri, 17 Nisan'da taleplerini dillendirmek için Ankara'da buluştular. Onlarca ilden kaldırılan otobüslerle gelen 15 bine yakın eğitim emekçisi "Demokratik, kamusal, parasız, nitelikli eğitim; örgütlü, güvenceli çalışma hakkı ve demokratik yaşam" taleplerini dile getirdi. Kurtuluş parkından başlayan miting Ziya Gökalp caddesinde son buldu.

Eyleme ESP,EHP, Sosyalist Parti, Genç-Sen, ataması yapılmayan öğretmenler platformu'nunda aralarında bulunduğu birçok kurum; Tekel işçileri, İSDEMİR işçileri ve İSKİ işçileri katıldılar.

Miting alanına girilmesinin ardından Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç; "Ülkenin dört bir yanından haklı taleplerini seslendirmek, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için; öğretmenleri işsizliğe mahkûm edenlerin ve emek düşmanlarının politikalarını açığa çıkarmak için alanlardayız." dedi.

Konuşmasını sürdüren Kılıç; "Emekçilerin yıllardır yaşadığı ekonomik, özlük, sosyal ve demokratik haklarının, sendika ve örgütlenme özgürlüklerinin önünün açılmasını, grev ve toplu sözleşme hakkının anayasal güvence altına alınmasını istiyoruz" dedi. Konuşmasını sonlandırırken Kılıç Samsun'da Ahmet Türk'e yapılan saldırıyı, bu saldırı halkların kardeşliğine yapılan bir saldırı diyerek, kınadı.

Yürüyüşün sona ermesinin ardından eğitim emekçilerinin taleplerini Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'ya iletmek için Mehmet Bozgeyik'in başkanlığındaki Eğitim-Sen Heyeti meclise gitti.

Ankara'dan Komünistler

Şişhane kollarından girmeyi seçselerdi alana daha erken girme ve alanda daha iyi konumlanıp 1 Mayıs alanında daha etkili konumlanabilirlerdi. Çok daha sınırlı bir güçle (alana damgasını vurmamış olsa da) TKP'nin izlediği yol ve tutum bunun mümkün olduğunun başlıca kanıtı sayılabilir. Ancak alandaki eksikliğin sebebini alana giriş çıkış ve konumlanışa ilişkin teknik meselelere bağlı olarak açıklamak da yetersizdir. Zira bu tür teknik eksikliklere yoğunlaşmak bu eksikliklerin de nedeni olan siyasi eksikliklerin altını çizmeyi engeller.

Esas sorun siyasi bir hazırlık sorunudur. BDP Newroz'da, 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde Newroz'u örgütleyenlerle birlikte sorumluluk alacağını duyurmuş sonrasında da bu yönde somut girişimlerde bulunmuştur. Taksim'in 1 Mayıs gösterilerine açılması zaten tam da bu niyet ve girişimlerin AKP'de yarattığı endişe yüzünden olmuştur. Ancak sonrasında, AKP Taksim'i sendika bürokratlarına teslim edince BDP bu girişimleri önce tereddütlü bir hal almış sonrasında da ortadan kalkmıştır. BDP ve onunla birlikte hareket eden güçler 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde sorumluluk almak yerine 1 Mayıs'a kitlesel bir şekilde destek olmayı tercih etmiştir. Oysa sendika bürokratları ve onların dümen suyunda hareket edenler için en iyi 1 Mayıs BDP'nin hiç katılmadığı bir 1 Mayıs ise ikinci en iyi 1 Mayıs da BDP'nin örgütlenmesine müdahalede bulunmadığı bir 1 Mayıs'tır.

Sendikaların 1 Mayıs'ı belirsizliğe ittiği bir dönemde BDP'nin bu yönde sorumluluk alması doğru ve öne çıkarılması gereken bir tutumdur. Üstelik BDP'nin Türkiye'de demokrasi mücadelesinde ortak bir cephe oluşturma iddiasını destekleyen bir tutumdur. Ama öncesinde 1 Mayıs'ı belirsizliğe iten sendikaların 1 Mayıs'ı bir şenliğe çevirme ve sahiplerinin ellerinden çalma gibi bir planlarının olduğu bir durumda bu görevden vazgeçme bu iddiayla bağdaşmamaktadır.

Tüm sol güçlerde "1 Mayıs işçilerin günü ise bu günün sendikalar örgütlemeli" anlayışı bulunmaktadır. 2010 1 Mayıs'ının bu şekilde apolitik gerçekleşmesinin nedeni de kökü ekonomizme dayanan bu yanlış bakış açısı bulunmaktadır. Ancak söz konusu BDP olduğunda sendika bürokratlarının elini güçlendiren bu bakış açısı iki

kat yanlıştır. Zira BDP'nin tabanı, KÖZ sayılarından sıkça dile getirildiği üzere, işçi sınıfının en çok ezilen en çok sömürülen ve en politik kesimlerinden oluşmaktadır. 1 Mayıs'ı sendikalara bırakmak 1 Mayıs'ın asıl sahibi olan bu kesimleri doğrudan 1 Mayıs'ın dışına çıkarmak anlamına gelmektedir. 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde sorumluluk almamak bu kesimlerin -sendika bürokratlarını rahatsız eden kimi ayrıntılarına karşın- 1 Mayıs'a destek sunan bir kitle pozisyonuna indirmek anlamına gelir. Oysa 1 Mayıs, sahiplerinin olmalıdır. 1 Mayıs'ın sahiplerinin elinde yükselmesi için de önce bu anlayışı kırmak gerekir.

Ama sorunu 1 Mayıs özümlünde tartışarak ele almak ve meseleyi sanki gelecek yılki 1 Mayıs için 2010 1 Mayısından ders çıkarmak çerçevesinde ele almak da aynı çerçeveye hapsolmek olur. Asıl gerekli olan 2010 1 Mayısından halen yürürlükteki sürece ilişkin dersler çıkarmak ve 1 Mayıs'ın kattığı olumluluklardan da doğrultuda yararlanırken, Taksim 1 Mayıs'ının emekçilerin ve ezilenlerin ayağına doladığı kösteklerini bilincine vararak ilerlemektir. Bu son noktayı kavramak için bir örnek bile yeterlidir: eğer 2010 1 Mayıs'ı İstanbul'da hükümetin icazeti ile ve şoven sendika bürokratlarının denetiminde gerçekleştirilseydi de gerçekten Newroz'da seferber olan emekçiler eliyle örgütlenmiş olsaydı, acaba halihazırda yürütülmekte olan operasyon bu kadar rahat yürütülebilir miydi ve buna karşı tepkiler şimdiki kadar geniş ve etkili olmaz mıydı?

Önümüzdeki Dönemde Görevler

1 Mayıs'a ilişkin bu tespitlerde bulunmak 2011 1 Mayıs'ı için değil tam da içinden geçtiğimiz süreç için önem taşımaktadır. 1 Mayıs öncesinde sürece ilişkin yaptığımız tespitler 1 Mayıs ertesinde daha yakıcı bir şekilde kendini hissettirmeye başlamıştır. 1 Mayıs öncesinde AKP'nin bir demokrasi projesi olarak sunduğu Anayasa hamlesinin işçileri ve başta Kürtler olmak üzere tüm ezilenleri yok sayan bir proje olduğunu söylemiştik. 1 Mayıs'ın ertesindeki Anayasa tartışmalarında da bu durum iyice açığa çıktı. AKP BDP'li vekillerin en mütevazı değişikliklerini bile yok sayan tutumuyla burnundan kıl aldırmanın, ezilenlerin hareketini yok saymakla kalmayıp onu ezmeyle çalışan tutumlarını sürdürdüğünü gösterdi. 1 Mayıs'ta ezilenleri devre

dışı bırakan AKP, bir hizaya çekme operasyonu olarak başlattığı referandum sürecinde de bu tutumunu sürdürdü ve başta BDP olmak üzere demokratik haklar için mücadele eden tüm güçleri silmeye dönük hareket edecektir.

1 Mayıs'tan önce BDP'yi silmeye çalışan AKP'nin tercih ettiği muhalefetin CHP olacağını söylemiştik. Zaman zaman tam da burjuvaziye yakışacak çirkeflilere başvursalar, rejim içinde siyasi krizlere yol açacak didişmelere girseler de düzenin sınırları içinde bir tercihtir bu. Üstelik bu esas olarak AKP'nin değil, AKP'nin Washington'daki efendilerinin tercihtir. CHP içindeki yeni gelişmeler de bunu doğrulamaktadır. Düzenlenen belden aşağı saldırıların failinin kim olduğu belli olmasa da bugün için bu gelişmelerden en çok CHP'yi AKP'nin sol alternatifine haline sokmaya çalışan TÜSİAD'ın ve ABD'nin faydalandığı söylenmelidir.

Aslına bakılırsa buradaki gelişmeler de 1 Mayıs'taki gelişmelerle paraleldir. BDP'nin önünün kesilmesi için 1 Mayıs'ın sendika bürokratlarına teslim edilmesiyle BDP odağında tüm güçlerin eylemli bir halk muhalefeti oluşturmasının önünü kesmeye çalışanlar şimdi de kaset çirkeflüğünden "Gandi Kemal" fenomeni yaratmak, böylelikle 2011 seçimlerine varan süreçte emekçileri CHP'ye yedeleyerek bir halk muhalefatinin oluşmasının önünü kesmek yönünde çalışmaktadırlar.

Eş zamanlı olarak saldırılar da artmaktadır. Dün Samsun'da Ahmet Türk'e yumruk atanlar bu sefer Muğla'da Şerzan Kurt'a kurşun sıkmaktadırlar. Kendini demokrasi havarisi olarak sunarken ezilenleri etkisizleştirme stratejisinin bir parçası olarak yürütülen saldırılar daha da artacaktır.

Ama bu süreç sadece ABD ve onun uşaklarının planlarına bağlı bir şekilde ilerleyen bir süreç değildir. Bilakis tümüyle demokratik hakları ve özgürlükleri için mücadele edecek ezilenlere ve onların örgütlerine bağlıdır. Zira bu sürecin gerçekleşmesi için, Türkiye'de 12 Eylül rejiminin ABD'nin istediği şekilde düzenlenmesinin açılması için AKP'nin ve sermaye basının sürekli olarak bu projeyi pompalamaları, onu sahibi bir demokrasi açılımı olarak pazarlamaları gereklidir. Bu ise AKP'ye üstlenemeyeceği görevler yüklemek demektir. Zira AKP böyle bir havayı yaratırken emekçiler ve ezilenler bu havayı istismar etmek,

AKP'nin maskesini düşürmek için daha güçlü bir şekilde harekete geçebilirler. Böyle bir durumda AKP'nin rakiplerine karşı kullandığı silahı kendisini de vurmuş olacaktır. Zaten AKP de tam da bu nedenle BDP'ye ve diğer ezilenlere saldırıp, onları etkisizleştirmek istemektedir.

2010 1 Mayıs'ında Taksim alanının açılmasının pek çok akımın merkezi olarak 1 Mayıs'ta İstanbul'a yönelmesine rağmen pek çok başka ilde 1 Mayıs mitinglerinin önceki yıllara kıyasla daha canlı ve kalabalık geçmesini sağlayan bir itici güç olduğu rahatlıkla gözlemlenebilmektedir. Bu aynı zamanda güçler dengesinin ne yönde şekillendiğini ve gerekli müdahaleler yapıldığına dair bir ipucu da sunmaktadır.

Emekçilerin ve ezilenlerin demokrasi mücadelesi mi yoksa CHP'nin sahte muhalefeti mi? Önümüzdeki dönemde tüm devrimci ve sol güçlerin karşısındaki soru budur. Bu sorunun yanıtının ne olacağı da odağında BDP'nin durduğu eylemli bir savunma hattının örülüp örülemeyeceğine bağlıdır.

Esasen siyasi iktidarı ele geçirmekten ziyade demokratik bir muhalefet çizgisi izleme iddiasındaki BDP'nin bu misyonu üstlenmesi hem kendi iddialarının bir gereğidir; hem de çapı ve gücü itibarıyla bu misyonu üstlenmesi mümkün olan tek siyasi gücü temsil etmektedir. Kaldı ki bu aynı zamanda BDP'nin «demokratik açılım» kisvesi altında uygulamaya konulan gerici reformlara ve bu bağlamda doğrudan doğruya kendisine yönelen saldırılara göğüs gerebilecek için zorunlu bir tutumu ifade etmektedir.

Bu savunma hattının BDP'ye nasihatler vererek değil solun çeşitli kesimlerini ve kitle örgütlerini seferber edebilecek bir eylem birliği platformunun oluşturulması ve etkinliğini artırması için öneriler yapmak bu önerilerin üstlenilmesi gereken sorumlulukları azamısını üstlenmek gerekir. KÖZ 2007 genel seçimlerine ön gelen süreçten beri bu hattın ısrarlı ve tutarlı bir takipçisidir. Yaptığımız söyleyen söylediğini yapan komünistlerin platformu olarak 2010 1 Mayıs'ın ertesinde de emekçilerin ve ezilenlerin birleşik ve kitlesel eylemliliğinin önünü açacak her girişime ortak olmak ve bu yöndeki girişimlerin önünü açacak müdahalelerle bulunacaktır.

15-16 Haziran Eylemleri Reformistlerin Denetimi Dışında Ama Devrimcilerin Aktif Katılımıyla Olmuştur

15 ve 16 Haziran 1970'te işçilerin İstanbul ve İzmit'te patlak veren ve birçok başka sanayi merkezine de sıçrama eğilimi gösteren isyanına 150 bin işçi katıldı. Bu, o zamanki toplam sanayi işçilerinin yüzde beşi, sendikali işçi sayısının yaklaşık yüzde onuna eşitti. Bugünün rakamlarına tercüme edildiğinde, 15-16 Haziran eylemi çapında bir eylemin, İstanbul İzmit arasında yaklaşık bir milyon işçiyi kapsaması gerekir. Demek ki, 1976, 1977 ve 1978 1 Mayıs'larındaki banşıl gösteriler bir yana, bugüne kadar bu çapta bir işçi eylemi bir daha yaşanmamıştır. 1989 Bahar eylemleri, nicelik olarak 1970'teki düzeyi yakalamış olsa bile, esas olarak üst üste düşen toplu sözleşmelerden ivme alan bu eylemler, nitelik olarak 15-16 Haziran'ın düzeyine ulaşamamaktadır.

Bu kitlesel işçi eylemleri görünüşte, 11 Haziran'da meclisten geçen bir yasa taslağı ile ilişkiliydi. Bu yasa tasarısı "sendika enflasyonunu önlemek" demagojisiyle işçi sınıfının bu örgütlenme girişimlerine doğrudan bir saldırı anlamına gelmekteydi. Yasa değişikliğinin belirgin ilk sonucu, DİSK'e bağlı sendikalar başta olmak üzere, Türk-İş dışındaki sendikaların silinmesi olacaktı. Bu değişikliğe iktidardakiler muhalefetkiler elbirliği ederek bütün burjuva partileri destek verdi. İşçi hareketini düzene bağlamakla görevli Türk-İş'in meclisteki milletvekilleri (Seyfi Demirsoy ve Abdullah Baştürk) de bu taslağın yazıcılığı üstlendiler.

Yasa değişikliğinin mecliste onaylanmasından dört gün sonra, İzmit ve İstanbul'daki büyük işyerlerinin işçileri sokağa dökülerek itirazlarını dile getirdiler. «Anayasaya aykırı kanun çıkarılarak işçi düşmanlıklar» «Anayasa ve sendika özgürlüğünü alanlara derslerini vereceğiz» «Kanunlar meclisten alınmaya kadar direneceğiz» diyorlardı.

Sermaye saldırısının hedef tahtasındaki DİSK'in yöneticileri elbette, yasa tasarsına karşı bir tutum geliştirmenin hazırlığı içindeydiler. Ama 15 Haziran günü apansız patlak veren eylem gibi bir eylemi tasarlamadıkları açıktı. Nitekim ilk saatlerden itibaren DİSK yöneticileri eylemlerin durdurulması yönünde çağrılar yapmaya başladılar. Onların bu gayretleri sokağa dökülen işçileri durdurmaya yetmediği gibi, ertesi gün artarak ve bu kez Türk-İş'e bağlı ve sendikası işçileri de peşinden sürükleyerek eylemin gelişmesine engel olamadılar.

İlk günkü eylemler İstanbul ve İzmit'teki belli başlı sanayi işletmelerinden ellisini, ikinci gün ise yaklaşık yüz tanesini ve başka irili ufaklı işyerlerini sokağa döküdü; işsizler, gençler ve kent yoksulları da onların peşinden eyleme katıldı. Tüm polis güçleri, askeri birlikler harekete geçti; İstanbul'un iki yakasını birbirine bağlayan köprüler açıldı, karayolları ulaşıma kapandı. Kimi işyerleri, devlet daireleri öfkeli yığınların saldırısına uğradı. Üç işçi, bir polis, bir de esnaf öldü. 16 Haziran akşamı, kısa bir süre dışında tüm 12 Mart dönemi boyunca kalkmayacak olan sıkıyönetim ilan edildi.

Her ne kadar, 15-16 Haziran eylemleri bir yasa değişikliğine tepki olarak gelişmişse de, bundan daha derin bir anlam taşımaktadır. Herşeyden önemlisi bu eylemler, Türkiye işçi sınıfı hareketinin evriminin belirli bir döneminin tipik özelliklerini yansıtmaktadır.

Bu dönem işçi hareketinin sendikal bürokrasinin denetimini yer yer kırdığı, ondan bağımsız deneyimlerin hayat bulduğu ve bürokrasinin kendi

içinde ilk çatlakların başgösterdiği dönem oldu. 15-16 Haziran bu dönemin doruk noktasıydı; ama işçi hareketi bu doruktan ileriye sıçrayamadı.

15-16 Haziran eylemleri işçi hareketinin evriminde bir dönemin doruk noktası ve dönemeci olduğu gibi, devrimci hareketin evriminde de önemli bir dönüm noktasına karşılık düşer. Bu eylem genellikle kendiliğinden bir eylem olarak anılır. Oysa bu kendilerini işçi sınıfının önderleri olarak gören TİP ve DİSK'in bakiş açısıdır. Doğrudur 15-16 Haziran eylemleri TİP ve DİSK'in inisiyatifi dışında hatta onlara rağmen gelişmiş muazzam bir işçi eylemini ifade etmektedir. Ama bu, işçilerin birden bire ve kendiliklerinden sokağa döküldükleri anlamına gelmez. Aksine bu düşünce, aslında işçi sınıfının hareket tarzı hakkında yanlısıma yayan ve böylelikle işçi sınıfı içinde çalışan devrimcileri donanımsız bırakan bir demagojidir. Zira 15-16 Haziran eylemlerinin arkasında TİP'in ve DİSK yönetiminin dışında kalan esas itibarıyla Dev-Genç çatısı altında toplanmış devrimciler vardır. Sonradan yaratılan demagojilerin aksine Dev-Genç içindeki devrimciler öğrenci sorunlarına kilitlenmiş ve işçi sınıfına önem vermeyen unsurlar değildi. Aksine 60'lı yılların işçi hareketleri ile birlikte, Dev-Genç içinde saf tutacak olan devrimciler de dikkatlerini buralara çevirmişlerdi. 15-16 Haziran patlak verdiğinde İzmit'te değilse bile, İstanbul'un iki yakasında da fabrikalarla canlı bir güven ilişkisi içinde bulunan, işçi birlikleri kuran veya bu tür örgütlerde ve sendikalarda çalışan devrimciler vardı. Eylemlerin patlak vermesi değilse bile, koordinasyonu ve yaygınlaşması, bu devrimcilerle ve Dev-Gençle bağlantılı işçilerin belirleyici etkisi sayesinde oldu.

Devrimciler 15-16 Haziran'dan Yanlısı Ders Çıkartıyor

Ne var ki bu eylem Dev-Genç saflarındaki devrimcilerin kentlerdeki proleter devrim yolundaki son etkinliği oldu. Devrimcilerin gelişiminde 15-16 Haziran'ın etkisi onların bu eylemlerdeki etkisinin aksine olumsuz yönde oldu. Bu eylemlere bilfiil katılan yahut katılmayanların büyük bir kısmı 15-16 Haziran'dan çıkarılması gerekenin tam aksi sonuçlar çıkardılar. Adeta halk savaşı stratejisinin "düzenin şehirlerde güçlü olduğu, emperyalizmin yumuşak karnının kırlarda olduğu" doğrultusundaki temel kalkış noktasının bir kanıtı gibi görüldü bu eylemlerin akıbeti. THKO, THKP/C ve TKP/ML'nin şekillenmesinde bu çıkarsamanın başlı başına bir rolü vardır; özellikle İbrahim Kaypakkaya bu sonuçları kağıda da dökmüştür. Buna karşılık Dev-Gençliler arasından Dr. Hikmet Kıvılcımlı taraftarları, Mihri Belli taraftarları ile sonradan TKP'ye yönelecek olan bir kesim de çıkmıştır. Hatta 12 Mart sonrası TKP'nin güçlü bir biçimde ön alıp DİSK içerisinde adeta bir tekel durumuna gelmesinde TKP yönetiminin belirlediği yöneliş kadar, bu etkeni de görmek gerekir.

Popülizm Eleştirisinin Demagoji Tuzağı

Bununla birlikte, reformist demagolgar "goşizm", "küçük burjuva solculuğu" vb. kavramlar etrafında yaratılan efsanelerle devrimcilerin işçi sınıfına önem vermediğini, kendilerinden başka "işçi sınıfı sosyalisti" olmadığını yaymışlardır; hala bu efsane hüküm sürmektedir. Öte yandan gerilla stratejilerini benimseyenler de işçi sınıfının bir devrime önderlik edecek güçte olmadığını vb. yayararak tersinden aynı efsanelere güç katmışlardır. Bu tablonun sonucu 70'li

yıllar boyunca işçi hareketinin başta TKP olmak üzere reformistlerin sultası altına girmesi olmuştur.

80 sonrasında da benzer bir efsane üretimi sürmüştür. Bu kez güya devrimci akımların işçi sınıfı ile ilgilenmediği, daha çok gecekondu semtlerinde popülist çalışmalara ve anti-faşist mücadeleye önem verdiği demagojisi yayılmıştır. Tuhaf olan 70'li yıllar boyunca işçi sınıfına ulaşmak, sendika bürokratları vasıtasıyla TKP'nin oluşturduğu barikatı yarmak için nice çabalar göstermiş olanların büyük kısmı da 80 sonrasında bu demagojileri destekler bir tutum almış yahut suskun kalarak, veyahut popülizm eleştirisi üzerine kurulu tezlerine destek sağlamak üzere aynı demagojiye kan vermişlerdir. 70'li yıllar 15-16 Haziran eylemlerinin prestiji ile sendikal mücadelede ciddi bir atılım yapan DİSK'in işçi hareketini yeniden düzen sınırları içine çekerek başını bağladığı, işçi hareketinin başarılarını ekonomik mücadeleyle sınırladığı, siyasal ufkunu ise burjuvazinin karanlık dünyasındaki "ak günlere" hapsettiği bir dönem oldu. Bu dönemin bedeli 12 Eylül'le birlikte ödendi. İşçi hareketi, uzun yılların ve zorlu mücadelelerin sonunda elde ettiği ekonomik sendikal mevzilerden geri atıldı.

Nihayet buna benzer bir tablo 1995 Gazi ayaklanması ile birlikte yeniden belirmiştir. Tıpkı 15-16 Haziran'daki gibi bu hareketin dışında kalan reformistler, hareketin işçi sınıfı dışında gelişen bir hareket olduğunu savunurken, bilfiil eylemlerin içinde rol alan devrimciler de suda sudan habersiz balık gibi işçi sınıfının eylemlere duyarsız kalmasından yakınmışlardır.

Halbuki 1980 öncesinden başlayıp (MESS grevleri, Tarih, Antbirlik vb. yenilgileri) kesintisiz biçimde süren kapitalist saldırılar işçi hareketinin sendikasılaştırılması ve hem ücretler düzeyinin hem de sosyal hakların büyük ölçüde budanmasıyla sonuçlanmıştır. Üstelik, bunun yalnızca işçi sınıfının eskiden sendikali olan kesimlerinin sendikasılaştırılması anlamında ele alınması gerekir. Daha önemlisi, 80'li yıllarda, dünyadaki gelişmelere de paralel bir biçimde büyüyen küçük ve orta büyüklükteki işyerlerinin, geçici işçiliğin, taşeronlaşmanın vb. etkisiyle ve savaşın katkısıyla da büyüyen işçi kitlesi tamamen klasik sendikaların menzili dışında şekillenmiştir. İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık bir biçimde büyümesi ve yanı başında daha büyük bir hızla büyüyen işsizler ordusunun varlığı hem ücretlerin hem sosyal güvencelerin muazzam ölçüde düşmesine yol açmıştır. Bu aynı zamanda toplam sermayenin ücretlere ayrılan kısmının büyük ölçüde azaltılması, sömürü oranının hızla yükselmesi anlamına gelmektedir. Sömürünün artması işçi hareketinin bölünmesi doğrultusunda kapitalistlere muazzam bir manevra imkanı sunmaktadır; işçi sınıfının ayrıcalıklı bir bölümü bu sömürünün kınntılarıyla beslenen sendika bürokrasisi vasıtasıyla burjuvaziye ve onun düzenine bağlanmaktadır. Bu süreç aynı zamanda hem sendikaların denetimi dışında hem de yoğun bir baskı ve sömürü altında çalışan muazzam bir işçi kitlesinin birikmesine yol açmıştır. Bunun sermaye için tatlı karlar ifade etmekten öte anlamları da vardır. Her şeyden önce bu işçi kitlesi hemen hemen tümüyle düzen kurumlarının dışında onların denetiminden uzaktır. Dağınık ve örgütsüz olduğunda sermaye için kolay lokma olan bu kesim eylem halinde birleştiğinde bir korkulu rüya haline gelmektedir.

Adeta Komünist Enternasyonal 2. Dünya Kongresi manifestosunun tasvir ettiği tablo çizilmektedir: "Parlamentarizm ve sendikalizm döneminde kitle olarak görülen unsurlar bugün işçi aristokrasisine dönmüştür. Bugüne kadar siyasal hayatın dışında yaşamış olan milyonlar ve on milyonlar şimdi devrimci bir kitle haline gelmektedir."

Yaşadığımız topraklarda da bu tablonun çizildiğinin ilk işaretleri 1995 Gazi ayaklanmasında görüldü. 95-96 1 Mayıs'larına açıkça damga vuran, 97-98 1 Mayıs'larında kaçırılan bir fırsat olarak kendini gösteren bu dinamik 1999 dönemecinden itibaren artık kendini göstermemektedir. 2000 1 Mayıs'ında açıkça "öteki" tarafın öne çıktığı görülmüştür. Besbelli ki, bu kitlenin kendiliğinden gelişmesine bel bağlamak en büyük hata olacaktır. Her ne kadar işçi sınıfının bu en devrimci kesimleri beklenmedik bir sürat ve güçle meydana çıkarsalar da aynı hızla geri çekilme eğilimindedirler.

Varoşlarda biriken dinamikler bir bakıma, 60-70'li yıllardaki sendikasıız örgütsüz işçi kitlesine benzemektedir. 15-16 Haziran'a hayat veren işçi kitlesi de mevcut sendikaların sınırlarına sığmayan, mevcut yasalardan çerçevesi ötesinde sömürülen bir kitleydi. Bu kitle ile sendikali KİT işçilerinin ayrıcalıkları arasındaki ilişki, bugün işçi sınıfının büyük fabrikalardaki ve sendikali kesimiyle varoşlardaki yığınlar arasındaki ilişkiye benzetilebilir. Ama önemli bir fark vardır: Geçmişte DİSK'e hayat veren işçi kesimi de 15-16 Haziran'ın öznesi olan kesim de sonuçta belli başlı büyük fabrikalarda toplanmıştı. Bu kesimin kendiliğinden hareket etme ve örgütlenme kapasitesi bu gün varoşlardaki işçi kesiminin durumuyla benzeşirilemez. Bu sonucu kesimler çok daha hızlı ve etkili bir mücadele potansiyelini ifade etseler bile, planlı ve sistematik bir çalışmanın sonucunda yaratılacak bir örgütlenme olmazsa, komünistlerin bilinçli müdahalesi olmazsa tam tersine en geri noktalara geri çekilme eğilimindedir.

Birkaç yıldır Newroz mitinglerinde seferber olan yüzbinlerce emekçinin 15 16 Haziran'da sokaklara dökülen işçilerden ayrı bir sosyal sınıfı temsil etmedikleri açıktır. Ama 40 yıl önce reformistlerin ve sendikacıların görmeye geldiği veya önünü kesmek istediği bu kesimlerin seferber olmasına öncülük eden devrimcilerin mirasına sahip çıkma iddiasındaki pek çok akım bugün Newrozlarda sokağa dökülen emekçileri görmezden gelip işçi sınıfını sendika bürokratlarının harekete geçirdiği kesimler veya onların menziline işçilerden ibaret görmeye devam ediyor.

Bu kesimler hala komünistlerin başlıca hedef kitlesi durumundadır.

Geleneksel sendikal örgütlerin aynı kesimleri kendi başlarına örgütleyip denetim altına almalarının mümkün olmadığı görülmüştür. Bu kesimler arasında örgütlü olan yahut olmayan devrimci akımlar bilerek bilmeyerek işçi sınıfının devrimci kesimleriyle sendika bürokrasisi arasında bir köprü rolü oynamaktadır. Bu kesimlerin sendika bürokrasisinin denetiminden veya onun üzerinden düzen sınırlarından çıkarılması ancak komünistlerin planlı müdahalesiyle olacaktır. Gelecek, 15-16 Haziran eylemlerinin ardında oldukları gibi 1972 çıkışıyla gelen geleneksel kabuğunu kıranların devrimci mirasıyla 15-16 Haziran'ı aşma iddiasını proleter devrimin zaferine kadar taşıyan komünistlerin olacaktır.